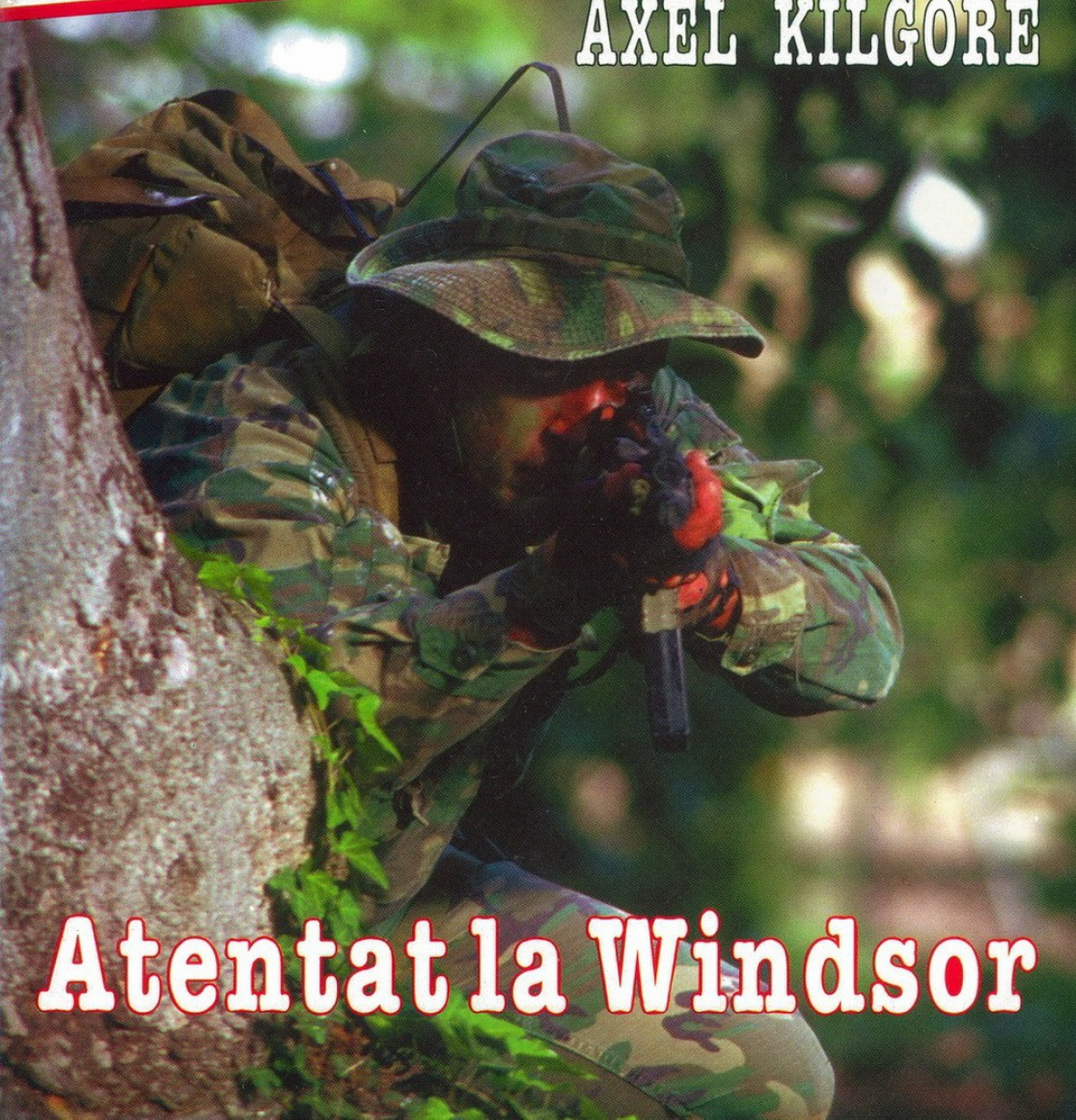

MERCENAR

10 WAR SPECIAL WAR SPECIAL WAR

AXEL KILGORE

Atentat la Windsor

Jerry Ahern

aka

Axel Kilgore

Atentat la Windsor

www.virtual-project.eu

Traducere de
Nicolae Constantinescu

Editura Z
1996

CAPITOLUL I

Stephen Hewlett își puse pe cap pălăria cenușie și ieși pe peronul casei.

- Brrr! Murmură el ridicând gulerul Iodenului. De data asta chiar c-a venit.

Walter Dowell tremura în pragul ușii. Dădu din cap și zise:

- Da, sir. Iarna a venit de-a binelea.

În spatele gardului grădiniței, o ceață alburie părea că absoarbe lumina portocalie a felinarelor mari și rotunde. O lucire umedă năclăia trotuarele și șoseaua de un ocrucroz din Shirley Way.

Ca un locuitor vechi al cartierului, Dowell știa că, în câteva ore, Croydon, cu periferie cu tot, va fi închis într-un fel de cocon impenetrabil. Temperatura la sol va ajunge pe la minus două grade și drumurile se vor transforma în patinoare.

Dowell se uită la ceas.

- Poate că ar fi mai bine să vă duc eu la gară, sir. Peste douăzeci de minute aveți un tren spre Londra.

- Mulțumesc, Walter, dar Audrey mă așteaptă la proprietatea noastră din Surrey. Fii liniștit, am de gând să ajung acolo înainte de polei.

Dowell era convins de asta. Pasionat de golf, echitație, polo și automobil, sir Stephen era, la cei treizeci și nouă de ani ai săi, un sportiv desăvârșit. În ciuda statutului său de consilier economic la Foreign Office și de gentleman respectabil, Hewlett avea o tendință pronunțată de a se crede Toivonen când conducea micul lui Mercedes 190. Reflexele lui erau însă excelente.

Sir Stephen strânse mâna colaboratorului său, se grăbi să-și pună mânușa și adăugă:

- Îmi pare rău că ți-am stricat Week-end-ul, Walter... Dar trebuia neapărat ca acele statistici să fie transformate în grafice până luni dimineața. Seară bună și spor la treabă!

- Mulțumesc, sir. În câteva ore totul va fi gata.

Dowell vru să pornească pe aleea cu pietriș care lega peronul de gardul de lemn, traversând peluza tunsă ca părul unui recrutar. Hewlett îl opri cu un gest.

- Lasă, Walter, cunosc drumul. Întoarce-te repede la căldură. E un timp afurisit, să nu lași afară nici măcar un câine.

Exact în momentul acela, de parcă ar fi vrut să-l contrazică, un labrador gras ca un canonic se strecură printre picioarele lui Walter Dowell și, lătrând fericit, începu să alerge în cerc pe peluză.

- Ia te uită, zise sir Stephen râzând, Poonah e de altă părere.

Hewlett porni pe alee în timp ce câinele continua să alerge pe peluză.

- Să nu-l lăsați pe stradă! strigă Dowell. Și omagiile mele doamnei Hewlett-Jones.

Ceața perfidă părea că vrea să pătrundă printre ochiurile pulovărului său de mohair, Walter tresări și intră repede în casă, fără să mai audă răspunsul patronului său.

La vreo cincizeci de metri pe dreapta casei, Shirley Way făcea o cotitură ciudată și cobora spre poalele colinei pentru a ajunge la drumul spre Croydon, la aproximativ opt sute de metri.

Exact în cotul drumului staționa un automobil Vauxhall, vechi și de culoare bleumarin. Bill Eliason, care se afla la volan, suspină ușurat când văzu prin ceață forma neclară a lui Hewlett care deschidea bariera de lemn. Oprise motorul ca să nu fie reperat și rămăsese fără căldură.

Eliason era rebegit de frig și folosisese cele două pachete de batiste de hârtie ca să șteargă parbrizul. Nu era deloc o treabă ușoară să lucrezi pentru o agenție de presă. Mai ales când era vineri și când urmăreai un funcționar important bănuț de colaborare cu serviciile secrete în privința unui caz foarte sensibil.

Bill Eliason nu porni imediat motorul. Mercedesul gri-metalizat al lui Stephen Hewlett era parcat la capătul străzii și prefera să rămână în umbră până în momentul în care

mașina va porni de pe loc.

Hewlett se aplecă ca să închidă ușa foarte joasă, apoi Elliason îl văzu aplecându-se din nou spre interiorul grădiniței ca pentru a lua ceva de-acolo. Ce făcea?

Ziaristul frecă parbrizul cu palma și de data asta văzu mai clar. Hewlett bătea ușor pe spate un câine mare și galben care își manifesta bucuria dând viguros din coadă.

Sir Stephen părăsi în cele din urmă câinele și o porni pe trotuarul lucitor. Ca toate străzile vecine, Shirley Way era mărginită de case din cărămizi roșii identice, lipite două câte două și separate de trotuar prin grădinițe aproape asemănătoare. Ici și colo, o notă personală – placa de la poartă, culoarea gardului sau a rampei peronului – îi împiedica pe locuitori să nu se culce în patul vecinului în serile în care se întorceau acasă după ce băuseră un păhărel în plus. Ansamblul nu era prea trist: curățel, aliniat, monoton și al naibii de britanic.

Sir Stephen parcurse cu un pas vioi vreo douăzeci de metri înainte de se opri. Străpungând strălucirea alburie a crepusculului, două becuri cu halogen încadrau un dreptunghi portocaliu, singurul pasaj de pietoni de pe Shirley Way.

Hewlett privi cu prudență în dreapta și în stânga, apoi se angajă în traversare pentru a ajunge la mașină.

Elliason porni motorul frecând întruna parbrizul, încălzirea nu funcționa prea bine.

Deodată, Hewlett făcu o mișcare bruscă, care îi trăda surprinderea, văzând venind în trombă un automobil Lada Niva verde, pe care nici el și nici Elliason nu-l remarcaseră cu câteva secunde mai înainte. Probabil că mașina fusese parcată pe stradă și tocmai demarase.

Hewlett se opri în mijlocul drumului, dar Lada încetini și se opri pentru a-l lăsa să treacă. În Anglia, automobiliștii respectă cu strictețe pasajele pietonale. Hewlett mulțumi mișcând ușor capul.

Elliason observă de departe că în Lada erau cel puțin două persoane, poate chiar trei. Hewlett urma să ajungă în fața barei de protecție și să iasă din raza lui vizuală.

Deodată, în grădina lui Dowell, labradorul galben începu să latre într-un fel foarte ciudat. Sir Stephen întoarse capul.

- Potolește-te, Poonah! strigă el.

Fără succes.

Lada aștepta. Hewlett păși mai departe.

Deodată Elliason tresări violent. În momentul în care Stephen Hewlett dispărea din ochii lui, mașina verde porni brusc înainte. Urletele câinelui, zgomotul propriului motor și cel al ventilației îl împiedică să audă ceva. Dar era sigur că îl văzuse pe Hewlett prăbușindu-se.

Un atentat? Nu. Să calci un om cu mașina în mod deliberat... era prea oribil. Elliason prefera să creadă că fusese un accident. Probabil că șoferului mașinii Lada îi alunecase piciorul pe pedala ambreiajului. Și totuși, câinele acela începuse se urle de parcă ar fi presimțit ceva.

Lada trecuse de pasaj. Sir Stephen zăcea inert în mijlocul liniilor albe, luminate de cele două becuri puternice. Pălăria i se rostogolise la cinci metri de el. Elliason vru să coboare și să alerge în ajutorul lui, dar ceea ce văzu îl împietri pe scaun.

Era un atentat, ziaristul nu-și putu reține un strigăt de groază. Omul de la volanul mașinii Lada Niva lăsă în jos geamul și scoase capul afară ca să repereze poziția victimei. După care dădu încet înapoi. Bill Elliason închise instinctiv ochii când roata din spate trecu peste capul lui sir Stephen.

Încă stupefiat de oroarea spectacolului, Elliason văzu labradorul sărind peste garduț și năpustindu-se spre Lada lătrând cu furie. În momentul în care Lada lua viteză, animalul sări, încercând să apuce brațul celui de la volan. O lovitură puternică dată cu pumnul îl aruncă pe câine spre trotuar. Pe jumătate amețit, câinele se întoarse spre poarta stăpânului său schelălăind.

Lada urma să dispară la capătul străzii. Încă uluit de cele întâmplate, Bill Elliason își dădu seama că trebuia să pornească în urmărirea ei. Mașina lui se puse în mișcare greoi. Când trecu de locul crimei, primii locuitori se iviră în pragul ușilor intrigați de lătrăturile lui Poonah.

Lada viră la stânga, spre Croydon. Acum Elliason își revenise complet din șoc. Se angajă pe pantă în jos, în urmărirea mașinii criminale și murmură printre dinți:

- Bandă de ticăloși! N-o să scăpați chiar așa, cu una-cu două!

Farurile mașinii lui Bill străpungeau cu greu ceața dar condițiile erau aceleași pentru toată lumea. Nu putea conduce fără lumină, iar Bill se ghida după farurile din spate ale mașinii asasinilor. Cu toate astea, criminalii aveau avantajul că mașina lor avea aderență mai mare la teren și cobora străduța abruptă cu aproape șaizeci de kilometri la oră. Dar Elliason știa că îi va prinde din urmă la „stop”, la intersecția cu strada principală.

Numai că se înșela.

- Sunt țacăniți! exclamă el văzând Lada trecând pe stop și virând la stânga în plină ceață.

Treizeci de secunde mai târziu, Bill ajungea la poalele colinei. Drumul era pustiu, iar farurile pe care le vedea la cinci sute de metri în stânga nu puteau să fie decât ale mașinii Lada Niva.

Bill Elliason rânji mulțumit. Știa că erau în mâna lui. O fâșie de teren mai ridicat despărțea cele două sensuri ale drumului cu patru benzi. Lada nu avea cum să întoarcă spre Londra. Dacă accelera, nu putea nici să vireze brusc la stânga ca s-o șteargă pe una din străduțele adiacente.

În ciuda vechimii, mașina lui avea un motor care îi permitea să atingă o viteză mai mare decât a unui automobil Lada Niva. Va dura ceva timp, dar era sigur că îi va prinde din urmă. Bill apăsă pe accelerație, fără măcar să se întrebe cum va face ca să-i oprească.

După un minut ajunse în spatele mașinii urmărite. Lada se deplasă spre stânga pentru a-l lăsa să depășească. Luat din scurt, Elliason făcu și el aceeași mișcare și rămase în spatele vehiculului verde. Apăsă pe claxon și semnaliză cu farurile. Acul vitezometrului indica peste o sută patruzeci de kilometri la oră.

Ce să facă la o astfel de viteză? Elliason își zise că uneori i-ar fi plăcut să aibă o armă în buzunarul ușii, ca în filme.

Nu fu nevoie să se gândească prea mult pentru a găsi o soluție. Ucigașii din Lada Niva i-o oferă pe tavă. În timp ce tot apăsa pe claxon și semnaliza cu farurile, un bidon kaki apăsă la fereastra din spate a mașinii urmărite.

În același moment Bill pierdu controlul automobilului.

- Dumnezeu mare! O porțiune de polei!

Dar înțelese o fracțiune de secundă mai târziu când remarcă stropii uleioși care îi pătau parbrizul. Asasinii îi aruncaseră în bot douăzeci de litri de ulei, suficient ca să-i trimită mașina în natură.

Tânărul ziarist nu mai auzea decât scrâșnetul cauciucurilor și urletul vântului în timp ce mașina lui se rotea în mijlocul drumului. Atunci, amețit, cuprins de panică, avu un reflex foarte neinspirat. Apăsă pe frână.

Mașina traversă șoseaua pe toată lungimea ei și se izbi în banda metalică de siguranță care o aruncă la stânga, de cealaltă parte a străzii.

Zece minute mai târziu, doi motocicliști îl scoaseră afară din carcasa mașinii pe Bill Eliason, în stare de comă. Amândoi erau mult prea ocupați pentru a remarca o Ladă Niva verde care trecea cu viteză mică în sens invers, îndreptându-se spre Londra.

CAPITOLUL II

Când deschise ușa apartamentului său din Atlanta, Hank Frost o găsi pe Bess în picioare vorbind la telefon. În timp ce-și arunca ziarul și geaca de piele pe o banchetă din antreu, tânăra femeie î ntoarse capul și-i făcu cu ochiul.

- Da, zise ea vorbind la telefon. Bineînțeles, Al...

Mercenarul zâmbi.

Cu un aer fatalist, Frost duse un deget spre panglica de piele neagră care îi acoperea ochiul stâng, apoi făcu câteva gesturi comice, făcând-o să înțeleagă pe amanta lui că nu putea să-i facă și el cu ochiul fără să se lovească imediat cu capul de ceva.

Bess pufni, apoi se reținu și bâigui în receptor:

- Nu, nu, Al, nu tu mă faci să râd. Sigur că înțeleg! Sigur că nu e de râs! Da, da, te ascult foarte atentă!

Frost își continua maimuțările și, ca să nu fie nevoită să mintă, Bess își î ntoarse ochii de la el.

Mercenarul dădu din umeri, prefăcându-se vexat, apoi o mângâie pe tânăra femeie cu o privire plină de interes. Frost o găsea din zi în zi mai atrăgătoare.

Mercenarul zâmbi din nou și se apropie tiptil de ea. Bess nu-și putu reține gâfâitul când Frost se lipi brusc de ea, îi dădu la o parte pletele blonde și începu s-o sărute cu voluptate pe ceafă.

- Da... Da... zise ea cu greutate. O să mă gândesc, Al.

Bess încercă să-l îndepărteze pe Frost lovindu-l cu șoldul.

Dar Frost mai avea și alte gânduri. În timp ce, de bine de rău, Bess își continua convorbirea telefonică, el apucă între două degete tivul fustei și îl mototoli, de parcă ar fi vrut să constate calitatea țesăturii. În secunda următoare mâna lui dispărea sub fustă. Apoi gemu senzual în timp ce mâna lui urca încetisor de-a lungul pulpei.

- Ah... Ah bine, zise ea cu răsuflarea întretăiată. E vorba de Bill Eliason? Și... și vrei un răspuns rapid...

Frost simțea materialul sintetic al colanților electrizându-i

palma. Apoi simți pielea moale de pe burta tinerei femei. O mângâie cu voluptate și respirația amantei sale deveni mai sacadată. Bess se înroși la față, reuși să se bâlbâie cu o voce răgușită:

- O... O... OK, Al. Te... Te sun peste două ore...

Bess închise, suspină adânc și se lăsă peste Frost care tocmai reușise să desfacă fusta și s-o arunce pe mochetă. În timp ce ataca nasturii bluzei, Bess dădu capul pe spate pe umărul lui și se frecă cu obrazul de obrazul lui mormăind:

- Ticălos lubric ce ești... Ai fi capabil să-ți potolești poftele obiecte în timp ce vorbesc cu șeful meu la telefon?

Mercenarul lăsă bluza să alunece pe umerii delicați ai amantei sale.

- Nu m-ar fi jenat. Iar Al cred că ar fi apreciat farmecul transmisiei în direct!

Bess se depărtă ușor ca să-i poată desface sutienul și zise:

- Atunci grăbește-te să ți le potolești. N-avem prea mult timp. Al mă cheamă să înlocuiesc un coleg care a avut un accident de mașină. Măine dimineață plec la Londra.

- Ce! protestă Frost reîntorcându-se brusc cu picioarele pe pământ. Trebuia să stai până săptămâna viitoare! Și parcă i-ai spus lui Al că te mai gândești.

- Pentru că voiam să-ți spun și ție înainte de a pleca. Îl știi pe Al. Dacă m-a sunat, asta înseamnă că într-adevăr are nevoie de mine. Nu-i pot refuza acest serviciu.

- Și în seara asta l-am invitat pe Mike la cină, insistă Frost, care voia să se arate preocupat de obligațiile stăpânului casei.

Bess izbucni în râs.

- Zău că ești simpatic! Orice argument e bun! Nu-ți face griji, am aranjat totul. Mike va avea cu ce să se îmbuibă.

Mercenarul mormăi ceva imposibil de înțeles. Bess se întoarse spre el și-l sărută în vârful nasului.

- Dumnezeu mare! murmură Mercenarul privind țintă la sânii amantei sale. Uneori regret sincer că mi-am pierdut vederea stereo...

Bess zâmbi șmecherește.

- Haide, haide! Te-ai ales cu compensații excelente. Când se stinge lumina am impresia că ai patru mâini.

Frost se luminează la față.

- Bine, zise el. Vom încerca să reedităm performanța în plină zi.

Bess se lipi drăgăstoasă de el.

- Oh, da, șopti ea. Ar fi păcat să ne stricăm ultimele ore certându-ne. Iubește-mă, Frost! Te doresc tare mult...

- Dorințele voastre, doamnă, sunt ordine pentru mine, murmură Mercenarul.

Frost o ridică în brațe pe Bess și o duse în salon, unde o așează pe covorul gros.

*

Agentul special Mike O'Hara își îndoi carcasa enormă ca să adulmece conținutul farfuriei.

- Ce avem aici? Întrebă el contrariat.

Bess rânji.

- Eu auzisem că roșcovanii n-au miros...

Sprâncenele roșcate ale lui O'Hara se încruntară deasupra ochilor de un albastru-verzui.

- Bess, încă o reflecție de felul ăsteia și-l provoc pe Hank la duel cu sabia japoneză, stând cu picioarele goale pe sticlă pisată!

- Lașule! bombăni Frost. Asta fiindcă n-ai curaj s-o provoci pe ea!

Omul de la FBI se înroși până la rădăcina părului și, ca să nu stea așa ca fraierul, luă o înghițitură zdravănă din mâncarea necunoscută.

- Oh, da' e delis, e cu pelste! exclamă el cu gura plină. Ce e?

- Somon fript cu un sos de mărar, răspunse Bess.

Tânăra femeie omise să-i spună că mâncarea respectivă fusese livrată abia cu o oră în urmă. Mercenarul îi aruncă o privire complice și zâmbi în mustața lui stufoasă.

- Felicitări, e nemaipomenită! Mă așteptam la meniul obișnuit: pizza congelată și poșircă la cutie.

Omul de la FBI își șterse buzele, trase un gât zdravăn de vin de Chablis și adăugă ridicând ochii verzi spre Bess:

- Și așa, ne și părăsești. Dar de ce?

- Al m-a chemat pentru Bill Eliason, răspunse Bess. Bill e una dintre ultimele achiziții făcute de *INB Telecommunications News Service*. Un tip foarte bine care cu siguranță că va face carieră. Dar, după câte mi-a spus Al, deocamdată nu are chef de nimic. Dacă totul va evolua bine, va ieși din spital mâine sau poimâine, dar nu va putea să-și reia activitatea mai înainte de trei-patru săptămâni. De aceea mi s-a cerut imediat să-l înlocuiesc.

- Presupun că e un caz tare, zise O'Hara interesat.

Bess își înmuie buzele în paharul cu vin și plesni din limbă cu o mimică de cunoscător.

- Nu e rău deloc vinul ăsta. Ce zici, Frost?

Mercenarul zâmbi. Vinul nu-l pasionase niciodată.

- Mi se pare că are gustul rujului tău de buze. Dacă rămâi la el, aș putea să-ți ofer o părere mai subtilă după ce terminăm cu masa.

- Individul ăsta e un caz disperat, zise tânăra femeie cu tristețe prefăcută. Uneori mă întreb ce fac eu cu un astfel de tip!

- Adevărat, aprobă O'Hara. În loc să te chinuiești atâta cu un tip care nu are gust, ar trebui să încerci cu unul care nu are miros...

- Ce mi-e unul, ce mi-e altul! răspunse Bess zâmbind.

Tipii ăștia doi se purtau ca doi copii ștrengari, dar știa că în spatele acestei fațade amândoi ascundeau o minte perspicace și mari calități sufletești.

Bess reveni la lucruri serioase.

- Bill urmărea un economist de la Foreign Office. Era convins că tipul era amenințat de Grupul Thanatos...

O bucată de somon se opri în gâtul lui O'Hara și omul de la FBI fu gata să piară sufocat. Imediat ce-și veni în fire, datorita unei palme puternice aplicate de Frost între omoplați, O'Hara bâigui:

- Tha... Thatha... Thanatos! Vrei să te ții de coada acestor tipi, Bess? Suferi cu bibilica!

- Haide, Mike! exclamă tânăra femeie surprinsă. Am acum ocazia să aflu o dată pentru totdeauna dacă există sau dacă e vorba de o mitologie a timpurilor moderne.

- Dacă există? zise O'Hara puțin mai tare decât ar fi voit. Bineînțeles că există! Mi-au omorât doi dintre cei mai buni agenți în urmă cu două săptămâni, după care s-au făcut nevăzuți, ca de obicei. În momentul ăsta, nimeni nu poate să spună ce-au căutat pe teritoriul Statelor Unite. Le-a reușit misiunea? Au ratat-o? Trebuie să ne așteptăm la reîntoarcerea lor? Nimic. *Nu se știe nimic.*

- Calmează-te, Mike, zise Bess cu un ton liniștitor.

- Da, ai dreptate, m-am cam aprins. Dar mă ia cu bâțaieli când mă gândesc că ai să te bagi într-o chestie ca asta! De altfel, chiar aveam de gând să profit de invitația asta la masă ca să-l întreb pe Hank dacă a auzit de acești *particulari* printre mercenari.

Frost dădu din umeri cu un aer sceptic.

- Da, natural, am auzit. Dar eu cred că e vrăjeală!

- Rămâne de văzut! obiectă O'Hara.

- Bineînțeles, admise Mercenarul, totul rămâne de văzut când te deplasezi prin ceață. Dar să știi că tipii ăștia, care își câștigă pâinea mergând să lupte în cele patru colțuri ale globului, au totdeauna nevoie de legende. Nu-ți va trece niciodată prin minte ce povești se spun printre mercenari. Părerea mea sinceră e că Thanatos este o legendă ca toate celelalte.

Bess interveni:

- Și cei doi oameni ai lui Mike? Și Stephen Hewlett care a fost călcat de o mașină lângă Croydon? Și toți ceilalți a căror moarte poartă semnătura Grupului Thanatos?

Convingerea cu care vorbeau Bess și O'Hara îl făcu pe Frost să se încrunte.

- Adevărat, zise el. Numai că toate astea ar putea să fie opera oricui. E foarte ușor să omori un om, după care, ca să încurci pisteles poliției, lași la fața locului un cap de mort care reprezintă așa-zisa semnătură a Grupului Thanatos.

Până când nu se va pune mâna pe unul din membrii acestei pretinse echipe de ucigași cu plată, îmi va fi tare greu să cred tot ce se spune. O bandă de desperați gata să lichideze pe oricine, oriunde, pentru bani, fără să le pese de propria lor viață? Zău, asta mă face să râd!

- Pe mine nu, nenișorule, zise O'Hara. Sunt lucruri pe care n-ar trebui să le spun aici, dar... în fine, ne cunoaștem de destul de multă vreme. Dacă vă cer să păstrați secretul, cred că pot conta pe discreția voastră.

- S-auzim! mormăi Mercenarul.

O'Hara mai luă o îmbucătură de somon înainte de a răspunde.

- De fapt, nu e mare lucru. Știi cum se procedează în cadrul Formației Speciale de Luptă Antiteroristă când nu dispui decât de ipoteze...

- Mda, așa cum face toată lumea, presupun. Băgați tot ce-aveți într-un computer, așteptați să digere și pe urmă analizați ce-a dat din el.

O'Hara zâmbi.

- Exact, nenișorule, cam așa ceva. Concluzia: experții noștri, care se numără totuși printre cei mai buni din lume, consideră că existența Grupului Thanatos e mai mult decât probabilă și că el este autorul a cel puțin nouăzeci și cinci la sută dintre asasinatelor puse pe seama lui.

Frost dădu din umeri nedumerit.

- Cum pot să afirm așa ceva?

- Nu afirmă, spun că e extrem de verosimil. Cât privește motivele... În orice caz, spun niște chestii care nu sunt prea greu de priceput. De exemplu, că în lume este o mare cerere de asasinat pentru diferite motive. Or, terorismul internațional nu lucrează pentru particulari. Oamenii noștri au stabilit profilul tipic al membrului acestei organizații. Ei cred că e un fost terorist sau un fost mercenar care și-a trădat colegii sau patronii. Singuri nu au practic nici cea mai mică șansă de supraviețuire. Organizațiile teroriste și mercenarii n-au obiceiul să-i ierte pe cei care le-au făcut figura. Asta se știe prea bine.

Frost clătină din cap.

O'Hara goli paharul de vin dintr-o răsuflare și continuă:

- Nu-i rămâne decât o singura soluție: să intre în clandestinitate. Și, în materie de clandestinitate, nimic nu e mai bun decât Grupul Thanatos. În rândurile lui, oițele rătăcite găsesc o activitate profesională lucrativă și o anumita securitate.

- Foarte nostim, mormăi Mercenarul.

Satisfăcut de demonstrația lui, omul de la FBI goli paharul pe care Bess se grăbise să-l umple.

- Dacă am înțeles eu bine, reluă Frost, e vorba de niște tipi care nu mai au nimic de pierdut.

- Exact, confirmă O'Hara făcând curat în farfurie.

Apoi întoarse privirea spre Bess:

- Tot mai vrei să ai de-a face cu astfel de indivizi?

Ea dădu din cap cu convingere.

- OK, zise O'Hara. În fond, ești majoră și vaccinată. Dar sfatul meu e să-l iei pe Hank cu tine.

Bess vru să zâmbească dar nu reuși decât să se strâmbe cât se poate de neconvingător.

Mercenarul scoase o țigară Camel puțin cam strâmbă și și-o fixă în colțul gurii. Apoi scoase vechea lui brichetă Zippo, aprinse țigara și suflă fumul spre tavan.

- Asculta, Mike, zise el în cele din urma, cred că-ți amintești ce-am pățit în Canada¹. De atunci am hotărât ca fiecare să-și vadă de treaba lui. Rămân aici. De altfel, îl aștept pe Andrew Deacon care sunt sigur că mi-a rezervat ceva interesant.

Frost făcu o pauză, cât să tragă din țigara Camel, apoi continuă:

- Și apoi, nu pot să-mi iau cu mine arsenalul în Anglia. Nu vād la ce i-aș fi de folos în caz de bucluc. Doar n-am să mă țin tot timpul după ea, ca o doică! Trebuie să-și facă treaba ei, așa că vezi bine cum stă treaba.

Frost trase furios din țigară de două ori la rând. O'Hara privea cu încăpățănare în farfuria goală. Bess profită de această pauză ca să plece la bucătărie. Se întoarse peste câteva minute, aducând o tavă cu brânzeturi și o sticlă de

¹ Vezi nr. 4 din colecția MERCENAR, *Pistă sângeroasă*.

vin alb.

Părănd că iese din toropeală, O'Hara inspiră profund, se uita la ea și zise:

- Auzi, Bess, aş avea să-ți cer un serviciu...

- Da?

Omul de la FBI evită să se uite spre Frost, dar simțea privirea Mercenarului, care îl pândeia fără să aibă aerul. Își dresese glasul, vizibil stingherit.

- Hemm... Bineînțeles, nu trebuie să te simți obligată să accepți! Dar... Am obținut un mic concediu și tocmai voiam să profit ca să dau o raită prin Europa - neoficial, se înțelege - ca să încerc să aflu mai multe despre felul în care Grupul Thanatos își recrutează noii membri dintre foștii mercenari. În felul ăsta o să ajung și la Londra. Știu că ai acolo un apartament frumos. Ai putea să mă găzduiești? Evident, doar pentru câteva zile, și promit că voi fi foarte, foarte, foarte discret.

Mercenarul strânse din dinți și strivi țigara în farfurie. Țigara se stinse sfârâind în sosul de mărar. Când reuși să-și descleșteze maxilarele, Frost zise cu o voce de câine gata să muște:

- Așa! Domnul agent O'Hara consideră că eu aş fi o cantitate neglijabilă! N-ai găsit nimic mai bun decât povestea asta de adormit copii ca să faci pe câinele ei de pază?

- Dar... Crede-mă, Hank, că... Nu e nicio poveste! Îmi pusesem asta în gând de câteva săptămâni.

- Ca să vezi! Și mie, firește, ai uitat să-mi spui! Unde mai pui că te duci la Londra ca să cauți centre de recrutare a mercenarilor! Și crezi că eu pot să înghit chestia asta? Toată lumea știe că plăcile turnante din Europa se află pe continent, la Marsilia și mai ales la Bruxelles.

- Știu că la Londra se petrec anumite lucruri, protestă O'Hara.

- Păi da, sigur că se petrec anumite lucruri! răcni Mercenarul. Al Best o cheamă pe Bess Stallmann, asta se petrece, iar Michael O'Hara s-a hotărât să facă pe dădaca!

Bess se văzu nevoită să facă un efort colosal ca să nu

izbucnească în râs. Așeză o mână liniștitoare pe genunchiul lui Frost și murmură cu un ton hilar:

- Auzi, băiatu', nu cumva îmi faci o scenă de gelozie? Eu te întreb pe cine primești tu aici șase-șapte luni pe an când eu mă aflu la Londra sau prin nu știu ce parte a lumii?

- Nu... nu... știu, mormăi Mercenarul. De altfel, în privința asta ne-am înțeles o dată. Când nu suntem împreună, fiecare face ce vrea. Nu știe unul ce face altul. Dar acum nu e același lucru! Acum văd bine ce vrea ipocritul ăsta! Tare mi-ar plăcea să fiu acum la FBI și să-mi bag nasul în fișierele lor ca să văd dacă a cerut concediu înainte sau dacă o va face după ce pleacă de-aici.

- Niciodată n-am mai văzut o scenă ca asta, zise Bess pocnindu-l ușor cu palma peste pulpă.

Apoi se întoarse spre O'Hara.

- Mike, să știi că ușa mea e larg deschisă. Ba pot să-ți spun că m-aș face foc dacă aș auzi că ai trecut vreodată prin Londra și ai dormit la hotel. Când ai de gând să pleci?

- Voi fi acolo poimâine dimineață.

- Perfect, zise tânăra femeie. Voi avea tot timpul să-ți pregătesc camera de oaspeți.

Frost aprinse altă țigară Camel. Refuză cu un gest brânza pe care i-o oferea Bess și rămase tăcut până la desert.

*

Sfârșitul serii în compania lui O'Hara fusese destul de încordat. Omul de la FBI plecase devreme după ce Frost îi strânsese mâna cu răceală și Bess îi spusese că îl așteaptă peste două zile în apartamentul ei de la Londra.

După plecarea lui O'Hara, Bess și Frost se dezbrăcaseră, așa cum obișnuiau să facă când nu așteptau pe nimeni. Dar atmosfera nu era deloc potrivită pentru dragoste.

Goală ca în ziua nașterii sale, Bess stătea întinsă pe divan. Pentru că nu avea nimic de făcut, tânăra femeie lucra cu creionul în mână, subliniind pasajele importante dintr-un articol, apărut în *Newsweek*. O veioză așezată în

spatele ei, forma un joc de umbre și lumini pe formele ei voluptuoase.

Cu excepția panglicii negre de piele, care îi acoperea ochiul stâng, Frost era la fel de gol ca ea. Așezat turcește pe covorul moale, Mercenarul încerca să dezlege cuvinte încrucișate.

După un timp, Frost suspină adânc și întoarce capul spre divan:

- Auzi, Bess, aş vrea să-ți cer un serviciu...

- Parcă am mai auzit chestia asta, zise ea ironic.

Așeză creionul între paginile revistei, o închise și o puse pe măsută.

- S-auzim! zise ea întinzându-se.

Frost zâmbi. Bess știa ce va spune dar aștepta de parcă n-ar fi avut habar.

- Nu mai ai un loc în plus în apartamentul tău de la Londra? Dacă s-ar putea, în patul tău!

- Ei bine, zise așezându-se pe marginea divanului, se poate spune că ți-a trebuit ceva timp! Trebuie telefonat imediat la aeroport ca să vedem dacă mai sunt locuri la avion.

Tânăra femeie se ridică și, sărutându-l pe Frost în trecere, se îndreaptă spre telefon. Frost își lăasă baltă cuvintele încrucișate, privi admirativ trupul amantei sale în timp ce ea vorbea la telefon și se simți cuprins brusc de o dorință imposibil de stăpânit. Era atât de frumoasă, atât de naturală în impudoarea ei. Dar, totodată, avea totdeauna și ceva ușor distant, ca pentru a ațâța și mai mult ardoarea amantului ei.

Deși erau de multă vreme împreună, Frost nu se obișnuise nici acum cu ideea că fata aceea perfectă îl alesese pe el, un bădăran înveterat, un mercenar fără un ochi. În sinea lui își dădea seama că probabil nu se va obișnui niciodată cu gândul ăsta. În fond, poate că asta însemna să iubești. Să nu te poți niciodată obișnui complet. Să ai totdeauna ceva nou de descoperit. Să nu vrei cu încăpățânare să înțelegi totul cu orice preț.

- Gata, zise Bess. Ți-am obținut un loc în același avion cu

care pleacă și Mike.

Mercenarul se trezi din visare. Deschise ochiul și văzu în prin plan sâni durdulii ai tinerei femei, care se lăsase în genunchi în fața lui pe covorul moale. Mâinile lui se lipiră imediat de sâni ca atrase de un magnet.

- Ah, s-ar zice că domnul e într-o dispoziție de zile mari!

N-o auzise nici închizând telefonul, nici venind lângă el. Frost zâmbi și începu s-o mângâie delicat. Apoi vru s-o răstoarne pe covor dar ea îl respinse. Simți formele corpului ei lipindu-se de el și apăsându-l cu greutatea lui ațâțătoare. Bess îi atinse ușor mustața cu degetele, apoi dădu la o parte șuvița lungă de păr negru și îl sărută pe frunte, pe ochi, pe nas. Tânăra femeie râse și, înainte de a trece la lucruri mai serioase, se jucă o vreme ciugulindu-i fața și gâtul.

*

Bess deschise ușa de la prima apăsare pe butonul soneriei. Tânăra femeie era de-a dreptul strălucitoare în rochia ei albastră care îi punea în valoare părul blond și ochii verzi, îl sărută pe Frost de parcă s-ar fi despărțit de luni de zile, apoi se scuză:

- Îmi pare rău că n-am putut să te iau de la aeroport, dar discuțiile cu Al au durat foarte mult. Dar nu stați în ușă, intrați.

Frost trecu pragul cu valiza în mână și începu să treacă în revistă schimbările pe care le făcuse Bess de la ultima lui vizită la Londra.

- Salut, Mike! zise ea ridicându-se pe vârful picioarelor pentru a-l săruta pe obraji pe roșcovanul înalt. Dar... dar ce ai pățit? Ți-a fost rău în avion? Ești verde ca un castravete!

Omul de la FBI dădu din umeri ofensat.

- Să-mi fie mie rău în avion? Aiurea! Nenișoru' m-a adus în halul ăsta. Când conduce pe stânga gonește mai repede ca de obicei!

- Ah! exclamă Bess ușurată. Doar asta e. N-ați venit cu

taxiul?

- Nu, mormăi O'Hara. A trebuit neapărat să închirieze o mașină.

- Ce? O Maserati?

- Nu, zise Frost. Ghicește...

- Un Ford LTD? Ai reușit să găsești unul?

- N-a fost ușor, recunosc Mercenarul. Am căutat la câteva agenții până când am descoperit unul la Acme. Unul albastru, culoarea mea preferată.

Bess închise ușa în urma lui O'Hara, ai cărui obraji începuseră să-și recapete culorile normale. Le ceru celor doi bărbați să-și lase bagajele în hol, îi invită în salon și îi întreabă:

- O cafeluță?

Bărbații se așezară în fotoliile joase din trestie, în jurul unei mese rotunde din sticlă fumurie. După câteva clipe, Bess aduse cafeaua și le împărtăși ultimele noutăți:

- Treaba a început prost de tot, zise ea. Bill Eliason a murit.

- La dracu! exclamă Mercenarul. Accidentul a fost mai grav decât se crezuse?

Bess scutură încet din cap.

- A părăsit spitalul ieri către prânz. A fost călcat de o mașină când urma să intre la el în casă. Toți martorii au declarat categoric că a fost un atentat.

- Vezi, ce-ți spuneam eu? zise O'Hara cu un ton afectat uitându-se la Frost.

Mercenarul așeză ceașca pe măsuță și aprinse o țigară Camel. Sufală primul fum pe nas și se uită la Bess vizibil preocupat.

- Ai de gând să continui?

Ea zâmbi.

- Parcă-l aud pe Al: „Ascultă Bess, o anchetă jurnalistică nu e decât o anchetă jurnalistică. Cred că am greșit când ți-am cerut să te întorci. Din momentul ăsta cazul îl preia Scotland Yard-ul. Eu nu mă mai bag”.

- Și tu ce i-ai răspuns?

- Nu ghicești?

Mercenarul dădu din cap resemnat.

- Că unul dintre colegii tăi a murit încercând să facă lumină în privința Grupului Thanatos și că nici nu te gândești să abandonezi.

- Exact, confirmă jurnalista blondă. Când Al m-a amenințat că îmi va retrage susținerea financiară, i-am spus că sunt gata să continui ancheta pe cheltuiala mea. Până la urmă a cedat.

- Bine, dar n-ai încredere în poliția britanică? Întrebă mirat O'Hara.

- Ba da, răspunse Bess. Știu că e mult mai bine înarmată decât mine ca să lupte împotriva Grupului Thanatos. Numai că nu urmărim aceleași obiective.

Frost știa la ce se gândește Bess și fumă tăcut, fără să se amestece în discuție.

- Nu înțeleg, mărturisi omul de la FBI.

- Totuși e simplu. Și tu ești polițist și ar trebui să știi cum se petrec lucrurile. În momentul de față, nu cred că britanicii au mai multe elemente decât mine, dar pot să garantez că sunt în alarmă maximă. Obiectivul lor, ca al oricărei poliții din lume, este să elimine amenințarea. Dar, în același timp, nu vor să provoace panică în rândul populației. De aceea rămân în umbră. Dacă totul va decurge după dorința lor, vor conduce cercetarea, vor dezmembra Thanatos și nimeni nu va afla nimic niciodată.

- Mi se pare că ăsta e lucrul cel mai bun de făcut.

- Mie, nu, replică Bess aproape agresivă. Bill a fost omorât în timp ce făcea o investigație curajoasă. Poate că a fost ucis tocmai *pentru* că poliția a refuzat să-l asculte. Natural, văduva lui sir Stephen Hewlett a cerut deschiderea unei anchete. După trei zile i s-a spus cu cel mai mare calm că a fost vorba de un accident urmat de fuga șoferului de la locul faptei. Eu nu vreau să înăbuș nimic. Vreau ca lumea să afle că existența în societatea noastră a unei bande de asasini precum Grupul Thanatos nu e doar posibilă, ci și reală. Și că oameni nevinovați mor uciși de acești criminali. Nu vom reuși să schimbăm lucrurile păstrând veșnic tăcerea!

- Dar... băigui O'Hara, dacă poliția știe că vrei să te amesteci în treburile ei, n-o să te slăbească din ochi, drăguț. N-ai să poți face nici măcar un pas - scuză-mi expresia - fără să n-ai un polițai la curul tău.

Bess se calmă. Bău o gură de cafea și se uită ironică la O'Hara.

- Mi-am luat măsurile mele de precauție. Zilnic vine cineva de la Scotland Yard și-l pisează cu întrebările pe Al. L-am pus să jure că a lăsat baltă povestea cu Thanatos.

O'Hara se întoarce spre Frost.

- Auzi ce zice, nenisorule? zise el stupefiat. Niciun tip nu scapă! Nici patronul ei! Pe toți îi duce de nas!

- Mie-mi spui? izbucni Frost râzând.

- Deci, continuă Bess de parcă n-ar fi auzit schimbul lor de replici, investigația mea va merge paralel cu ancheta poliției. Primul client va fi un anume Walter Dowell, din Shirley, lângă Croydon. Hewlett a fost asasinat după ce-a plecat de la el. Va urma apoi o clientă, văduva lui Hewlett. Al mi-a spus că n-ar fi mulțumită de concluziile oficiale ale poliției în privința morții soțului ei. Cred că nu intenționează să se mulțumească cu ce i s-a servit.

O'Hara era de-a dreptul uluit.

- Fă ceva, Hank! Spune-i că e țăcănită!

Bess se încruntă.

- Mike... încă o remarcă ca asta și ieși din casa mea cu șuturi în fund.

Omul de la FBI dădu din umeri resemnat.

- Convinge-o, Hank, pentru Dumnezeu! Probabil că tu ești singurul care poți s-o faci să se răzgândească.

- M-ar mira, răspunse Frost cu un ton fatalist. Și eu aș face la fel dacă aș fi în locul ei. Dar cum n-am chef s-o văd făcută bucățele, n-am să mă dezlipesc de ea nici cu un centimetru. Tu, Mike?

O'Hara se lumină imediat la față.

- Își spun drept, nenisorule, că a trebuit să mă zbat rău de tot ca să obțin aceste cincisprezece zile de concediu.

- Primul lucru pe care trebuie să-l facem e să găsim arme, hotărî Hank Frost. Parcă mă simt gol fără Browning și

fără pumnalul meu Gerber.

- Nici vorbă! obiectă Bess. Dacă vă simțiți în pielea goală fără armele voastre, atunci cred că a sosit momentul să gustați din plăcerile nudismului!

- Ce! exclamă cei doi bărbați într-un glas.

- Ați auzit foarte bine. Până în prezent, în cazul ăsta nu s-a folosit nicio armă. Nu știu de ce-ar trebui să începem noi. Violența atrage violență, asta e bine știut. Pe urmă, dacă ați venit pentru asta, accept să-mi dați o mână de ajutor. Dar nici nu poate fi vorba să merg și să pun întrebări oamenilor însoțită de două „gorile” înarmate până în dinți!

*

Autostrada M23 fusese dată cu sare, circulația era rară în acea după-amiază și Fordul LTD înainta cu o viteză bunicică spre comitatul Surrey.

Roșcovanul O'Hara se așezase pe bancheta din spate, iar în față, lângă Frost, stătea Bess care îmbrăcase o rochie tricotată și o canadiană groasă de culoare verde.

Mercenarul nu se putu abține să nu-și pună mâna pe genunchiul tinerei femei. Bess întoarse capul spre el și zâmbi.

- Hei! protestă O'Hara. Ține mâna pe volan, nenișorul! S-ar putea să dăm peste porțiuni cu polei.

Frost luă mâna de pe genunchiul tinerei femei și bombăni:

- Uitasem că-ți place să tragi cu coada ochiului. Nu poate omu' să facă nimic din cauza ta.

O'Hara se ghemui într-un colț al banchetei, și capul lui dispăru din oglinda retrovizoare. Frost aprinse o țigară Camel.

- Ți-ai pierdut bricheta? îl întreabă Bess mirată, văzând că folosește bricheta de la bordul mașinii.

- Am uitat-o la tine. Pe măsuța din salon.

- Vai de mine! exclamă O'Hara. Nelipsita Zippo... Semn rău. Semn foarte rău...

- Taci din gură, cobe! bombăni Mercenarul. Pentru mine semn rău este atitudinea acestui Dowell.

- Mda, zise O'Hara. Nu știe nimic în afară de comportamentul eroic al dulăului său. Un accident, un accident, un accident... Repeta întruna asta de parcă ar fi văzut cu ochii lui.

- Sau de parcă ar fi fost înspăimântat, interveni Bess.

- Chiar așa, aprobă O'Hara. Cred că a fost amenințat.

- Sau a primit ordine de la poliție, zise Mercenarul. În orice caz, de la el nu poți obține nicio informație. Bess știa deja mai multe după ce a citit raportul pe care Elliason i l-a dat lui Al.

Ea îi susținu spusele dând din cap apoi adăugă:

- N-a suflat o vorbă nici măcar despre hârtia având emblemă capul de mort. Asta e dovada clară că nu vrea să spună adevărul. Cred că mâine voi veni din nou ca să stau de vorbă cu ceilalți locuitori de pe Shirley Way.

- Dacă vrei neapărat să afle de tine poliția sau ucigașii noștri cu plată, nici nu s-ar găsi ceva mai bun de făcut. Părerea mea e că deja ai mers destul de departe făcându-i această vizită lui Dowell.

- Ai dreptate, nenisorule, aprobă roșcovanul. Cred că ar trebui să fim mai prudenți față de lady Hewlett-Jones.

Bess împrăstie cu mâna fumul pe care Frost i-l suflase în nas, apoi își masă gânditoare bărbia.

- Uneori ies lucruri interesante din căpățâna acestui lungan, zise ea arătând cu degetul în direcția lui O'Hara. Dar nu văd cum aş putea obține informații de la văduva lui Hewlett fără să dau ochii cu ea.

- Mi-aș permite, dacă se poate... începui O'Hara.

- Cum să nu, zise Bess chicotind. Permite-ți, permite-ți...

Fără să ia în seamă sarcasmul, omul de la FBI își spuse ideea:

- Părerea mea e că nu trebuie să dăm ochii cu ea, ci s-o supraveghem de departe. Să vedem unde se duce, dacă vine și cu cine vine la ea. Polițiști, foști colegi de-ai soțului ei etc.

- Asta e o idee de polițai! zise Mercenarul rânjind. Nu vrei

să-i punem și telefonul sub ascultare? Dragul meu Mike, îți amintesc că te afli aici ca turist. N-ai nici măcar un Smith & Wesson. Îți închipui de cât timp am avea nevoie, folosind sistemul tău, pentru a obține o cât de mică informație? Și ce-ai vrea să faci? Să-ți instalezi cortul pe proprietatea ei așteptând să se întâmple ceva?

- De ce nu? Ai văzut ce mare e proprietatea? Sunt convins că am putea să stăm pe ea un an întreg fără să întâlnim pe nimeni.

- Eu mă gândesc în primul rând la temperatura de-afară, bombăni Frost. Trebuie să fii deranjat bine la cap ca să te culci acum sub cerul liber. Auzi, Mike?

- Mda?

- Te-ai gândit să-ți iei pijamaua pentru noaptea asta?

- Vai, ce hazliu! Bine, bine, nenisorule, faci cum vrei. Du-te și sună la ușa individei. Dar te avertizez că dacă nu-i place mutra ta de tâlhar, s-ar putea ca diseară să călătorești într-un avion cu destinația Atlanta. Sau să zaci la pârnaie, dacă polițiștii sunt prost dispuși și nu le place fișa activităților tale.

- Dragul meu Mike, oricât de ciudat ți s-ar părea, mutra mea de tâlhar place totdeauna damelor. Cea mai bună dovadă...

- Hei! exclama Bess întrerupându-l și arătând cu degetul spre o bifurcație. Pe-aici ieșirea! Aproape că am ajuns.

Frost părăsi autostrada și încetini. Probabil că drumurile secundare erau alunecoase.

- Dă-mi o țigară, ceru Bess.

Frost îi întinse pachetul de Camel și apăsă bricheta.

- Te-ai apucat de fumat? întrebă Mike O'Hara.

- Numai când sunt cu Frost. În timpuri normale nu fumez deloc. De altfel, nici nu cumpăr țigări. De-aia șterpelesc de la el. Pufăie atât de mult încât mă intoxică. E ca un fel de contaminare.

- Chiar așa! zise ironic Frost. Îți stârnesc poftă domnișoarei Stallmann...

Bess își aprinse țigara și puse pachetul într-un buzunar al canadianei.

- Ce facem? Întrebă Frost. Sunăm la ușă sau spionăm? În fond, e ancheta ta, Bess. Cred că tu trebuie să hotărăști.

- Mulțumesc pentru informație, zise Bess rânjind. Cred că ideea lui Mike trebuie puțin lucrată. Evident, nu poate fi vorba să ne instalăm la fața locului. Până când găsim ceva mai bun, hai să reperăm locul!

- Cum vrei, zise Mercenarul. Eu mi-am luat mănușile. Mai avem mult?

Bess aruncă o privire pe hartă.

- A treia la dreapta începând de-aici, apoi ar trebui să trecem prin fața intrării principale a domeniului exact peste cinci minute.

- OK. Pregătește-ți aparatul, Mike. O să reduc viteza. Nu vreau să pară suspect, având în vedere starea drumului. Fotografezi rapid fațada, dependențele și intrările. Poate că o să prăpădim degeaba pelicula, dar nu se știe niciodată.

- Mda, aprobă O'Hara pregătindu-și aparatul Minolta.

După câteva minute trecură prin fața unui zid înalt de piatră acoperit de iederă pe care atârnavă flori de chiciură. O poartă mare de fier forjat lăsa să se vadă o alee care șerpuia prin mijlocul unei peluze argintate de îngheț și, în depărtare, masa impozantă a unei conac din secolul al XVIII-lea învăluit în ceață.

O'Hara avu timp să facă câteva fotografii, apoi Frost coti pe un drum îngust care ocolea proprietatea prin partea dreaptă.

- E înstărită bine familia Hewlett, zise Mercenarul.

- În spate sunt cincizeci de hectare de teren împădurit, zise Bess. Încetinește puțin. În curând vom ajunge la grajduri.

După două sute de metri, zidul de piatră lăsa locul unui gard normal. O'Hara își luă din nou aparatul și fotografie tot ce apărură în raza obiectivului. Omul de la FBI își ascunse repede aparatul zărind un rânđaș cu cizme și încotoșmănat ca pentru polul nord care ieșea de la grajduri și se îndrepta spre dependențe.

Bess strânse harta.

- Ascunde mașina la cinci sute de metri în pădure și ne

Întoarcem spre partea din spate a clădirilor ca să vedem dacă găsim ceva interesant.

Frost își manifestă scepticismul sub forma unui suspin profund.

- Ce-ai vrea să găsești interesant pe pământul unei tinere femei de familie bună? Și mai ales aș vrea să știu ce-ai vrea să faci pe urmă. Stăm la pândă schimbându-ne pe rând la fiecare opt ore?

- Ascultă, Frost! Abia ai venit azi-dimineață și vrei să ne certăm? Ți-am spus deja că nu știu prea bine ce voi face. Deocamdată cred într-adevăr că e mai bine să facem în așa fel încât să nu dăm ochii cu nimeni. Dacă plimbarea de azi nu aduce nimic interesant, voi încerca să mă apropiu de lady Hewlett-Jones prin alte mijloace.

- Bine, bine... mormăi Mercenarul, trăgând Fordul după un mic boschet. Hai să ne congelăm, dacă asta îi face plăcere doamnei...

*

Îmbrăcat într-un combinezon negru, cu fața ascunsă de o cagulă de aceeași culoare, bărbatul ridică radiotelefonul din Ranger Rover.

- Señor Brandilla?

- Te ascult. Identifică-te, răspunse o voce îndepărtată cu un puternic accent hispanic.

- Fitzroy Simmons, Thanatos grupa I, zise bărbatul cu cagulă. Am noutăți, señor Brandilla. Jurnalista tocmai a venit aici cu cei doi bărbați care o însoțeau la Dowell.

- Sunt cu văduva?

- Nu. Par că reperează terenul. Azira și Braun, care fac de pază în pădure, tocmai mi-au semnalat prezența lor.

Deși se auzea foarte prost, Simmons simți foarte clar satisfacția din vocea lui Brandilla:

- Au schimbat tactica, șmecherașii. Perfect, perfect! L-am identificat pe chior, e Hank Frost. Un mercenar! În schimb n-am aflat nimic despre roșcovan, dar se pare că și el e tot

american.

- Ce facem?

- Din moment ce acești oameni curajoși s-au aruncat în brațele voastre, primiți-i așa cum merită. Să mi-i aduceți întregi. Vor fi niște vinovați perfecți pentru Operațiunea W.

- Am înțeles! răcni Fitzroy Simmons.

Închise și se întoarse spre omul de lângă el:

- Dă ordin la patru grupe să se deplaseze spre punctul RN 2. Să pregătească gazul și măștile. Vom lăsa mașinile pe loc și îi vom încercui pe cei trei indivizi.

- OK, zise celălalt.

Omul apăsă pe butonul de apel al aparatului de emisie-recepție și spuse lent:

- Aici grupul Unu. Chem grupul Doi, răspundeți...

*

- Gata, zise Bess. Văd partea din spate a casei.

Întinse degetul în fața ei. Construcția se vedea la aproximativ cinci sute de metri de-acolo. Între liziera pădurii și mica grădină de agrement care înconjura conacul era un spațiu de trei sute de metri.

Cei trei își continuară înaintarea. Covorul de frunze înghețate care acoperea pământul trosnea sub tălpile lor. O'Hara aruncă o privire spre Bess.

- La niște oameni atât de avuți m-aș fi așteptat să găsesc o piscină...

Ea dădu din umeri agasată:

- Te crezi în California?

- Liniște! murmură brusc Mercenarul. Ascundeți-vă! Repede!

O'Hara dispăru instantaneu într-un desiş pârjolit de îngheț. Bess se lăsă pe vine în spatele unui trunchi gros culcat la pământ. Frost făcu un salt și ajunse lângă ea.

- Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

- Taci! zise Mercenarul. Și respiră în gulerul canadienei ca să nu fie reperat după abur.

Bess făcu întocmai. În materie de camuflaj Frost era specialistul și nu-i trecu prin minte să discute ordinele deși nu înțelegea motivul. Se lămurii însă după treizeci de secunde, când auzi un tropăit înfundat pe pământ. În curând auzi o răsuflare zgomotoasă. Și sforăituri de cal, apoi trecu pe lângă ei o iapă superbă de toată frumusețea, călărită de o femeie cu cizme, pantaloni de călărie și șapcă neagră. Frost așteptă ca femeia să se îndepărteze și remarcă:

- Ciudată idee să te plimbi călare pe o vreme ca asta!

- E lady Hewlett-Jones, zise Bess. Și-a pierdut soțul în urmă cu exact zece zile și probabil că a simțit nevoia să ia puțin aer.

- Posibil, admise O'Hara. În orice caz, ați văzut cum călărește?

Frost se ridică lovind mânușile una de alta ca să se încălzească.

- Și ce cal! zise el. Rareori am văzut un asemenea specimen.

- Ai dreptate, zise Bess rânjind, mai ales că era iapă!

- Pfff! izbucni Mercenarul. Numai femeile pot să remarce acest gen de detalii! Bun, am aflat un lucru foarte interesant. Castelana face echitație. Acum propun să mergem la căldurică și să punem la cale un plan mai concret.

- Mda, aprobă omul de la FBI. E tare simpatic să te uiți cum trec caii, dar cred că am putea să ne distrăm și mai bine. Mâine aș putea să-mi fac apariția la poartă și să spun că am venit pentru gag... Am impresia că Audrey Hewlett-Jones merită să fie văzută mai de-aproape.

- Așa mi se pare și mie, zise Mercenarul râzând.

- Da, băieți, nu e cazul să va jenez prezența mea! bombăni Bess. Haide, Mike, fă trei-patru fotografii din spatele casei și să ne întoarcem.

O'Hara scoase aparatul. Tocmai se pregătea să facă prima fotografie când exclamă:

- La dracu! Avem o vizită!

Patru oameni în combinezoane și cagule negre se

apropiau printre copaci, înarmați cu revolvere mari, prelungite cu surdine. Roșcovanul se întoarse. Alți patru indivizi soseau din spate, patru veneau din stânga, patru din dreapta.

- La dracu și la toți dracii! exclamă Mercenarul. Și noi n-avem nici măcar un briceag! Și ăștia vă asigur eu că știu meserie! Nu i-am auzit sosind. Culcați-vă la pământ și căutați pietre și crengi ca să aruncăm în ei.

- Hank... murmură Bess. E vina mea. Ar fi trebuit să vă las să faceți rost de arme.

Nu-i spunea niciodată Hank, decât atunci când era moartă de frică.

- Ce să mai vorbim, *baby*! Acum am făcut-o! Dacă tipii ăștia fac parte din Grupul Thanatos, probabil că am ajuns la capătul călătoriei noastre. Adio, Bess. Sunt fericit că te-am cunoscut.

- Doar n-ai să-i lași să facă ce vor!

- Nuuu! răspunse Frost apucând o creanga groasă. O să încerc să lichidez unu-doi. Dar, având în vedere repartizarea forțelor, n-am nicio șansă.

- Nicio mișcare! strigă un individ cu accent englezesc.

Nu mișcau. Așteptau ca oamenii în negru să se apropie de ei. Cei din dreapta se aflau la vreo zece metri când O'Hara făcu o mișcare bruscă și aruncă cu o piatră mare. Omul vizat lăsă capul în jos, dar cel din urma lui nu putu să evite proiectilul. Frost auzi o înjurătură înfundată. Individul se clătină fără să-și piardă echilibrul, dar o pată de sânge apăru pe cagula neagră în dreptul țestei. Omul își reveni și îndreptă armă spre O'Hara.

- Bravo, Mike! strigă Mercenarul. Fii foarte atent!

În partea lui, adversarii erau încă prea departe ca să poată încerca ceva. Cu creanga în mână, Frost era constrâns să aștepte, ghemuit pe pământul înghețat. Bess, albă la față ca varul, stătea întinsă în spatele lui.

Omul cu capul rănit de O'Hara deschise focul. Două împușcături amortizate de surdină. O'Hara se aruncase la pământ. Gloanțele trecură prea sus și smulseră așchii din scoarța unui brad.

În momentul acela Mercenarul fu frapat de un detaliu ciudat. Din cagule nu se vedea ieșind aburi. În schimb, fiecare agresor avea în fața gurii niște cilindri plăți ascunși sub lâna neagră. Cartușele unor măști de gaze! Mercenarul primi confirmarea observându-l pe cel care părea a fi șeful lor.

Omul trase de mască ca să poată să strige:

- Calmează-te, Mutesa! Iusuf, Ludwig, acționați!

Un nume african, altul arab și al treilea german. Pentru Hank Frost concluzia era clară. Trupa de ucigași cu plată internaționali exista într-adevăr și ea îi ataca în acel moment.

Mercenarul ajunse fulgerător și la o altă concluzie. Membrii Grupului Thanatos se aflau acolo pentru a ucide, altfel șeful n-ar fi pronunțat niciun nume. Era clar că nu aveau intenția să lase martori în urma lor.

Hank Frost avea dreptate, cu o mică diferență. Într-adevăr, moartea lor era programată. Dar nu în pădurea proprietății Hewlett-Jones. Conform ordinelor clientului său, Fitzroy Simmons trebuie să-i elimine cu ocazia unei operațiuni ulterioare astfel încât să fie considerați vinovați.

- Nu se poate să mor degeaba! zise Mercenarul printre dinți. Mai întâi să lichidez cât mai mulți!

Frost strânse bine în mână creanga, se ridică și, cu un pas hotărât, înaintă spre Simmons și ceilalți trei indivizi din jurul lui. În momentul acela doi oameni se desprinseseră din grup și Mercenarul înțelese imediat văzându-i trăgând siguranța a două mici grenade cilindrice pe care le aruncară în direcția lor. Iusuf și Ludwig foloseau gazele.

- Nu respirați! răzni Mercenarul.

Dar știa că, oricum, tot nu vor rezista mai mult de câteva minute. O'Hara nu reacționează destul de repede. Pânza de gaz se răspândi la nivelul solului, puțin mai cenușie decât ceața argintie care plutea deasupra pământului înghețat.

Omul de la FBI căzu și rămase nemișcat. Capul îi căzu peste frunze. Frost întoarse privirea. Bess se ținea cu degetele de nas. Ea înțelese. Dar cât timp ar fi putut rezista nevoii de aer?

Erau prinși la înghesuială. Gândul acesta era insuportabil pentru Mercenar. Se simți cuprins de o furie ucigașă fără margini în timp ce plămânii, lipsiți de oxigen, începeau să-l ardă.

Agitând creanga ca o lance, Frost se repezi cu capul în jos spre agresori. Simmons aștepta nepăsător. Frost nu făcu mai mult de trei pași și auzi un zgomot în spatele lui. Bess! Se opri și întoarse capul. Ea strigă:

- Hank! Nu!

Ceea ce văzu nu dură decât o fracțiune de secundă dar îl înmărmuri de oroare. Un om se ivise din spatele unui copac îndreptând spre el o armă Sterling 402 SMKII echipată cu surdină. Omul trase. Bess se aruncă în aceeași clipa între ucigaș și Frost.

Frost văzu, ca o străfulgerare, canadiana cu guler îmblănit ridicându-se în aer, părul blond fluturând în jurul capului tinerei femei, apoi corpul care se prăbușea și sângele pe canadiană... Sângele ei...

- Bess!

Nu se putuse abține să nu strige. Imediat simți că amețește. Respirase. Dădu drumul crengii care căzu cu zgomot pe pământul înghețat. Genunchii i se îndoieră în clipa în care auzi mai multe împușcături înăbușite. O explozie de durere îi invadează capul. Vederea i se tulbură. Mai văzu încă forma neclară a omului care lăsa în jos arma și durerea încetă aproape imediat, înlocuită de o senzație ciudată care îi amorțea tot corpul. Se prăbuși pe burtă ca o păpușă de cârpă, cu regretul că nu putuse s-o salveze pe Bess, fără să știe dacă murea din cauza gazului sau a glonțului pe care îl primise în cap.

*

Nemișcat, cu ochii la ceasul mare etanș, Fitzroy Simmons așteaptă să treacă cinci minute, apoi își scoase masca de gaze și răcnii:

- Jean-Pierre! Imbecilule! Ce te-a apucat să-l lichidezi pe

Mercenar? Era cel mai prețios dintre toți. Și n-ar fi putut să ajungă până la mine fără să respire.

Se apropie de cele trei corpuri inerte, o examinează mai întâi pe Bess, apoi pe O'Hara și zise:

- Luați-i pe ăștia doi! Roșcovanul n-are nimic și fata încă mai respiră.

Dintre buzele Mercenarului nu mai ieșea abur.

- Ăsta e mort, zise el. Nu e cazul să ne mai încărcăm cu el.

CAPITOLUL III

Frost simțea că cineva îl scutură. Capul îi căzu într-o parte și o durere puternică îi sfredeli ceafa. Făcu un efort supraomenesc să deschidă pleoapa. Primul lucru pe care îl văzu fu o pereche de cizme negre pline de bucățele de frunze.

Mercenarul se strădui să ridice capul și simți din nou acea durere cumplită. Descoperi niște picioare îndoite, în niște pantaloni de călărie bej vârați în cizme, apoi o haină de velură neagră, apoi o față de femeie foarte frumoasă, înroșită de frig, cu ochi mari și albaștri ca marea.

Frost nu-și putu reține un geamăt. Avea impresia că, din clipă în clipă, capul lui va face explozie și începea să simtă frigul cumplit. Era înghețat. Toți mușchii lui erau tari ca piatra. Nu știa dacă e în stare să se miște.

Mercenarul făcu o încercare și reuși să se ridice în fund cu o trosnătură formidabilă a coloanei vertebrale și durerea din cap îl fulgeră din nou.

Femeia se ridică și se dădu repede înapoi. Pe cap avea o șapcă neagră care nu lăsa să i se vadă părul. Părea îngrijorată, poate chiar speriată. Băgă mâna în buzunarul hainei și scoase un revolver mic pe care îl îndreptă spre Frost.

- Cine ești și ce faci aici?

Mercenarul simți brusc o senzație îngrozitoare de gol. Mult mai puternică decât durerea. Mult mai tare decât frigul acela care îi dădea impresia că fusese bătut măr. Cine era? Nu putea să spună. Se strădui zadarnic, nu reuși să-și amintească numele. Un sforăit de cal îl făcu să întoarcă capul și zări o iapă bălțată care smulgea câteva firișoare de iarbă ceva mai încolo.

Animalul și femeia aveau ceva familiar, ca și micul revolver. Avea impresia că le mai văzuse. Dar atât.

- Te-am întrebat cine ești și ce faci aici?

Frost scutură din cap. Durerea îl fulgeră imediat. Se

simțea foarte slăbit. Reuși să îngâne:

- Nu... Nu știu. Te asigur... Nu... văd nimic clar... Văd ceață... Și... siluete negre... primesc un șoc... un șoc incredibil de violent... Îmi spun... Ce-mi spun? Îmi spun... Da, îmi zic că am murit.

O angoasă teribilă puse deodată stăpânire pe el. Avu impresia că vocea lui venea de foarte departe, de la celălalt capăt al tunelului, când zise brusc:

- Am o problemă, doamnă! E cumplit! Ajută-mă! Nu știu cine sunt!

Era slab și respira cu mare greutate. Zări neîncrederea din ochii albaștri ai necunoscutei și repetă cu un ton tragic:

- Crede-mă! Nu știu... Nu știu...

De data asta păru că îl crede. Puse la loc în buzunar revolverul, se apropie și murmură:

- Ești rănit. Ai pierdut mult sânge și ești înghețat. Am să te duc la căldură. Vom încerca să lămurim toată povestea la conac.

„Ce conac? se întrebă Hank Frost. Cine era femeia aceea? Poate că e femeia mea. Nu. Era prea frumoasă, prea distinsă. Nu știu de unde am apărut, dar am impresia că nu sunt nici frumos, nici distins. Și pe urmă ar fi fost mai familiară cu mine. Nu m-ar fi întrebat cine sunt.”

Femeia se dusesese să aducă calul. Frost își duse mâna la față și își dădu imediat seama că avea o mânășă. O scoase, o ținu între dinți și se pipăi de parcă ar fi vrut să facă o verificare. Avea o mustață în care erau agățate mici stalactite de gheață și o panglică pe ochiul stâng. Descoperirea nu-l sperie. Panglica era familiară. Știa că de multă vreme îi lipsește un ochi.

Unde și cum își pierduse ochiul? Nu era în stare să spună. Simți o rană în păr, acolo unde îl durea. Găsi o gaură și sânge coagulat. Poate congelat. Dar de unde avea rana? Nu știa.

Femeia lăsă frâul calului și se aplecă din nou lângă el.

- Cum te simți?

- Mi-e frig. Și mă doare foarte tare capul.

- Tot nu știi cine ești?

- Nu.
- Nici cine sunt?
- Nu... Mi se pare că te-am mai văzut. Dar... Nu, nu te cunosc.

- Sunt Audrey Hewlett-Jones.
- Mi se pare că am mai auzit acest nume dar... nu sunt sigur de nimic.

- În orice caz, eu sunt sigură că nu te cunosc. Nu știi ce cauți pe proprietatea mea?

Acum părea mai încrezătoare, mai amicală.

- Nu, răspuse Mercenarul.
- Oricum, ești american. Se vede imediat după accent.
- American... Da, sunt american. Adevărat. Știu că sunt american.

Audrey Hewlett-Jones zâmbi amuzată.

- Acum avem cel puțin o certitudine. Vom încerca să căpătăm mai multe după ce vei primi îngrijiri.

Frost simți o angoasă ciudată.

- Spital... poliție... Nu, nu trebuie!

- De ce?

- Nu... Nu știu. Simt că nu trebuie.

- Bine, vom vedea.

Deodată, Mercenarul avu o idee.

- Poate că am un act de identitate la mine! Un pașaport, o carte de credit!

Audrey Hewlett scutură din cap.

- Am căutat prin toate buzunarele. N-am găsit decât asta.

Îi arătă un cartonaș cât o carte de vizita pe care fusese desenat cu cerneală neagră un cap de mort. Deasupra capului de mort se vedea o sabie de cavalerie deasupra căreia se afla un pistol vechi, formând împreună litera T de la Thanatos.

- Îți spune ceva?

Mercenarul se încruntă.

- Da. Am mai văzut asta nu demult. Simt că era ceva foarte important, redutabil. Că... Căutam ceva... Ce... Nu...

Simți că se prăbușește pe o parte. Efortul era prea mare.

Nu putea să-și amintească. Era epuizat. Căzu. Văzu cizmele femeii apropiindu-se de el. Îi simți mâinile care îl apucau de subsuori. Apoi totul se încetează și deveni opac.

*

Un păr lung și blond plutea ușor în aer. Ca o străfulgerare, prin fața ochilor îi trece o canadiană bej. O explozie sângeroasă. O floare roșie monstruoasă se deschide pe umărul canadienei. Se aude urlând. Se arcuiește. Se ridică brusc în capul oaselor. O durere fulgerătoare îi străpunge capul. Se simte recăzând pe o parte peste ceva moale. Capul e fierbinte și corpul rece ca gheața. În spatele pleoapei închise, o clipire neregulată face să alterneze lumini portocalii și găuri negre cu nuanțe de verde închis. O voce de femeie șoptește cu blândețe:

- Nu trebuie să te agiți. Nu-ți face bine. Haide, liniștește-te.

Frost deschise ochiul și descoperi mai întâi originea luminilor. În marele șemineu ardea un foc mare. Era culcat într-un pat, pe o saltea groasă de puf. De o parte și de alta a șemineului se aflau două șifoniere rustice cu oglindă, iar la stânga, patru scaune Chippendale în jurul unei mese de același stil.

Pe unul dintre scaune stătea femeia pe care o întâlnise în pădure. Acum era îmbrăcată cu o fustă neagră, foarte strânsă pe ea, simplă. Apoi privirea lui urcă și descoperi părul ei lung și negru care cădea peste o bluză albă sub care se ghiceau sânii mari.

Femeia se ridică și se apropie de pat. În spatele ei, printr-o fereastră mare, se vedea un teren ușor bombat, probabil o peluză, și un pâlc de brazi acoperit cu o manta groasă de zăpadă. În planul din spate, Mercenarul reuși să zărească un zid, și el alb de zăpadă, care probabil că despărțea proprietatea de un drum.

Pardoseala, formată din dale mari de piatră, era acoperită din loc în loc de blănuri: în fața căminului, în jurul

patului, lângă șifoniere. Pe partea șemineului și a ferestrei, pereții erau din piatră goală, dată cu var. Celelalte două laturi erau acoperite cu tapiserii. Iar în spatele patului, Frost zări un bufet vechi enorm, în întregime sculptat. Pereții tapisați erau împodobiți cu tablouri splendide, dintre care recunosc un Gainsborough și un Sisley.

Vocea femeii răsună deodată lângă el, puțin ironică:

- Domnul american e mulțumit de condițiile de găzduire?

Frost nu era satisfăcut, era stupefiat.

- E... e foarte luxos.

Audrey Hewlett-Jones râse flatată.

- Mă recunoști? Întrebă ea așezându-se pe marginea patului.

- Nu știu cum aș fi putut să te uit.

Ea zâmbi și îi așază pe frunte mâna delicată. Ochii albaștri îl examinau pe Frost ca cei ai unui doctor. Mercenarul îi găsi și mai frumoși decât data trecută, contrastând cu pielea bronzată și cu părul lung și negru al tinerei femei. Totuși i se părea abătută, de parcă ar fi plâns sau ar fi avut o noapte de insomnie.

- Frigi, zise ea. Ai avut un somn foarte agitat și te-ai trezit țipând. Îți amintești?

El scutură din cap.

- Știi ce-ai strigat?

- Nu. Cred că am visat.

- Ceea ce-ai spus confirmă ipoteza mea asupra identității tale. Tot nu știi cine ești?

- Nu, murmură Mercenarul consternat. Știi cumva?

- Am o presupunere, murmură tânăra femeie cu un ton enigmatic. Azi noapte ai fost examinat de un medic.

- Azi noapte? Un medic? Ce înseamnă asta?

- Liniștește-te, domnule american, ordonă cu severitate Audrey. Ți-am spus că nu trebuie să te agiți. Dacă vrei să afli mai multe despre tine și despre ce anume te-a adus aici, ar fi bine să mă asculți cuminte. În privința medicului să nu-ți faci nicio grijă. E un prieten în care am toată încrederea. Concluziile lui sunt că ai primit un glonț de mare calibru care ți-a crăpat pielea capului, provocându-ți o

amnezie trecătoare, cu siguranța nu ireversibilă. M-a sfătuit să te zgândăr ca să te ajut să-ți aduni amintirile. Dar mi-a spus cât se poate de categoric că trebuie *să te ajut*, nu să-ți spun ce știi. Trebuie să-ți regăsești amintirile singur.

- Asta e bună! se revoltă Mercenarul. Știi cine sunt și nu vrei să-mi spui?

- Nu sunt deloc sigură, răspunse femeia zâmbind, doar bănuiesc. Vom încerca să dezlegăm enigma împreună în timp ce eu îți voi acorda îngrijiri.

- Ce îngrijiri?

- Ai dormit o zi, domnule american. Acum e zece și un sfert dimineața. În timp ce dormeai, ți-am curățat rana, ți-am administrat antibiotice și un sedativ, totul procurat de la prietenul meu medic. Și... trebuie să-ți spun că ai suferit o răceală importantă. În timpul nopții ți-am aplicat un revulsiv puternic pe tot corpul. Alfred m-a sfătuit să repet operațiunea în dimineața asta și în cursul după amiezii.

- Alfred?

- Medicul, răspunse Audrey Hewlett-Jones.

Femeia zâmbi și continuă:

- Spune că ai o constituție robustă, părere cu care sunt și eu de acord. În principiu, ar trebui să fii pe picioare în zece-douăsprezece ore. În schimb, în privința memoriei s-a arătat mai sceptic.

Frost se ridică în capul oaselor. Capul îl durea și acum dar durerea devenise mult mai suportabilă. Remarcă că purta o pijama de flanelă galbenă.

- Ai cumpărat asta pentru mine?

Ochii femeii se întristară.

- A fost a soțului meu.

- Ești divorțată?

- Văduvă.

- Scuză-mă, zise americanul. Nu... nu știam. Îmi... îmi pari atât de tânără...

Tristețea dispăru imediat de pe fața doamnei Audrey Hewlett-Jones.

- Ieri știa. Azi nu mai știi. Ce vârstă crezi că am?

Femeia luă tubul de revulsiv de pe o masă aflată lângă

pat, își unse mâna dreaptă și, cu stânga, începu să descheie bluză Mercenarului pentru a-l fricționa. Frost protestă:

- Lasă-mă pe mine. O să mă descurc singur.

- Haide, domnule american, nu fi ridicol! Te-am fricționat deja de trei ori noaptea trecută. Află că antibioticele ți-au fost administrate sub formă de injecții.

Frost zâmbi.

- Sunt încântat că ai făcut cunoștință cu mine!

- Ah! exclamă Audrey vizibil satisfăcută. Facem progrese. Revenim la comportamentul nostru natural!

Tânăra femeie îl debarasă de bluză și îi ordonă:

- Pe burtă. Trebuie să încep cu spatele. Asta te va destinde și-ți va face cel mai mare bine. Între timp mai flecărim și noi. Pariez că în curând vei fi asaltat de amintiri.

*

Bess și O'Hara stăteau întinși pe paturi de campanie. Patru perechi de cătușe le fixau mâinile și picioarele de cadrul patului, tăindu-le orice poftă de fugă. Încăperea în care se aflau închiși - o pivniță - era rece și umedă.

În primele ore ale dimineții, un individ care se dăduse drept medic, venise să extragă glonțul intrat în antebrațul stâng al tinerei jurnaliste. Fără anestezie.

Revoltat de țipetele femeii, O'Hara, neputincios, îl scuiase în față pe torționar și acum avea ochiul stâng pe jumătate închis din cauza unui hematom mare. Așa-zisul medic dezinfectase vag rana cu alcool apoi se retrăsese, lăsându-i în paza unei santinele.

Ucigașii din Grupul Thanatos purtau tot timpul combinezonul negru, dar în bârlogul lor renunțau la cagulă. Cel care îi păzea în acel moment era foarte vorbăreț. Era un atlet cu păr creț și piele de metis. Tipul răsfoia o revistă porno, scărpinându-se energic între picioare și exclamând periodic:

- Maică, ce putoare! Maică, ce putoare! Ce i-o mai dă la

cur!

Bess gemu. Santinela răcni:

- Lasă gura, curvo! Altfel chiar că ai să ai de ce să te plângi!

- Chiar nu poți s-o așezi într-o poziție mai confortabilă! protestă O'Hara. Nu vezi că e rănită și că o doare rău?

- Zât, roșcovane! Știi tuică unde viu io? Haiti. Am fost tonton macout înainte ca Doc al nostru să aibă probleme. Așa că, io am văzut o grămadă de curve suferind. Și ca lumea, nu ca fandosita asta! Acolo, când puneam laba pe ele...

Santinela se ridică zâmbind și se apropie de O'Hara.

- Mi-aduc aminte de nevasta unui anarhist care se săturase de noi. O tipă grasă cu niște țâțe ca dirijabilele...

Fostul tonton macout tăcu brusc auzind o cheie rotindu-se în broască. Se întoarce la masă și ascunde revista sub un exemplar din *Daily Mirror* în momentul în care Fitzroy Simmons intra, însoțit de un bărbat mic de statură și oacheș.

Șeful întrebă:

- Totul e în regulă, Jean-Pierre?

Metisul dădu din cap.

- Doar că gagica scheaună tot timpul.

- Trebuie să te obișnuiești. Brandilla a hotărât să fie păstrată pentru Operațiunea W.

- Și ălălalt?

- Va depinde de ce-o să ne spună, răspunse Simmons.

Șeful se proțăpi deasupra patului în care se afla O'Hara și, arătând spre ochiul americanului, întrebă:

- Cine a făcut asta?

- Haim, răspunse Jean-Pierre. L-a scuipat.

- Din clipa asta o luați ușurel de tot, bombăni Simmons, vizibil nemulțumit. Trebuie să fie în stare bună în momentul Operațiunii W. Teroriștii care pun bombe nu au răni recente pe corp și cu atât mai puțin urme de tortură. Clar?

- Clar, zise Jean-Pierre. Da' răstește-te la Haim, nu la mine. El i-a tras la ochi.

- Și cine l-a lichidat pe Frost? Cine a rănit-o pe

Stallmann?

- Eu, recunosc, murmură Jean-Pierre. Dar am vrut să te protejez!

- Idiotule! bombăni Simmons.

În ciuda situației, instinctul profesional al lui O'Hara se dovedi mai puternic.

- De unde ne cunoști identitatea? întrebă el.

- Cum am fi putut ignora identitatea unei jurnaliste atât de cunoscute ca Bess Stallmann? zise Fitzroy Simmons rânjind. De aici și până la a deduce că bărbatul cu panglică neagră la ochi e Hank Frost, amantul ei, n-a mai fost decât un pas.

- Unde e Frost? întrebă omul de la FBI.

- Pe cale să se congeleze în locul în care l-am lăsat. Iar în buzunar i-am pus un cartonaș cu semnătura noastră.

- Bandă de ticăloși! izbucni Bess gemând slab.

- Gura! răcni Jean-Piere.

- Dar pentru ce semnați asasinatetele? întrebă iar O'Hara mirat. Asta te duce cu gândul mai curând la modul de operare al unui maniac decât la cel al unei echipe de profesioniști.

Un râs sardonice precedă răspunsul lui Simmons.

- Excelentă întrebare care mă face să cred că și tu ești un profesionist. Ne asigurăm publicitatea, drăguță, e foarte simplu. Pentru că acționăm în umbră, suntem nevoiți să lășăm urme pentru a ne convinge eventualii clienți de marea noastră eficacitate!

- Ce scârboșenie! exclamă americanul.

- Haide, haide, zise Simmons cu un ton glumeț, să nu amestecăm morala cu afacerile, drăguță. Suntem cu atât mai obligați să ne semnăm acțiunile minore, cu cât cele mai multe operațiuni de anvergură - la cererea clienților noștri - trebuie efectuate în cel mai strict secret. Tocmai asta e cazul acțiunii pe care domnișoara Stallmann, și probabil și tu, o veți face pentru noi imediat ce vă veți înzdrăveni și în cursul căreia, din nefericire, vă veți pierde viața.

O'Hara încercă să se ridice dar căzu greoi pe patul lui de

campanie.

- Ce acțiune?

- Deocamdată ți-am spus destul, drăguță. Acum e rândul tău să-mi satisfaci curiozitatea. Înainte de a te folosi, trebuie să mă asigur că corespunzi criteriilor impuse de clientul meu și poți lua locul lui Frost. Cine ești? Îmi închipui că ești american și mercenar. Nu?

Tăcere.

- Am întrerupt dialogul, drăguță? Întrebă britanicul.

- Gura, ticălosule!

Simmons se strâmbă dezaprobat.

- Când mă gândesc că yankeii ăștia sunt descendenții noștri... Habar n-au ce e buna cuviință! Haide, nu mă obliga să folosesc mijloace care nu-mi plac. Spune-mi frumos cine ești. Află că, dacă te consider demn de a îndeplini misiunea, vei avea șansa să mai trăiești încă o săptămână sau două în condiții mai bune decât astea. În caz contrar, voi fi obligat să-ți pun capăt zilelor foarte rapid și să-ți caut un înlocuitor. Așa că, în interesul tău, spune-mi cine ești.

- Întrebă-mă la cur, capul e bolnav.

Bess chicoti fără să vrea, în ciuda durerilor provocate de rană.

- Bine, murmură, Simmons. Haide Felipe, că nu vrea să asculte de vorbă bună.

Bărbatul mic de statură și bronzat care venise o dată cu el, se apropie de patul lui O'Hara. Bess văzu cu coada ochiului că avea în mână o curea de piele și un baston mic de cauciuc.

- Ce vreți să-i faceți? Întrebă jurnalista.

Britanicul rânji. Deplasă ușor patul pe care se afla Bess, astfel încât jurnalista să poată vedea fără să fie obligată să se întoarcă într-o parte.

- Uită-te bine, zise el. Felipe a lucrat mulți ani în închisorile generalului Videla. Ai să fii stupefiată de viteza cu care obține o informație de la persoana cea mai recalcitrantă folosind, în fond, mijloace foarte rudimentare.

- Secătură! exclamă Bess.

- Domnișoară Stallmann, zise Simmons ironic, credeam

că o jurnalistă are mai multă imaginație în alegerea adjectivelor!

- Încep cu picioarele? întrebă Felipe care până atunci nu scosese nicio vorbă.

- Ca de obicei.

Bess îl văzu pe argentinian scoțându-i lui O'Hara cizmele și șosetele, apoi imobilizându-i picioarele cu ajutorul curelei de piele. Omul de la FBI înțeleșese.

- Bandă de netrebnici! strigă el.

Așezat la masă, Jean-Pierre urmărea scena cu o privire fascinată mângâind senzual mânerul armei.

- La fel de vulgar, observă Simmons. Știi ce te așteaptă, deci ești din branșă, așa că ai face mai bine să-mi spui imediat ceea ce tot ai să-mi spui până la urmă. Deci, profesia și naționalitatea? Vezi bine că nu sunt prea indiscret. Nu vreau să știu vârsta sau situația familială.

- Javră! exclamă omul de la FBI.

- Sunt gata, anunță numitul Felipe.

- Începe, ordonă Simmons.

Argentinianul se lăsă în genunchi la picioarele lui O'Hara. Fără brutalitate excesivă, dar cu fermitate și într-un ritm foarte susținut, începu să-l lovească cu bastonul peste tălpile goale.

Britanicul luă un scaun metalic de lângă masă și se așeză lângă Bess ca să comenteze:

- E o tortură foarte eficace și care, când e bine realizată, nu lasă nici cea mai mică urmă. Adică nicio urmă fizică. În schimb, urmările psihologice sunt greu de evaluat. Felipe mi-a spus că, folosind această tehnică, unii dintre clienții lui au devenit iremediabil nebuni.

Bess privea speriată dar și uimită. Deocamdată O'Hara nici nu clipea. Felipe continua să-l lovească în cadență.

- Crezi poate că e o glumă, continuă Simmons. Așteaptă puțin și ai să vezi. Eficacitatea acestei metode constă în vibrații. La început, fiecare lovitură se repercutează în picioare, apoi în călcâie, apoi în genunchi, pulpe, bazin, trunchi și așa mai departe. Când rezonanțele ajung la cap, victima simte un fel de zgomot asurzitor însoțit de o durere

insuportabilă care iradiază în tot corpul până în cele mai mici terminații nervoase.

Bess se uita la el cu ochii aprinși de febră; părul blond era lipit de fruntea umedă de transpirație.

- E insuportabil!

Simmons aprobă cu o mișcare a capului.

- Exact. De aceea, chiar și indivizii cei mai rezistenți cer îndurare în general foarte repede.

Respirația lui O'Hara devenise sacadată. Era clar că se abținea să nu țipe, dar fiecare lovitură era însoțită de un mârâit răgușit.

Fără să se întrerupă, Felipe ridică capul spre Simmons și zise cu un zâmbet larg, care îi scoase la iveală trei dinți de argint:

- Gata, se instalează durerea. În curând o să înceapă să urle. Am vrut să vă spun pentru că asta surprinde și e foarte neplăcut.

- Opreți! imploră Bess înspăimântată.

- Asta nu depinde decât de el, răspunse calm britanicul. Sau, eventual, de tine. Ne oprim imediat ce aflăm numele, profesia și naționalitatea acestui gentleman.

Corpul lui O'Hara era agitat de tresăriri spasmodice. Sudoarea i se scurgea pe frunte, pe tâmpile, îi cădea în ochi și pe gât. Deși ținea dinții strânși, omul de la FBI nu-și putu reține un geamăt cavernos.

Bess ajunsese la capul puterilor. Moartea lui Frost fusese pentru ea o lovitură cumplită. Și acum supliciu! lui O'Hara! Era mai mult decât se simțea în stare să suporte. Simmons o examina cu o privire rece, ca pe o lamelă pusă la microscop.

Bess știa ce aștepta de la ea și nu voia să-i ofere această plăcere. Dar era prea ridicol să te lași așa torturat doar ca să nu-ți mărturisești identitatea.

- Spune-le, Mike! strigă ea. Spune-le, Dumnezeu mare! Să se oprească!

O'Hara răspunse cu un fel de schelălăit neomenesc, neașteptat, care o străpunse până în adâncul sufletului.

Fritzroy Simmons fu nevoit să se aplece spre ea și să

ridice tonul ca să se facă auzit:

- Michael, presupun. Suntem pe calea cea bună.

Urletele lui O'Hara deveneau din ce în ce mai stridente, insuportabile. Bess crezu că își va pierde mintea. În cele din urmă cedă.

- Opriți! O să vă spun eu.

Simmons făcu un mic gest cu mâna. Felipe se opri.

- Te ascult, domnișoară Stallmann.

- Nu, Bess! răcni O'Hara. Taci!

- Le voi spune, Mike. E ridicol. Țsta e... e eroism gratuit. Nu servește la nimic să opui rezistență în aceste condiții. Mai ales pentru asta.

Tânăra jurnalistă întoarse capul spre Simmons.

- Acest om este Michael O'Hara, agent special din Grupul de Acțiune Antiterorist al FBI-ului.

Corpul lui O'Hara fu scuturat de un spasm, apoi recăzu moale pe patul de campanie și izbucni în hohote. Felipe îi luă pulsul și zise:

- Totul e în regulă. E o reacție naturală. Așa fac toți. Și trebuie să recunosc că ăsta a fost deosebit de curajos.

- Un om al FBI-ului! murmură Simmons, cu fața luminată de un zâmbet victorios. *My Goodness!* Chiar la asta nu mă așteptam. O jurnalistă americană și un agent al FBI-ului! Clientul va fi satisfăcut!

O'Hara se calmă foarte repede. Întoarse spre Bess fața udă de lacrimi și sudoare.

- Nu trebuia, murmură el. Uită-te cum jubilează... Aș fi rezistat. Știu!

- Iartă-mă, Mike, dar mi s-a părut ridicol. Ai fi preferat să mori decât să le spui cine ești. Era o prostie, n-aveai de ce...

- Da, cred că ai dreptate. Nu-ți port pică. Poate că e mai bine că tu le-ai spus.

Bess se uită la el și reuși să schițeze un zâmbet.

Simmons interveni:

- Scuzați-mă că pun capăt unei scene atât de emoționante, dar treburile mă presează. Agent special Michael O'Hara, sunt încântat să fac cunoștință cu tine

oficial și te anunț că datorită mie vei deveni celebru. Numele tău și cel al domnișoarei Stallmann vor intra în istorie alături de cele mai celebre nume. Poate că motivele n-au să vă fie pe plac, dar fiecare face ce poate. De acum înainte puteți să fiți siguri că veți deveni nemuritori.

- Ce-ai de gând să mă pui să fac, ticălosule?

- Haide, O'Hara, calmează-te. Din moment ce suntem obligați să colaborăm, mi-ar plăcea să facem asta în bună înțelegere.

- Vezi să nu, netrebnicule!

- Ce ingratitudine! murmură britanicul. Cu toate astea, voi fi mărinimos cu tine. Peste câteva zile vei putea din nou să te ții pe picioare. Te voi transfera într-un loc de găzduire unde te vei bucura de toate condițiile confortului modern, inclusiv televizor. Pentru că mai aveți puțin de trăit, toate dorințele, tale, precum și dorințele domnișoarei Stallmann vor fi îndeplinite. Oamenii mei vor avea grijă să nu vă lipsească nimic. De fapt, veți putea face tot ce doriți, în afară de a fugi sau de a vă sinucide.

Britanicul îi salută politicos pe cei doi prizonieri, dădu instrucțiuni lui Jean-Pierre și părăsi încăperea.

*

Acțiunea revulsivului începea să se facă simțită. Acum îi era cald. Masajul îi făcuse mult bine. Dacă n-ar fi fost chinuit de nevoia imperioasă de a-și aduna amintirile, Frost s-ar fi lăsat probabil în voia senzațiilor pe care i le procurau mâinile tinerei femei.

- Când te-am găsit, zise ea, am crezut mai întâi că ești mort. Abia respirai și din gură nu-ți ieșea deloc abur. Aveai culoarea unui cadavru. Când m-am convins că ești singur, ți-am făcut respirație gură la gură.

Cu nasul vârât între două perne mari, Mercenarul nu se putu abține să nu răspundă:

- Nu-mi amintesc. Dar fii sigură că regret!

Audrey râse.

- Să știi că n-a fost o plăcere. Buzele și mustățile erau literalmente congelate și aveai fața acoperită cu coji de sânge.

- Ce-am strigat? Întrebă Mercenarul redevenind serios.

Audrey mai luă puțină alifie și începu să-i fricționeze șalele.

- Nu spera să afli de la mine. Trebuie să descoperi singur. Ordin de la doctor.

Mercenarul făcu un efort și întoarse capul să se uite la ea.

- Păi, Dumnezeule mare, trebuie să mă ajuți și tu! Altfel, îți jur că n-am să reușesc!

Audrey îl împinse cu autoritate între perne.

- N-am spus că nu vreau să te ajut. Dar nu vreau să-ți suflu. Trebuie să-ți recapeți singur memoria. E clar?

- Bine, OK. Hai să ne jucăm...

Ea râse din nou.

- Primul indiciu. Ai strigat numele unei femei.

- Numele unei femei...

Mercenarul tăcu, încercând cu disperare să-și amintească. În minte îi apărea o imagine ca în vis. Un păr lung și blond care plutea în aer, o canadiană bej pătată de sânge... Știa că cineva era rănit sau mort. Cineva la care el ținea. Părul blond aparținea cu siguranță acestei femei, căreia îi strigase numele, în adâncul ființei sale simți o durere cumplită, provocată de neputință. Se încordă brusc.

- Haide, murmură Audrey, ți-am spus că eu ți-am făcut injectiile.

Mercenarul izbucni într-un râs nervos. Tânăra femeie îi scosese pantalonii și el, absorbit de gânduri, nici nu-și dăduse seama. Uimită de reacția lui, Audrey nu zise nimic. Frost o simți ridicându-se de pe pat. Întoarse capul și o văzu lângă masă. Tânăra femeie luă un ziar și i-l aduse.

- Pe prima pagină vei găsi cel de al doilea indiciu, zise ea.

Apoi, metodic, fără nicio ezitare, începu să-i maseze fesele și picioarele.

The Guardian... Frost știa că mai citise acest ziar.

Parcurse repede coloanele din prima pagină. Actualitatea îi spunea ceva. Știa că se informase recent. La dreapta jos, atenția îi fu reținută de textul dintr-un chenar:

Colega noastră, Bess Stallmann, care făcea o anchetă în regiunea Londrei, nu s-a întors ieri seară la domiciliul ei și nu a telefonat, așa cum ar fi trebuit să facă, conducerii agenției sale de presă. Directorul ei, Al Best, roagă orice persoană care a întâlnit-o sau care ar putea să ofere indicii asupra ultimelor sale deplasări, să anunțe poliția sau să telefoneze de urgență la ITB Telecommunications New Service.

Urmau mulțumirile obișnuite, adresa și telefonul ITB-ului și un comentariu elogios asupra activității lui Al Best și a angajatei sale Bess Stallmann.

Mercenarul privi cu cea mai mare atenție fotografia de lângă text. Văzu o femeie tânără și foarte frumoasă, cu părul blond și ochi luminoși, îmbrăcată într-o rochie de seară.

- O cunosc, murmură el. O cunosc chiar foarte bine. Pot să-ți spun că are ochii verzi și că această rochie... cunosc și rochia, e din mătase albastră. Ea e! Pe ea am strigat-o mai devreme în vis!

- Exact, confirmă Audrey. Progresezi cu pași gigantici. Poți să spui cine e această tânără femeie?

- Bineînțeles, răspunse Frost. Am citit în ziar.

- Nu știi nimic în plus despre ea?

- Ba da, ba da, zise Mercenarul cu un suspin adânc. Știu că o cunosc foarte bine. Dar unde, când, cum? Nu, asta nu sunt în stare să spun.

Audrey se ridică. Terminase masajul pe aceasta parte. Se strădui să-l stimuleze.

- Concentrează-te, ce naiba! Recitește articolul! Uită-te bine la fotografie! Ai trecut de partea cea mai grea. Sunt sigură că vei descoperi mai mult. Hai, la treabă! Trebuie să bați fierul cât e cald. Și acum, întoarce-te. În timp ce-ți pui mintea la treabă, eu te voi fricționa pe cealaltă parte.

Mercenarul începu să se întoarcă, cu privirea la ziar. Apoi, brusc, dându-și seama că era în întregime gol, bâigui:

- Dar... dar... totuși...

- Dar totuși ce! exclamă ea. Trebuie să pun să te lege?

În ciuda amneziei, reflexele profesionale rămăseseră la fel de vioaie.

- Ai personal?

Ea ezită o clipă înainte de a răspunde:

- Un singur angajat, Malcolm Thurmond. Se ocupă de cai, de intendență, de domeniu în general. De la o vreme i se întâmplă chiar să facă pe majordomul. Soțul meu și cu mine nu veneam aici iarna decât foarte rar în week-end. Vara ne aduceam oamenii de la Londra. Haide, acum întoarce-te. Doar n-am să te mănânc!

Ceva mai liniștit, Mercenarul se întoarce bombănind:

- Nu se poate spune că ai o mutră de antropofag.

- Mulțumesc pentru compliment, zise Audrey cu un ton înțepat reluându-și fuguța activitatea.

Puțin cam jenat, Frost preferă să nu vadă ceea ce, fără voia lui, exhiba sub ochii tinerei femei. Puse între ei paravanul ziarului și în curând uită, absorbit complet de fotografia acelei Bess Stallmann. O cunoștea. O cunoștea foarte bine.

- E nevasta mea, nu-i așa? întrebă el.

Audrey se opri un moment din masarea mușchilor abdominali. Trase de ziar în jos, se uită la el și răspunse zâmbind:

- Ți-am spus că nu e un joc cu ghicitori. Trebuie să-ți aduni amintirile singur, domnule Frost.

Mercenarul se ridică brusc în capul oaselor.

- Frost! exclamă el. Mă cheamă Hank Frost!

Aproape că răcnea.

- Hank Frost! Henry Stimson Frost! Mi-am amintit numele! Ura!

- Drace! exclamă Audrey. Mi-a scăpat.

- Vezi bine că merge! Mai bine mi-ai spune. Nu mă ajută cu nimic dacă ascunzi tot ce știi.

Ea păru puțin descumpănită.

- Poate că ai dreptate, admise ea după un lung moment de gândire. După ce termin masajul, îți voi arăta anumite

lucruri care s-ar putea să te ajute să-ți regăsești memoria. Dacă obținem rezultatul scontat, atunci îți voi spune cine sunt și de ce am hotărât să te țin aici în loc să anunț autoritățile, în fond, nu cred că încalc prescripțiile lui Alfred. Și pe urmă... asta ne va permite să câștigăm un timp prețios.

Mercenarul nu înțelese ce voia să spună. Dar începea să se obișnuiască să nu înțeleagă. Era frânt din cauza efortului psihic și în același timp formidabil de fericit și de liniștit pentru că își amintise un nume.

Audrey reluă masajul. Frost își aruncă din nou privirea pe ziar.

- Hank Frost, repetă el. Mă numesc Hank Frost. Sunt american și mă numesc Hank Frost.

Dar mai departe se izbea de o barieră. De parcă creierul său refuza să meargă mai departe. Bess Stallmann? Se uită la fotografie. Era frumoasă. Îi stârnea niște reminiscențe care refuzau să capete forme concrete. Femeia aceea dispăruse. Ținea la femeia aceea. Simțea că trebuie să facă ceva. Dar ce? Și cum, în starea în care se afla?

Audrey Hewlett-Jones știa mai multe decât el. În concluzie, trebuia s-o tragă de limbă. Zâmbi, gândindu-se că probabil nu va fi deloc un supliciu s-o tragă de limbă pe creatura aceea superbă. În clipa aceea își dădu seama că mâinile ei îi masau viguros pulpele.

- Ei, te simți mai bine? îl întrebă ea. Te simți în stare pentru faza laborioasă a programului?

- Perfect, răspunse Mercenarul. Clocotesc de energie și sunt perfect destins.

- Bine, foarte bine, zise tânăra femeie cu satisfacție.

Reîncepu masajul și deodată o senzație nouă provocă alte reminiscențe în mintea Mercenarului. În momentul în care Audrey se apleca peste el. Parul tinerei femei mângâie o parte din anatomia lui pe care, din motive de bună cuviință, mâinile ei o evitaseră cu grijă.

Audrey își dădu seama și ridică repede capul dându-și după ureche șuvița lungă de par. Frost făcu apel la toată voința lui dar prea târziu. Reminiscențele căpătaseră o

formă foarte concretă. Lăasă în jos ziarul și se uita la ea.

- Îmi pare rău.

Frost văzu pentru prima oară tulburarea apărând în ochii albaștri ai tinerei femei. Audrey înghiți în sec și murmură înroșindu-se:

- E vina mea... O... O stângăcie involuntară...

Dar își reveni imediat, chicoti și adăugă:

- După cum spuneai, domnule Frost, clocotești de energie.

Mercenarul se lungi din nou și continuă să contemple fotografia din ziar, în timp ce Audrey, fără o vorbă, termina masarea picioarelor. Mercenarul avu impresia ca ea se grăbea în mod deliberat. După ce termină, Audrey îi zise:

- Îmbracă-te. Poți să mergi?

- Am impresia că sunt ca nou.

Ea roși din nou.

- Corpul mi se pare într-o stare perfectă. Mă duc să-ți aduc un halat de casă și papuci. După aceea ne vom ocupa de creierul tău. Apropo...

Mercenarul aștepta.

- Aaa... Îmi pare rău pentru tunsură...

Frost duse mâna pe cap și simți câțiva centimetri pătrați de păr ras în jurul pansamentului care îi acoperea rana.

- O să te dau în judecată, zise el zâmbind.

Audrey zâmbi și ea, se întoarse în loc și se depărtă cu un pas ușor.

*

Pereții micii săli erau din piatră aparentă. Jaluzele ferestrei erau trase și un tub de neon prins de ipsosul gol al tavanului împrăstia o lumină lugubră. Mobilierul era format dintr-o masă de lemn și patru scaune nesigure. Pe unul dintre ele stătea Fitzroy Simmons iar pe altul se așezase Tuong Sofot, un khmer scurt și ciolanos. Hipolito Brandilla stătea în picioare și se plimba nervos pe podeaua cimentată.

Brandilla era un individ înalt și slab, cu o față lungă și un păr presărat cu fire albe. Ochii negri și înfundați în orbite aveau cearcăne aproape verzui. Se opri din plimbare, se întoarse spre Simmons și se uită la el lung înainte de a spune cu un ton tăios:

- Abordați lucrurile cu prea multa dezinvoltură. Cred că ți-am plătit destulă publicitate până acum. Ți-am spus că de ieri totul trebuie să se desfășoare în cea mai mare discreție. Nu numai că abandonezi un cadavru la locul acțiunii, dar îți mai lași și cartea de vizită!

Simmons schiță un zâmbet. Zâmbetul dispăru când Brandilla răcni:

- Nu mi se pare deloc hazliu! Pinkham mă asigurase că ești un om de toată încrederea! Contez pe tine pentru a evita pe viitor acest gen de greșeală.

Simmons îi anunțase în ajun moartea lui Frost, aducându-i la cunoștința și identitatea lui Mike O'Hara. Dar abia pe la începutul dimineții, când venise în bârlogul Grupului Thanatos, aflase detalii despre ceea ce se întâmplase. Imediat îl trimisese pe Sofot în recunoaștere pe domeniul văduvei Audrey Hewlett-Jones. Cambodgianul tocmai își prezentase raportul. Hipolito Brandilla era furios.

- Nici urmă de cadavru și niciun rând în ziare! Frost a fost descoperit de poliție, asta e sigur!

Asiaticul interveni:

- Nu cred. Grenadele cu gaz au fost adunate și mai multe gloanțe au fost extrase din trunchiurile în care intraseră. Se vedea bine că treaba n-a fost făcută de un profesionist. De altfel, am mai găsit un glonț în pământ și altul într-o creangă.

- Atunci cine a putut descoperi cadavrul?

- Nu știu, răspunse Tuong Sofot. Poate că un servitor de pe domeniu.

- Asta nu schimba nimic, bombăni Brandilla. La ora asta poliția a fost anunțată.

Fitzroy Simmons se ridică, ocoli masa și se așeză pe ea cu un aer gânditor.

- Să admitem că poliția a aflat. Asta nu amenință cu

nimic Operațiunea W.

Brandilla îl fulgeră cu privirea și zise de parcă s-ar fi adresat unui înapoiat mintal:

- Stephen Hewlett descoperise relațiile mele cu Pinkhain. Ți-am cerut să-l elimini. Chestia asta ar fi putut să treacă drept un act izolat. După aceea a urmat jurnalistul, acel... acel...

Simmons îi veni în ajutor:

- Elliason.

- Exact, Elliason, zise Brandilla. Se putea crede că l-ai eliminat pentru că a descoperit indicii compromițătoare. Dar dacă a fost găsit cadavrul lui Frost, atunci se va face neapărat legătura cu Bess Stallmann, amanta lui. Nici cel mai tâmpit dintre tâmpiți nu va putea să creadă că a trecut în mod deliberat în clandestinitate.

Fitzroy Simmons înțeleșese. Deodată păru foarte contrariat.

- La naiba! Ai dreptate! Moartea amantului va face să se creadă că femeia a fost răpită. N-o mai putem folosi pentru Operațiunea W.

- Cu atât mai mult cu cât cadavrul a fost găsit la Audrey Hewlett-Jones, zise Brandilla.

Britanicul începu să se plimbe prin încăpere, așa cum făcuse Brandilla mai înainte, de parcă ar fi fost contaminat de nervozitatea clientului său.

- Drăcia dracului! murmură el furios. Va trebui să găsim alți actori pentru mica noastră înscenare.

- Nu va fi ușor, fu de părere Tuong Sofot. Și va trebui să-i eliminăm discret pe Stallmann și O'Hara.

CAPITOLUL IV

Audrey Hewlett-Jones se instalează în fața unui mic secreter din lemn roz. Apoi apăsă butonul unui interfon.

- Da, doamnă, răspunse vocea foarte gravă a unui bărbat care părea că vine de pe lumea cealaltă.

- Ai dezvoltat filmele, Malcolm?

- Da, doamnă.

- Adu-mi fotografiile în bibliotecă, te rog.

Tânăra femeie întrerupse legătura și se întoarse spre Frost, tulburându-se ușor văzând că el o observa cu atenție.

- Stai jos, îl invită ea.

Mercenarul zâmbi.

- Mulțumesc. Prefer să stau în picioare.

- Injectiile?

El dădu din cap. Ea se întoarse repede spre secreter.

- Îmi pare rău, murmură ea, dar atâta vreme cât ai fost inconștient, asta era cel mai bun mijloc de a-ți administra tratamentul.

- Știu, mormăi Mercenarul. Și mai știu că n-ai fost deloc zgârcită cu doza.

Audrey stătea tot cu spatele. Mercenarul văzu micile tremurături ale umerilor. În ciuda eforturilor pe care le făcea de a se abține, tânăra femeie izbucni în râs.

- Ah, ți se pare hazliu! bombăni Mercenarul.

Ea răspunse printre hohote:

- Nu... nu... te asigur... Dar... dar nu pot să mă abțin... Din... Din cauza nervilor.

Tânăra femeie se calmă, respiră lent de câteva ori și se întoarse din nou spre Frost. Când dădu cu ochii de mutra lui încruntată, Audrey izbucni din nou în râs.

Mercenarul rămase un moment nepăsător, apoi izbucni și el în râs. Când, în sfârșit, se potoliră, lacrimile făcuseră să se scurgă rimelul pe obrajii tinerei femei.

Deodată, Mercenarul duse mâna la buzunar și păru foarte surprins să constate că se afla în halat de casă. Gestul

acela brusc nu scapă gazdei sale care îl întreba:

- Ce cauți, domnule Frost?
- Credeam că e batista mea.
- Ai totdeauna o batistă la tine?

O pauza de gândire.

- Da. O batistă mare cu carouri albastre. Mi-e silă de porcăriile alea din hârtie.

Opinia ei părea cu totul alta, căci tocmai își ștergea fața cu o batistă de hârtie.

- Progresele continuă, zise ea. Batista am dat-o la spălat împreună cu hainele. Îți amintești cu ce erai îmbrăcat?

O altă pauză de gândire, după care Frost scutură din cap. Audrey apasă încă o data butonul interfonului:

- Malcolm? Mai ești acolo?
- Da, doamnă. Mă pregăteam să plec.
- Hainele invitatului meu sunt gata?
- Spălate, uscate și călcate, doamnă.
- Te rog să le aduci și pe ele. Mulțumesc, Malcolm.

Audrey luă o cutie de carton din secreter. În timp ce se ducea s-o așeze pe o măsuță, Mercenarul făcu un tur de orizont. Două uși cu geam se deschideau spre o grădină acoperită de zăpadă, în spatele căreia se zărea o pădure. La stânga ușilor cu geam se afla alt secreter din lemn roz, asemănător cu cel părăsit de Audrey. Apoi urma colțul încăperii, cu o ușă mare din stejar sculptat, care ducea probabil într-un salon și un budoar.

Următoarele două porțiuni de zid erau acoperite cu rafturi din stejar de culoare închisă, pe care era vizibilă patina timpului, încărcate cu cărți, majoritatea vechi, legate în piele și cu decorațiuni aurite în fața rafturilor, două berjere mari și patru fotolii tapisate cu damasc vechi de culoarea aurului formau colțul de lectură.

Ultima porțiune a zidului cuprindea un șemineu, destul de mare ca să frigi pe el un bou și porci-mistreți împreună, și două panouri imense, lambrisate, împodobite cu tablourile unor artiști celebri.

- Apropie-te, domnule Frost, zise Audrey.

El se apropie și simți efluviiile unui parfum dulceag și

Înțepător totodată.

- Paris, de Yves Saint-Laurent.

Împinse cutia spre el.

- Recunoști asta?

- Grenade lacrimogene, și gloanțe 32 AGP.

El însuși fu stupefiat că răspunsese așa de repede, fără nicio ezitare. Audrey se uita fix la el. Citi în ochii albaștri dorința intensă de a se produce acel declic eliberator. Dar nu reuși să spună mai mult decât:

- Probabil că sunt un specialist în arme. Nu?

Ea dădu din cap vizibil dezamăgită.

- Acum vino aici.

Frost o urmă până la cel de al doilea secreter, pe care ea îl deschise, dezvăluind o vitrină în care era expusă o colecție impresionantă de arme vechi și moderne, cu accesoriile respective. Frost se uită la tânăra femeie cu ochii măriți de stupoare.

- Soțul meu era un mare sportiv, îi explică ea. Practica echitația, golful, tirul și jocul de polo. Cu o pasiune specială pentru tirul cu arcul și cu arbaleta. Vara instala ținte în grădină și trăgea ore întregi.

Mercenarul examinează o mică arbaletă modernă din polipropilen kaki. Arma era prevăzută cu un sistem de încărcare rapidă.

- Un obiect foarte frumos, murmură el.

Apoi privirea i se opri asupra unui revolver Browning High Power cromat. Audrey văzu imediat concentrarea zăgrăvindu-se pe fața lui. Arma se afla în spatele unui geam. Nici măcar nu-l atinsese când declară:

- Asta e o treabă făcută la Metalife.

- De unde știi?

- Am și eu unul la fel. Sau cel puțin *aveam* unul la fel.

- Foarte bine! Progresele sunt din ce în ce mai spectaculoase!

- Nu după cât aș vrea! zise Mercenarul. Nu-ți poți închipui cât e de chinuitor să nu știi cine ești!

- Dar acum știi, zise Audrey.

- Știu și nu știu. Din momentul în care m-am trezit aici și

clipa de față, amintirile mele sunt clare, precise. Aș putea spune că le-am trăit fizic. Dar ce s-a petrecut înainte...

Ea obiectă:

- Deja ți-ai amintit destule lucruri.

- Bineînțeles, admise Mercenarul, și asta datorită indiciilor pe care mi le-ai dat. Dar îmi amintesc totul în fragmente mici care nu se leagă de nicio realitate concretă. Seamănă într-un fel cu un film pe care l-aș fi văzut cu foarte mult timp în urmă, din care reușesc să-mi amintesc secvențe izolate dar nu și subiectul propriu-zis. Asta... Asta ar putea foarte bine să fie și viața altuia.

Audrey păru sensibilă la suferința lui. Îl privi cu ochii ei mari și albaștri și întrebă:

- Vrei să-ți mai dau și alte indicii?

El dădu din cap afirmativ.

- Ai reușit deja să faci apropierea între Bess Stallmann și tine...

- Da. Știu... e o femeie cu care aveam relații... aaa... aaa... intime. Dar mai departe nu mai știu.

Ea zâmbi.

- Al Best îți spune ceva?

- L-am citit numele în *Guardian*... Cred că-l cunosc. Să zicem că... că numele ăsta are ceva familiar. Dar cum arată...

Audrey zâmbi din nou. Deschise un sipet de argint din care luă o țigară Dunhill apoi, de parcă ar fi avut o inspirație bruscă, îl întrebă:

- Fumezi?

- Da, mersi, răspunse el fără nicio ezitare.

Ea îi întinse cutia. El se servi și zise:

- Încă o descoperire.

- Pentru tine, nu și pentru mine.

- Cum ai ghicit că fumez?

- Foarte simplu, dragul meu Frost. Ai degetele galbene de nicotină.

Ea îi întinse o mică brichetă din aur, care păru minusculă și incredibil de delicată în palma sa bătătorită. Frost o mânuie cu stângăcie, oferi foc tinerei femei, își aprinse și el

țigara și suflă primul fum pe nas declarând:

- Ce bine-mi face! În orice caz, pot să-ți spun un lucru cât se poate de sigur. Bricheta pe care o folosesc în mod obișnuit e mult mai robustă și mai rudimentară. Și mai cred că fumez niște țigări ceva mai tari.

- Până când îți vei aminti marca, va trebui să te mulțumești cu ale mele. În hainele tale n-am găsit nici brichetă și nici țigări. Înainte de a i le da lui Malcolm, am scotocit toate buzunarele.

- Chiar și când nu găsești nimic, hainele pot totuși să-ți ofere indicații despre personalitatea și statutul celui care le poartă.

- Vezi că ești un profesionist, observă Audrey cu un sentiment de victorie. Ți-am studiat bine hainele. N-am făcut nicio descoperire formidabilă. Aveai lenjerie groasă, o cămașă de stofă groasă, pantaloni de velură gri, o geacă de aviator din piele neagră. Niște haine de calitate bună care puteau fi cumpărate în orice magazin din lume. Cizmele și mănușile sunt însă pe măsură și par să fi costat mult. Din păcate, nicio indicație asupra originii lor. Singura concluzie posibilă e că nu ești sărac. Dar nimic nu permite să se afirme că ai fi bogat.

Frost se strâmbă ușor.

- E foarte plăcut să aflu că am toate șansele să fiu proprietarul unui apartament frumos... ce-ar fi să-mi spui mai multe despre mine?

Audrey scutură scrumul țigării într-o scrumieră de cristal, trase un fum apoi, fără să ezite, începu să-i explice:

- Adevărul e că, după vizita medicului, încă mă mai întrebam ce-am să fac cu tine. Să te țin aici sau să te predau poliției? Venirea lui Best m-a convins să te țin aici.

Al Best știa că Bess avea de gând să-i viziteze pe Walter Dowell și pe Audrey Hewlett-Jones. Văzând că nu se mai întoarce în cursul serii, Al îi telefonase lui Dowell. Acesta îi spusese că jurnalista trecuse pe la el, însoțită de un bărbat roșcovan și de un altul cu o panglică neagră la un ochi. După aceea Best, deși se făcuse târziu, venise la Audrey. Pista se pierdea pe domeniul ei.

Audrey continuă:

- Am cerut o anchetă asupra morții soțului meu. Dar mi s-a părut clar că poliția a înăbușit cazul. Acum mă feresc de ea ca de ciumă. Am hotărât să fac cercetări eu însămi. Pentru asta nu trebuia să fac zgomot. De aceea țin și presa departe de mine. Țsta fiind și motivul pentru care am ascuns prezența ta aici.

Mercenarul fuma și se uita la ea cu o privire preocupată.

- Dar de ce e atât de misterioasă moartea soțului tău?

- Fiecare lucrul la vremea lui. Îți voi explica asta mai târziu.

Tânăra femeie continuă, expunându-și ipoteza asupra modului în care Bess procedase în ajun. După vizita fără rezultate de la Dowell, jurnalista înțelesese că nu va obține nimic nici de la proprietara conacului. De aceea hotărâse să schimbe tactica și, în loc să o atace frontal pe Audrey, începuse prin reperarea terenului. Atunci fusese surprinsă de inamic - Audrey nu-i spusese numele. Bess și bărbatul roșcovan fuseseră făcuți prizonieri în timp ce Frost, considerat mort, fusese lăsat în pădure.

Toată povestea asta îi părea Mercenarului destul de verosimilă și făcu această remarcă cu voce tare. Audrey zâmbi apoi continuă:

- Și acum îți voi vorbi de Stephen și despre ce cred eu în privința morții sale.

Tânăra femeie începu cu considerații personale care nu erau chiar indispensabile pentru buna înțelegere a Mercenarului. Dar Frost știa că gazda lui trecuse prin momente dificile și că simțea nevoia să-și ușureze sufletul. De aceea ascultă cu răbdare.

Frost află că Audrey avea douăzeci și cinci de ani, cu paisprezece ani mai puțin decât răposatul ei soț. Se căsătoriseră după ce sir Stephen își pierduse prima nevastă. Audrey avea pe atunci șaptesprezece ani. Încurajată de atenția acordată de Frost, tânăra femeie merse și mai departe cu confidențele:

- Stephen era un băiat adorabil, dar ar fi puțin cam exagerat să se spună că ne iubeam. Adevărul e că totul a

fost aranjat de familiile noastre. Mai ales de familia mea, care nu voia ca averea mea să cadă în mâinile unui vânător de zestre. Părinții mei erau foarte bătrâni și eram singura lor odraslă. Eram un copil. Stephen era seducător. Și... ideea de a mă căsători nu-mi displăcea deloc. Ea reprezenta pentru mine viața, libertatea.

Mercenarul aprobă cu o înclinare a capului.

- Adevărul e că ne respectam reciproc. La început chiar am crezut sincer că era posibil. Trebuia să descopăr viața. El era un bărbat matur. Îi făcea plăcere să mă educe, iar eu am profitat de experiența lui.

Tânăra femeie roși puțin înainte de a continua:

- Totul a durat cam doi ani. Apoi ne-am dat seama că nu eram făcuți unul pentru altul. Evident, nici nu putea fi vorba de divorț. De altfel, fiecare căuta să profite de situație așa cum era. Îți repet că aveam un respect profund unul pentru celalalt.

Chicoti ușor și adaugă:

- Aveam totdeauna relații foarte... foarte afectuoase. Am continuat să trăim împreună dar acordându-ne reciproc mult mai multă independență.

Audrey trecu după aceea la activitatea profesională a lui sir Stephen, care îl obliga la deplasări frecvente. Apoi vorbi, fără să dea nume, despre o rețea de răufăcători pe care o descoperise în interiorul administrației Majestății Sale, de temerile lui, de contactele avute cu poliția, poate chiar și cu serviciul secret. Tânăra femeie pretindea că în privința acestui punct nu deținea decât informații fragmentare.

- Înțelegi? conchise ea. Înainte de moartea lui Stephen nu mă interesau în mod deosebit treburile lui. Nu știam decât ce-mi povestea el și nu doream să aflu mai mult. Azi totul s-a schimbat. Scotland Yard-ul a clasat cazul. Cam prea repede după părerea mea. Singurul martor a dispărut, și el călcat de mașină. Părea suspect. Sunt convinsă că Stephen a fost ucis imediat ce a ieșit de la Dowell.

Audrey tăcu, vizibil emoționată.

- Dowell... murmură Mercenarul. Și numele ăsta îmi amintește ceva. Văd un tip în papuci cu un pulover gros de

mohair. O stradă, trotuare și o șosea de un ocru bătând în roz. Niște case care seamănă toate unele cu altele.

- Shirley Way, confirmă Audrey.

- Un câine, continuă Mercenarul. Văd un câine mare și galben, gros ca un clapon.

- Poonah. Marele prieten al lui Stephen... murmură ea gânditoare. Nu... nu știu dacă mă înțelegi bine de ce vreau să fac lumină în privința împrejurărilor morții sale...

- Sigur că da, răspunse Mercenarul. Nu e greu de înțeles. Îl iubeai în felul tău.

- Da, admise ea. În orice caz, aveam foarte mult atașament față de el.

Deodată tresări și zise:

- Dar... dar nu știu de ce-ți povestesc toate astea...

Se priviră câteva secunde în tăcere. Mercenarul nu știa ce să răspundă. Malcolm sosi la momentul potrivit, ca să-i scape de o tăcere stingheritoare.

Fără să fie un gigant, Malcolm Thumond era mai înalt și mai solid decât un bărbat de talie mijlocie. Pe cap avea o bonetă de lână și purta pantaloni de uniformă și haină de lână. Fața lui era invadată de o barbă roșcată. Malcolm apăru în prag și zise:

- Hainele sunt în dormitor, doamnă.

- Intră, Malcolm. Haide să vedem fotografiile.

Individul păși în încăpere, scoase un plic mare din haină, îl deschise și întinse pe masă o serie de fotografii. Audrey făcu prezentările și cei doi bărbați schimbă o strângere de mână viguroasă. Frost simți ceva vag. N-ar fi știut să spună de ce, dar tipul acela care semăna mai mult cu un tăietor de lemne decât cu un majordom, îi inspira o încredere totală.

Audrey examinează fotografiile, apoi îl prinse de braț pe Frost și-l trase spre masă. Îi arată trei fotografii întrebându-l cu un ton ironic:

- Îi cunoști?

Fotografiile îl reprezentau pe O'Hara pe marginea unei piscine, ținând în brațe o brunetă planturoasă care semăna vag cu Sofia Loren, dar mult mai tânără și mult mai

durdulie.

- El, da, răspunse Mercenarul. Ea, nu.

- Numele lui? Întreba Audrey.

Frost se trase ușor de mustață.

- La naiba! Îl cunosc! Dar nu sunt în stare să spun cum îl cheamă.

Malcolm se legăna de pe un picior pe altul, neștiind ce să facă.

- Poți pleca, Malcolm, mulțumesc, îi zise Audrey. Scoate puțin caii înainte de dejun. Azi n-am să călăresc.

Malcolm se întoarse pe loc și se depărtă fără o vorbă, cu un aer profund ușurat.

Imediat ce Malcolm părăsi încăperea, Mercenarul luă o fotografie de pe masă și o privi mai de aproape. Efortul era intens. O durere insuportabilă îi sfredelea capul. Simțea cum se precizează o asociație de idei. Voia să-i scape dar nu trebuia s-o lase cu niciun preț.

Audrey se uita la el, hipnotizată de tensiunea pe care o degaja tot corpul lui. Frost se întoarse brusc spre vitrina secreterului. Întinse degetul spre un revolver Smith & Wesson model '29.

- Asta e arma lui, zise el răsuflând epuizat. Am mai multe fotografii cu acest bărbat roșcat ținând în mână un revolver ca ăsta. Și ăsta la fel, adaugă el arătând un model mai mic. Da, are unul ca ăsta la glezna.

Ea încercă să-l stimuleze:

- Unde-l vezi? Încearcă să-ți amintești decorul!

- Cred... cred că... Nu. Nu mai văd nimic.

Revolverele deveneau neclare, mobila din lemn roz devenea neclară. Întoarse capul la dreapta. Flăcările din cămin semănau cu niște șerpi uriași și amenințători. Bărbatul dintr-un portret de pe perete rânjea la el arătându-și dinții. Auzi pași pe parchet în spatele lui și se prăbuși în fotoliul pe care Audrey îl împinsese spre el.

Frost gemu când fundul lui luă contact cu fotoliul. Se frecă la ochi. Durerea se risipea. Vederea redeveni normală. Auzi din nou vocea tinerei femei:

- ... ți-ai impus un efort prea mare. Îl voi chema pe

Alfred.

Întoarse capul, ridică privirea spre ea și-i zâmbi.

- Nu e nevoie. Mi-e mai bine. Am înțeles...

- Adevărat? Întrebă tânăra femeie cu entuziasm.

Frost dădu din cap cu mâhnire.

- M-am văzut în luptă cu un Browning în mână, iar acel bărbat roșcovan se afla alături de mine, înarmat cu un enorm Smith & Wesson. Am văzut oameni căzând în jurul nostru.

- La asta mă gândeam și eu, zise Audrey.

- Sunt un ucigaș profesionist, nu-i așa? Mă bănuiești că ți-am executat soțul și de aceea mă sechestrezi aici. Cauți dovezile?

Audrey pali. Fața i se crispă. Se uită la el cu o privire rece și zise:

- Divaghezi, domnule Frost. De ce te-aș ține aici în loc să te predau autorităților?

- Pentru că vrei să-ți faci singură dreptate. M-ai drogat, nu-i așa?

Mâna tinerei femei se mișcă atât de repede încât Frost nici nu apucă s-o vadă. Simți doar durerea pe obraz. Apoi o arsură intensă... Primul impuls fu să reacționeze violent, dar își reținu gestul. Audrey căzuse în genunchi în fața lui și îngâna:

- Îmi... îmi pare rău. Iartă-mă... N-am putut să mă stăpânesc. Înțelegi, am făcut atâtea eforturi ca să te îngrijesc, ca să te ajut să-ți aduni amintirile... Ceea ce ai spus a fost mult prea nedrept.

După ochii ei înlăcrimați, Frost înțelese că era sinceră. Cum se putuse îndoi de asta? Audrey izbucni în lacrimi. Frost avu un sentiment cumplit de culpabilitate.

- Și eu am trecut prin momente grele, domnule Frost, zise ea plângând. Sunt... sunt cu nervii la pământ...

Când își dădu seama ce făcea, era prea târziu să mai dea înapoi. Stătea în picioare cu Audrey în brațele lui. Încerca s-o liniștească mângâindu-i încetișor părul. Apoi buzele lor se căutară și se găsiră, după care vechea berjeră trosni sub greutatea corpurilor lor.

Audrey avea părul răvășit și ochii ei mari și albaștri încă mai străluceau în timp ce-i explica mult mai relaxată:

- Malcolm a găsit aparatul de fotografiat, cartușele fumigene, tuburile și gloanțele. Aparatul a aparținut probabil bărbatului roșcovan. Primele trei fotografii erau personale, începuse filmul cu câteva fotografii în compania uneia dintre cuceririle sale. Celelalte reprezintă conacul și dependențele. Prezența ceții și lipsa zăpezii mă fac să cred că le-a făcut cu puțin timp înainte de a te găsi în pădure.

Acum când se cunoscuseră în sens biblic, Audrey abandonase ideea de a urma metoda recomandată de Alfred. Tânăra femeie spuse tot ce știa. Frost tăcea. Ceea ce aflate era perfect logic. Știa că nu mințea. Problema era acum de a face joncțiunea între diferitele elemente pe care putuse să le obțină în câteva ore.

- Vezi bine că avem aceleași interese, zise Audrey. Tu vrei să-ți găsești prietenul, și amanta, eu vreau să pun mâna pe asasinii bărbatului meu. Sunt din ce în ce mai convinsă că toți se află în același loc.

Mercenarul aprinse o țigară Dunhill, pe care i-o strecură ei între buze, apoi luă una și pentru el.

- Vrei să mă ajuți să-mi găsesc amanta... Nu te temi că ar putea să-ți pună gând rău?

Ea râse scurt.

- Al Best era atât de neliniștit încât mi-a spus mai multe decât ar fi vrut. Știu că trăiți foarte liber. Cum ar putea să fie altfel, când tu ești mercenar și ea jurnalistă? Și-a dat seama că-l trag de limbă când am vrut să aflu numele roșcovanului. A plecat fără să mi-l spună și cred că n-am să-l mai văd chiar atât de curând.

Frost fuma gânditor.

- Va trebui să ne revedem. El e singurul punct de contact cu banda de ucigași.

- Singurul lui interes este să o regăsească pe Bess

Stallmann. După care va anunța poliția și o va lăsa să-și facă treaba. Eu nu vreau asta.

- Dar tu ce vrei? Să aștepti până când le vom găsi cadavrele?

Ea scutură încet din cap.

- Dacă ar fi avut intenția să vă omoare, ar fi făcut-o pe loc. Te-au lăsat acolo pentru că au crezut că ești mort. În privința celorlalți doi cred că își vor anunța în curând condițiile. Probabil că va fi vorba de o răscumpărare.

Mercenarul dădu din umeri agasat.

- Și crezi că te vor anunța?

- Nu, dar am de gând să aflu singură. Sâmbătă sunt invitată la o serată unde vor fi prezenți mulți dintre colegii lui Stephen. La început am refuzat, dar voi corecta această greșală. Mă voi duce la această serată.

- Mărturisesc că nu pricep.

- Foștii colegi ai soțului meu! exclamă Audrey, încercând să-și netezească fusta ușor șifonată. Nu înțelegi? Unul dintre ei este neapărat amestecat în toată povestea asta! Serata e cea mai bună ocazie de a culege informații. Cu atât mai mult cu cât am intenția să mă duc acolo însoțită.

- De cine?

- Păi, de tine! Până atunci sper că te vei reface complet.

Frost stinse țigara și zâmbi.

- Nu e rău deloc... murmură el sedus de idee. Nici nu se putea detonator mai bun. Merg. Dar dacă asta nu va duce la nimic, atunci ne ducem la Al Best și la Scotland Yard. Ne-am înțeles?

- Bate palma! zise Audrey întinzându-i mâna.

*

Intrând în camera luminată doar de focul din cămin, Audrey îl găsi pe Frost în fața ușii cu geam care dădea spre grădină. Afară era lună plină; crengile îngreunate de zăpadă scânteiau sub razele palide. Copacii aruncau umbre fantomatice peste întinderea de zăpadă înghețată.

Frost se întoarse când auzi ușa. Audrey se apropie de el zâmbind.

- Te-am auzit strigând.

- Mereu același vis. Fata cu canadiană care sare și apoi se prăbușește. Știu că e Bess Stallmann. Strig. Știu că mi-e frică pentru ea. Dar imediat ce mă trezesc, am impresia că nu eu, ci un altul a trăit toate astea. Bărbatul roșcovan apare și el. Iar în jurul nostru se află o mulțime de indivizi îmbrăcați în negru și cu fețele ascunse de cagule.

- Liniștește-te. Trebuie să dormi. Nu uita că mâine seară mergem la serata de la Pinkham... Trebuie să fii în formă.

El o luă în brațe.

- Să dorm... Ce glumă bună! Văd că nici tu nu dormi.

- Mă duc să caut un somnifer pentru amândoi.

Audrey se îndreptă spre șifonierul sculptat. Frost mai puse câțiva bușteni pe foc, apoi așează perne pe blana din fața căminului. Se lasă jos și Audrey veni lângă el cu două pahare și o sticlă de coniac Napoleon. Părul ei plutea desfăcut pe umeri. Purta un halat de casă din mătase albastră legat cu un cordon. Luminile căminului îi învăluiau silueta în umbre mov. Avea picioarele goale și i se păru deodată foarte mică și foarte vulnerabilă.

Tânăra femeie se așează lângă el și umplu paharele fără să spună niciun cuvânt.

Băură în tăcere, apoi Audrey i se ghemui lângă umăr și ridică capul spre el. El o sărută delicat.

Audrey îl împinse între perne și se lipi de el sărutându-l cu înfrigurare. Unul dintre picioarele ei alunecă între picioarele Mercenarului și începu o mișcare de frecare lascivă. El își strecură o mână în halatul ei, care se desfăcu, și începu s-o mângâie în timp ce ea îi descheia pijamaua și îl debarasa de pantaloni.

Audrey se feri deodată de mângâierea lui și îi ciuguli pulpele. Se opri o clipă și murmură râzând:

- Tu mi-ai spus că n-am o mutră de mâncătoare de oameni... Ei bine, acum îți voi dovedi contrariul.

Deodată, o altă imagine se suprapuse peste fața lui Audrey. Ochii ei mari nu mai erau albaștri ci verzi, iar părul

negru devenise blond. Femeia din ziar. Bess.

Totul dură doar o secundă, dar Audrey simți că se întâmplase ceva și se întrerupse.

- Ce ai?

- Nimic, nimic, murmură Mercenarul.

În mintea lui se instalase o nouă certitudine. Trebuia s-o salveze pe femeia aceea blondă. Știa asta. Dar deocamdată, Audrey era acolo, anxioasă și copleșită de dorință. Îi zâmbi și zise:

- E foarte bine în fața focului.

Ea răspunse cu o mișcare a capului, apoi Frost o culcă între perne și îi scoase halatul. O mângâie ușor și ea gemu de plăcere.

Se opri. Imaginea celeilalte femei trecu încă o dată prin fața lui și în clipa aceea știu că legătura lui cu Audrey nu va dura decât un timp foarte scurt.

La lumina focului din cămin, umbrele jucăuse îi aureau corpul și dansau în părul ei negru ca pana corbului. Între coapsele desfăcute, perișorul negru și cârlionțat scânteia tainic și ademenitor. Frost simți brusc impulsul de a-i procura acelei femei splendide o plăcere intensă.

*

- Aproape că am ajuns, zise Hipolito Brandilla.

Mașina lui, un Jaguar XJ-6 de culoare crem, sosea în sud-estul cartierului New Windsor. Instalată pe scaunul din stânga, John Pinkham încuviință cu o mișcare a capului.

Brandilla încetini pentru a pătrunde pe un drum îngust încă acoperit cu zăpadă. Cinci sute de metri mai departe, drumul se oprea în fața unei porți metalice cu dublu batant, încadrată de ziduri înalte de piatră.

Mașina se apropie încet. Când ajunse doar la câțiva metri, Brandilla luă o telecomandă de pe consola centrală, de lângă schimbătorul de viteze. Aruncă o privire la dreapta, alta la stânga, apoi se uită în oglinda retrovizoare ca să se convingă că nu fusese urmărit. După care acționează

deschiderea porții și cele două batante se depărtară încet cu un zbârnâit electric, permițând Jaguarului să pătrundă pe aleea proprietății. Argentinianul acționează din nou telecomanda și poarta se închise din nou în spatele mașinii.

- E tot ce-a fost prevăzut ca măsura de securitate? întrebă Pinkham cu un ton consternat. Mi-ai spus că tipii ăștia din Thanatos sunt niște profesioniști!

- Fii liniștit, răspunse tăios Brandilla. În clipa asta trei oameni ne observă prin luneta armelor.

- Așa mă simt mai bine, mormăi britanicul.

Hipolito Brandilla schiță un zâmbet.

- Ce e așa de amuzant? bombăni Pinkham uitându-se la el.

- E prima dată în viața mea când aud pe cineva spunând „așa mă simt mai bine” aflând că e supravegheat de trăgători de elită înarmați cu puști cu lunetă.

John Pinkham dădu din umeri exasperat.

Jaguarul străbătu aleea, a cărei zăpadă plină de noroi trăda trecerea a numeroase vehicule, și se opri în fața unei clădiri mari în stil victorian.

Simmons apăru imediat pe peron, flancat de două gărzi, cărora le spuse să intre când îi recunoscă pe cei din mașină. Pinkham, un tip de vreo cincizeci de ani, îmbrăcat cu un pardesiu gri, se grăbi să urce treptele, în timp ce Brandilla închidea mașina și pornea în urma lui suflând în mâini.

Simmons salută cu o mișcare a capului și închise ușa în urma noilor veniți.

- Urmați-mă, zise el. Prizonierii au fost treziți de dimineață. Sunt pregătiți.

Brandilla era lung cât o zi de post, în timp ce Pinkham, scurt și gras, era constrâns să facă eforturi pentru a se ține după el. Fizicul lui de Pickwick și falcile, care îi dădeau un aer de câine trist, ar fi putut să lase impresia că ai de-a face cu un tătic bun. Dar ochii lui cenușii, inexpressivi, pe jumătate închiși, îi confereau o privire impenetrabilă și plină de cruzime.

Simmons se opri în fața unei uși grele de stejar și apăsă

pe un buton. În difuzorul interfonului se auzi imediat vocea gardianului care voia să afle motivul vizitei.

- Sunt Simmons pentru fotografii.

- Parola? Întrebă gardianul spre marea satisfacție a lui John Pinkham.

Simmons pronunță parola, urmă un zbârnâit și ușa se deschise. Cei trei vizitatori intrară într-o mică anticameră unde se aflau alți trei bărbați, înarmați și îmbrăcați cu combinezoane negre.

- Pregătiți-vă, ordonă Simmons.

Doi gardieni își puseră cagulele în timp ce al treilea lua un aparat fotografic de pe masă. Simmons închise ușa de stejar și se întoarse spre Pinkham.

- Vedeți bine că nu neglijam nimic în materie de securitate.

Celălalt britanic luă act de această remarcă cu o mișcare a capului.

Simmons apăsă pe alt buton și se deschise altă ușă. Cei șase bărbați pătrunseră pe un culoar îngust. Ajuns la capătul lui, Simmons dădu la o parte oamenii de pază și bătu la o ușă metalică. De partea cealaltă răspunse vocea unui bărbat pe un ton agresiv:

- Mda!

Simmons zâmbi, acționează un zăvor și împinse ușa.

- Avem o vizită, Bess! anunța vocea bărbatului.

O'Hara se ridică, întâmpinându-i pe noii sosiți cu o grimasă. Apoi Bess își făcu și ea apariția pe pragul unei încăperi vecine care comunica cu prima printr-o deschizătură fără ușă.

În clipa aceea O'Hara remarcă aparatul de fotografiat din mâna gardianului.

- Aha! comentă el. Lucrurile se clarifică. Au venit să ne facă poze. Să nu vă închipuiți că o să și zâmbesc.

- Nu suntem chiar atât de pretențioși, răspunse Fitzroy Simmons rânjind.

Încăperea era mobilată cu etajere, pe care se puteau vedea câteva cărți și reviste, o masă cu două scaune și un pat. O fereastră, prevăzută cu vergele groase de patru

centimetri, dădea spre un teren acoperit cu zăpadă. Într-un colț, un paravan ascundea toaleta.

Simmons dădu instrucțiuni oamenilor înarmați apoi le ceru lui Pinkham și Brandilla să se dea puțin înapoi. Omul, cu aparat fotografic îi fotografie îndelung pe Bess și O'Hara, împreună, apoi separat, în diferite poziții, ținuti tot timpul sub amenințarea oamenilor cu combinezoane și cagule negre.

Bess era palidă la față și cu buzele strânse. Nu scoase nicio vorbă. Tânăra femeie purta pantalonii și pulovărul verde cu care fusese îmbrăcată în ziua atacului de pe domeniul văduvei Audrey Hewlett-Jones.

- Se poate ști ce aveți de gând să faceți cu astea? întrebă O'Hara.

Sedința fotografică se terminase. Simmons se întoarse spre Pinkham și Brandilla privindu-i întrebător. Pinkham se strădui să zâmbească. Își îndreptă ochii cenușii spre roșcovan și răspunse cu un ton ironic:

- Bineînțeles, domnule O'Hara. Avem o incertitudine în legătură cu prietenul dumitale Frost. La început am crezut că e mort. Acum nu mai suntem chiar atât de siguri.

Privirea tinerei femei se luminează pentru prima dată de când căzuse în mâinile asasinilor. Se așeză pe pat și închise ochii.

- Nicio urmă de Mercenar, continuă Pinkham. Dacă într-adevăr ar fi fost omorât, nu văd cine ar fi avut interesul să-l ascundă cadavrul. Pe de altă parte, toate investigațiile mele au rămas fără niciun rezultat. Azi pot să afirm cu certitudine că nu a fost găsit de poliție.

- Cum așa? întrebă mirat omul de la FBI.

- Am informații din surse sigure, răspunse britanicul. Fotografiiile ar trebui să-l scoată pe Frost din bârlog, dacă într-adevăr e încă în viață și se ascunde.

Bess îl privea încordată și curioasă să afle mai multe amănunte. Britanicul zâmbi și continuă:

- Măine dimineață voi trimite directorului dumitale unele dintre aceste fotografii, însoțite cu o cerere de răscumpărare. Natural, intermediarul care ne va înmâna

banii va fi prietenul Frost. După informațiile pe care le am despre ei, Al Best și Hank Frost ar trebui să acționeze după dorința mea...

- Adică? întrebă Bess.

- Adică Frost va veni la întâlnire. Îl vom face prizonier și va avea onoarea să participe împreună cu voi la Operațiunea W.

O'Hara îi aruncă o privire atât de rea încât cei doi gardieni făcură imediat o mișcare cu armele. Pinkham îi liniști cu un gest al mâini.

- N-am putea afla și noi în ce constă Operațiunea W? întrebă americanul.

Pinkham se întoarse spre argentinian.

- Ce zici, Hipolito?

Celălalt dădu din umeri.

- Fă cum vrei. Pentru mine nu are niciun fel de importanță.

Simmons ordonă fotografului să se ducă să developeze filmul. Omul plecă, în timp ce Pinkham, cu un aer vizibil satisfăcut, începea o lungă explicație adresată celor doi prizonieri.

După zece minute, cei doi americani, uluiți, începeau să se lămurească.

Pinkham lucra pentru *British Foreign Service* dar, deoarece câștigul nu-l satisfăcea, avusese repede ideea să și-l completeze profitând de avantajele pe care i le oferea postul lui. Începuse cu mici tranzacții anodine, după care Pinkham făcuse cunoștință cu Brandilla, omul de încredere al generalului Videla. Cei doi complici organizaseră foarte repede - între Statele Unite, Argentina și Anglia - un trafic cu produse variate. După războiul din insulele Malvine, Brandilla fugise din țară, știind că orele prietenilor săi generali erau de-acum numărate. Într-adevăr, țara se întorsese la democrație. Generalii Videla și Galtieri se aflau la închisoare.

- Din cauza englezilor, bombăni argentinianul. Și din cauza câinilor de yankei care ne-au lăsat baltă!

- Vreme de câțiva ani, continuă Pinkham, Hipolito și-a

găsit refugiu lângă prietenul nostru Marcos, dar...

O'Hara zâmbi.

- Dar și lui i-au tras clapa yankeii! interveni el.

Pinkham dădu din cap.

- Și mie mi-au făcut la fel, când am cumpărat de curând din SUA un lot de stimulatoare cardiace defecte pe care le-am plasat pe piața noastră datorită unor șperțuri bine țintite.

- Tu ai fost? izbucni Bess.

- *Noi*, o corectă britanicul.

- Bandă de asasini! Știți câte persoane au murit din cauza asta?

- Eiii! exclamă Pinkham cu un aer fatalist. Nu poți face omletă fără să spargi ouăle!

O'Hara interveni și el:

- Agenții FBI care se ocupau cu investigațiile în acest caz au fost eliminați de Grupul Thanatos. Tu erai clientul?

- *Noi*, rectifică încă o dată britanicul. Deveniseră mult prea periculoși. Iar aici, în Anglia, alt individ devenise mult prea periculos. Stephen Hewlett. Aproape că reușise să ajungă până la mine în cazul stimulatoarelor cardiace. Am fost nevoit să elimin pericolul.

- Și cu aceeași ocazie și pe jurnalist, zise O'Hara.

Pinkham dădu din cap.

Omul de la FBI era revoltat de lipsa totală de respect a britanicului față de viața oamenilor, dar nu zise nimic. Interesul profesional trecea înaintea stărilor sufletești.

- Nu înțeleg, zise el. I-ați eliminat pe investigatorii din SUA. Nu găsiseră nimic, după cunoștința mea. Nici aici nu vor găsi nimic. Pentru ce ne țineți ostatici? Presupun că din asta vă câștigați viața.

- Exact, aproba John Pinkham. Eu, personal, sunt satisfăcut. Dacă aș fi fost singurul client, aș fi considerat că domnul Simmons și oamenii lui și-au îndeplinit misiunea în mod strălucit. Dar...

Britanicul făcu o pauză ca efectul să fie mai mare.

- Dar mi-am luat unele obligații față de prietenul meu Hipolito Brandilla, care a hotărât să folosească Grupul

Thanatos pentru reglarea unor conturi personale. Cu țara mea și cu țara dumată. Cred că ați înțeles marea lui aversiune față de Statele Unite și Marea Britanie. Hipolito este finanțatorul principal al domnului Simmons și al oamenilor săi. Și vă rog să mă credeți că serviciile lor nu sunt deloc gratuite! Servicii de care, după cum v-am spus, am profitat din plin. Hipolito mi-a cerut în schimb un adăpost și... să zicem, un sprijin logistic pentru mica lui răzbunare.

Argentinianul păstra tăcerea. Dar un zâmbet plin de răutate făcea să-i strălucească ochii negri cu cearcăne verzuie.

- Presupun că e vorba despre ceea ce numiți Operațiunea W, zise O'Hara.

- Exact, confirma Pinkham. W de la Windsor. Am organizat pur și simplu asasinarea reginei. Iar voi veți fi considerați autorii acestui asasinat. Vă las să vă imaginați haosul care va urma în relațiile dintre cele două țări. Hipolito va doborî astfel doi iepuri dintr-o lovitură. Se va răzbuna pe britanici pentru ce-au făcut în Malvine și pe americani care l-au lăsat baltă de atâtea ori.

- Vreți s-o omorâți pe regină? zise O'Hara căruia nu-i venea să creadă. Dar cred că sunteți țărăniți!

John Pinkham se încruntă.

- Moderează-ți expresiile, domnule american.

Urmă un moment de tăcere, după care omul de la FBI izbucni într-un râs nestăvilit.

- S-o omori pe regina Angliei... murmură el după ce se potoli. Rareori am auzit un lucru atât de hazliu. Un prim ministru, OK! Un președinte, OK! Dar regina... Dacă vreți să vă răzbunați pe regină, aruncați în ea cu ouă stricate, sau arătați-i curul, cum fac maorii. Ei au înțeles la ce nivel se reglează neînțelegerile cu o regină de operetă.

Pinkham se încruntă și mai mult.

- Asta e o reacție tipică americană. Chiar dacă regina nu are nicio putere reală, habar n-ai tu ce importanță are ea pentru concetățenii noștri. Asasinarea reginei este lucrul cel mai de neiertat pentru britanici. Și cum voi veți fi cei care o

veți omorî, relațiile dintre țara voastră și a noastră se vor strica pentru totdeauna, cu toate consecințele pe care vi le puteți imagina în ceea ce privește NATO și, poate, chiar și în ceea ce privește raporturile viitoare cu Europa.

O'Hara pufnea în surdină. Dar Bess, cunoscând mai bine mentalitatea britanicilor, lua situația mult mai în serios.

- Ce interes ai în povestea asta? întrebă ea.

Pinkham făcu un gest vag cu mâna.

- Interesul, după cum v-am spus, este potolirea dorinței de răzbunare a lui Hipolito. Sunt convins că în cadrul blocului de vest va urma un mare haos. Haosul este totdeauna propice pentru a-ți umple buzunarele când știi să profiți de ocazii așa cum se cuvine. Pentru mine, cam asta ar fi totul.

- Cum aveți de gând să procedați? întrebă jurnalista.

Pinkham se uită întrebător la Brandilla. Argentinianul își dădu consimțământul, clătinând ușor din cap. Britanicul se întoarse spre Bess.

- Vă vom introduce în apartamentele regale, împreună cu o bombă cu efect întârziat. Ați făcut deja cunoștință cu gazul folosit de prietenii noștri din Grupul Thanatos...

Bess dădu din cap.

- Ei bine, continuă Pinkham, același gaz va fi folosit și în cazul Operațiunii W. Maiestatea Sa va fi adormită, ca și tine, agentul O'Hara și căpitanul Frost, dacă vom reuși să-l găsim. Cu o dozare corespunzătoare, efectele gazului pot să dureze cinci ore fără să lase nicio urmă în organism. Sistemul de condiționare de la castelul Windsor schimbă în întregime aerul în patru ore. Bomba va fi reglată să facă explozie după patru, ore și cincisprezece minute. Nici în atmosferă nu va rămâne vreo urmă. Vedeți bine că nu suntem niște tortionari... nu veți simți nimic pentru că veți muri în somn. Veți pieri în același timp cu Maiestatea Sa regală. Ce sfârșit glorios! În ceea ce privește urmarea evenimentelor, puteți să fiți foarte liniștiți. Am prevăzut totul pentru ca medicii noștri legiști să nu aibă nicio dificultate în identificarea rămășițelor voastre pământești.

CAPITOLUL V

Făcuseră încă o dată dragoste în zori la prima geană de lumină. Apoi Audrey se întorsese în camera ei ca să nu-l șocheze pe Malcolm.

După un duș și un mic dejun „solid”, Mercenarul se simțea într-o formă fizică excelentă. Îmbracă apoi hainele care i se dăduseră, spunându-i-se că erau hainele lui. Amintirile îi reveneau din ce în ce mai numeroase, mai ales detalii ale agresiunii din pădure.

În minte îi reveneau însă și amintiri anterioare. Bărbatul roșcovan cu revolverul lui mare. Dar tot nu reușea să-și amintească numele lui. Nu-și putea da seama de ce nici O'Hara și nici el nu foloseau armele în momentul în care erau atacați de siluetele negre. Și mai era și acea imagine obsedantă a jurnalistei, care părea să se interpună între el și ucigași. Frost știa acum că dacă femeia aceea mai era încă în viață, trebuia s-o găsească, măcar pentru a realiza legătura cu un trecut din care încă îi mai lipseau foarte multe elemente.

Aprinse o țigară Dunhill. Zgomotul unei uși îl făcu să întoarcă capul.

- Cum te simți?

Era Audrey, strălucitoare în pantalonii de lână bej și puloverul pe gât de culoarea tutunului. Frost îi zâmbi.

- Totul funcționează perfect. Cu excepția capului.

- Ești gată pentru o primă ieșire?

- Sunt gata. Chiar începusem să sufăr puțin de claustrofobie. Să sperăm că această vizită la Dowell va fi începutul unei piste.

- Să sperăm, murmură tânăra femeie cu un ton puțin cam trist.

Frost se apropie de ea și o sărută. Ghicea ce simte. Ajutându-l să o găsească pe Bess, Audrey accepta să-l piardă. Numai că Audrey se hotărâse, fără tragere de inimă, dar și fără vreo revenire posibilă asupra acestei decizii.

- Să mergem, zise ea. Vom lua singuri mașina din garaj. Malcolm s-a dus să plimbe caii.

Frost își luă geaca și porni în urma ei.

Audrey își luă din cuierul de pe coridor o haină de velură, apoi deschise ușa chiar mai înainte de a fi îmbrăcat-o. Gerul se mai înmuiase și zăpada se topea din loc în loc, desenând continente verzi și cenușii pe peluză și pe alee. Mercenarul își trase repede fermoarul. Nu mai era obișnuit cu aerul de afară și simțise imediat frigul.

Abia parcurseseră câțiva metri pe alee, în direcția garajului, când de cealaltă parte a casei se auzi un tropot urmat de strigăte și icneli.

- Malcolm! murmură Audrey pălind.

- Nu te mișca de-aici, îi zise Mercenarul. Mă duc să văd.

Frost o părăsi pe tânăra femeie și se avântă în pas alergător până la colțul conacului. Întinse capul cu prudență și fu gata să se sufoce când văzu scena.

Iapa bălțată pe care o călărea Audrey necheză prelung, exprimându-și probabil în felul acesta satisfacția față de omagiul înflăcărat pe care i-l aducea un roib splendid.

- Papageno! strigă Malcolm. Încetează, pentru Dumnezeu!

Dar Papageno nici nu voia să audă. Auzind nechezatul, Audrey venise și ea în fugă. Se opri lângă Frost și se uitară unul la altul zâmbind.

Masculul necheză și el prelung, scoțând pe nări două jeturi mari de aburi. Audrey și Frost se apropiară în momentul în care animalul se separa de femela lui scuturându-se și își puneă în sfârșit toate picioarele pe pământ. În acel moment Malcolm își dădu seama că nu era singur cu caii. Se întoarse și-l văzu pe Mercenar împreună cu stăpâna lui.

- Nu... Nu i-am putut împiedica, doamnă, se bâlbâi el. Am... am uitat că Naomi e... e în perioada favorabilă.

- Glasul naturii, Malcolm, răspunse tânăra femeie abținându-se să nu râdă din cauza aerului încurcat al angajatului ei. Să nu facem din asta o dramă. Nu ne mai rămâne decât să așteptăm rezultatul.

Audrey se apropie de Naomi, o apucă de coamă și o scutură certând-o cu afecțiune:

- Hoată mică! Ne facem de cap pe-ascuns, ai?

Apoi îi trase o palmă zdravănă lui Papageno.

- Golanule!

Apoi privirea îi căzu pe sexul încă rigid al armăsarului. Malcolm se făcu roșu la față ca racul și începu să se bâlbâie:

- Îmi... îmi pare rău, doamnă... îi... îi voi separa. Voi avea grijă să nu se mai întâlnească.

- Lasă-i să-și facă de cap, insistă tânăra femeie. Azi să-și potolească pasiunea. Măine voi călări cu domnul Frost și așa vrea să fie calmi.

Audrey se întoarse spre Mercenar și adăugă cu o voce plină de subînțelesuri:

- Căci pun prinsoare că domnul Frost știe să călărească perfect.

Apoi se întoarse în loc, îl lăsă pe Malcolm să se ocupe de cai și îl trase pe Mercenar spre garaj.

- Știi să călărești, nu-i așa? îl întrebă ea prinzându-l de braț.

Încă o amintire trecu prin mintea Mercenarului. Se văzu în munți, călărind un cal nervos. Aerul era tare. Pe un alt cal, lângă el, un bărbat cu barbă, foarte bătrân dar viguros, îi dădea sfaturi².

- Cred că am să mă descurc, răspunse el.

- Știu că te vei descurca, zise Audrey zâmbind.

Îi dădu drumul la braț ca să deschidă ușa garajului și Frost dădu mai întâi cu ochii de un somptuos Bentley negru. Lângă Bentley se afla un Mercedes 190 E gri-metalizat, iar în stânga un Rover 2800 bordo. Toate mașinile străluceau.

- Vom lua mașina mea. Automobilul Bentley e prea bătător la ochi și... și de Mercedes nu vreau să mă ating. Era... era a lui Stephen.

Deschise portiera Roverului și se pregătea să se instaleze la volan, când deodată întrebă:

² Vezi nr. 6 din colecția MERCENAR, *Raid în Afganistan*.

- Știi să conduci?

Mercenarul încuviință cu o mișcare a capului.

- Să ne convingem, zise Audrey aruncându-i cheile. Frost se așază, reglă scaunul și oglinzile retrovizoare cât se poate de natural, apoi deschise cealaltă portieră pentru pasagera lui.

- Nu te simți puțin pierdut? Întrebă tânăra femeie așezându-se lângă el.

- Deloc, răspunse Frost răsucind cheia în contact. Ascultă un moment duduitul ușor al motorului și adăugă:

- Asta e o mașină foarte bine întreținută. Merge ceas! Scoase Roverul din garaj, trase frâna de mână, apoi coborî să închidă ușa. Se întoarse la volan, debraie și duse mâna la stângă spre schimbătorul de viteze. Deodată se opri.

- Dumnezeu! Sunt american și am obiceiul să conduc pe stânga. Nu e normal...

Audrey își prinse centura și se uită la el. Apoi dădu din cap.

- Ar trebui să vii mai des în Anglia...

El nu răspunse imediat. Se gândea. După un moment, murmură mai mult pentru el decât pentru tânăra femeie:

- Am condus pe stânga în urmă cu puțină vreme. O mașina mare și albastră... Cu mașina asta am venit aici... Era... Da! În locul tău stătea Bess Stallmann. Roșcatul era și el. Îi vedeam tot timpul capul în oglinda retrovizoare.

Tăcu.

- De unde era mașina? Întrebă brusc Audrey. Nu putea să fie a ta! Era a domnișoarei Stallmann? Era a celui alt bărbat?

Mercenarul scutură din cap gânditor. Deodată se întoarse spre Audrey.

- O închiriasem! Îmi amintesc! Am fost la mai multe agenții până când am găsit ceea ce voiam. Dumnezeu mare... Mă obsedează o chestie idioată... E... Nu, nu are niciun sens...

Dădu din umeri. Audrey insistă:

- Spune totuși! Poate că descoperim ceva. N-am găsit niciun vehicul în apropierea domeniului. Mașina trebuie să

fie undeva.

- Ai dreptate... Nu... Nu știu... Mă duce cu gândul la niște coșuri... Acnee. De ce mă duce cu gândul la acnee?

- Ciudată idee... zise Audrey. Acnee... Am găsit!

- Ce? izbucni Frost nerăbdător.

- Nu cumva ai închiriat mașina de la agenția Acme? întrebă ea.

Mercenarul se uită fix la tânăra femeie apoi izbucniră amândoi în râs.

- Ești nepoata lui Sherlock Holmes? întrebă Mercenarul. Propun să mergem la Acme înainte de a-l vizita pe Dowell. OK?

- OK! aprobă Audrey cu entuziasm. Îți voi arăta drumul. Sunt convinsă că în curând vom afla lucruri noi.

*

Văzându-l pe Mercenar intrând în biroul de la Acme, femeia grasă cu păr blond și ochi mici își așeză amândouă coatele pe birou și se uită la el cu atenție.

- Oh, cred că vă recunosc...

Frost rămase o clipă blocat, apoi zâmbi.

- Și eu.

- Ce doriți? Tot Fordul LTD?

Urmă altă pauză, ceva mai lungă. Audrey crezu că era cazul să intervină:

- V-a fost adusă înapoi?

- Natural, răspunse grășana. Nu mai devreme decât ieri. Într-o stare perfectă. Nici măcar o zgârietură. Asta m-a și făcut să mă gândesc la dumneata. Nu vezi în fiecare zi pe cineva cu... cu... în fine...

Tăcu brusc, conștientă cu o luase gura pe dinainte.

- Dar n-am adus-o eu!

Audrey îl trase de mânecă îndemnându-l să se calmeze. Gestul nu scăpă funcționarei de la agenția de închiriat care repetă cu un ton mai puțin afabil:

- Atunci, ce doriți?

- Voiam... voiam doar să verific dacă totul e în ordine. Vă mai datorez ceva?

De data asta grăšana deveni de-a dreptul bănuitoare.

- Nici vorbă! Păi am eu mutră să las pe cineva să plece fără să plătească tot ce datorează?

Nu, nu avea o astfel de mutră. Frost îi confirmă acest lucru și ea adăugă cu un ton mai puțin agresiv:

- De altfel, nu dumneata trebuia să plătești. Pentru că nu dumneata ai închiriat vehiculul. S-ar fi ivit probleme din cauza... În fine...

- Din cauza handicapului meu vizual? zise Mercenarul.

- Exact. Fordul LTD a fost închiriat pe numele lui...

Femeia răsfoi un teanc de hârtii, apoi continuă:

- ... lui Michael O'Hara, domnul cu păr roșcat care vă însoțea.

Când auzi numele, în mintea lui Frost se produse imediat o străfulgerare.

- Bineînțeles! exclamă el. O'Hara a închiriat-o până la urmă... Și... și tot el v-a adus-o ieri.

- Nu. Un alt bărbat pe care nu l-am mai văzut. A plătit totul în bani lichizi.

- Știți cum îl cheamă?

Grăšana se aplecă înainte, strivindu-și mamelele de birou. Apoi miji ochii.

- Ia spuneți, în fond de ce-ați venit? Faceți o anchetă?

- Nu, nu, răspunse Frost. Am vrut doar să mă conving că totul e în regulă. Aăă... mulțumesc, doamnă. La revedere.

Întoarse spatele, o apucă pe Audrey de braț și o trase spre ieșire. Imediat ce părăsiră biroul, grăšana ridică receptorul telefonului.

- Alo! Poliția aeroportului? Aici biroul Acme. Un cuplu ciudat tocmai a ieșit de-aici. Un american înalt cu un ochi scos însoțit de o tipă de pus în poză cu ochi albaștri și părul lung și negru. S-ar părea că îl caută pe un anume O'Hara. În locul vostru, eu m-aș ocupa puțin de ei.

*

În timp ce urca în mașină, Frost zise cu un ton morocănos:

- N-am avut succes. Doar că am aflat numele lui O'Hara.

- Și că poate ne-am făcut remarcați, adăugă Audrey aprinzând o țigară Dunhill, pe care i-o strecură între buze.

Mercenarul aprobă cu o mișcare a capului.

- Hai să plecăm mai repede de pe acest aeroport. Nu vezi că a anunțat poliția...

Atmosfera din Rover devenise irespirabilă. Frost lăsa puțin în jos geamul din partea lui ca să iasă fumul și aprinse altă țigară. Cu excepția zăpezii care se topise, Shirley Way era la fel ca în ziua în care venise însoțit de Bess și O'Hara.

Mercenarul se uită în oglinda retrovizoare. Audrey tocmai părăsea casa lui Dowell. O văzu mângâind câinele mare și galben. Apoi, prudentă, aruncă o privire de fiecare parte a străzii și, cu pași mari și grăbiți, veni lângă el în mașina parcată la o depărtare de vreo sută de metri. Audrey se așează lângă Frost și împrășteie fumul cu mâna.

- Vai-vai! suspină ea. Va trebui să am grijă de aprovizionarea cu țigări.

- Ei? întrebă Frost.

- Nimic, răspunse Audrey.

- Cum așa?

- Eu cred că îi e frică de ceva. Susține în continuare că moartea lui Stephen este un accident și nimic altceva. De altfel, singurul martor a fost câinele lui.

- Și jurnalistul?

- Pretinde că nu știe nimic. Parcă îmi vine să sun la ușile celorlalte case. S-ar putea ca până la urmă să găsesc pe cineva mai vorbăreț.

- Nu. În felul ăsta ar afla poliția și ne-ar tăia macaroana cât ai zice pește. Să sperăm că la serata de la Pinkham vom afla ceva interesant. Pentru că deocamdată stăm prost de tot.

Mercenarul tăcu și trase din țigară.

- Auzi? reluă el. E adevărat că labradorul a fost martor?

Audrey chicoti ironică.

- Și? Ai intenția să-l tragi de limbă?

Apoi înțelese imediat.

- Nu? Crezi că ar putea să găsească o pistă pornind de la conac?

- Nu prea cred, răspunse Frost. Dar am putea totuși încerca.

- Problema e că Dowell nu va fi de acord să mi-l împrumute, obiectă Audrey.

Frost dădu din umeri și stinse țigara în scrumieră.

- Nici nu-i cerem voie.

- Îl răpim?

- Exact, răspunse Mercenarul. Te ai bine cu animalul?

- Foarte! Poonah mă adoră, la fel cum îl adora și pe Stephen.

- Am văzut că a rămas în grădină. Mai așteptăm cinci minute și trecem încet de tot prin fața casei. Tu deschizi ușa și îl atragi pe câine în mașină.

Cinci minute mai târziu, Roverul întorcea discret. Trecură prin fața casei lui Walter Dowell. Perdelele erau trase. Frost mai înaintă încă zece metri și trase la trotuar fără să oprească motorul. Audrey coborî. Pe stradă nu se vedea nimeni. Tânăra femeie se strecură pe lângă garduri până la poarta lui Dowell, o întredeschise și se întoarse repede spre mașină. Se așeză lângă Frost, lăsă în jos geamul, apoi se întoarse să deschidă portiera din spate, chemându-l discret pe câine:

- Poonah! Vino grăsanule... cuțu... cuțu... cuțu...

Labradorul galben apăru imediat pe trotuar. Adulmecă aerul cu botul lui umed. Aerul libertății! Apoi, zărind-o pe Audrey care continua să-l cheme, se repezi spre mașină cu limba atârânănd afară și urcă fără multe mofturi. Tânăra femeie trânti portiera în momentul în care Frost pornea mașina de pe loc.

Audrey se întoarse să mângâie câinele, vizibil deziluzionat. Poonah uită repede că libertatea lui fusese atât de scurtă.

Frost urmărea totul în oglinda retrovizoare. Merse așa

câțiva kilometri, apoi zise:

- Merge ca pe roate, dar Malcolm o să aibă ceva treabă...
- Poftim?
- Ai văzut în ce hal ți-a făcut bancheta din spate?

*

Căutările cu ajutorul câinelui în împrejurimile casei nu duseseră la niciun rezultat. Frost și Audrey hotărâseră să meargă mai departe cu calul, dar abia a doua zi dimineață.

Mercenarul era încă în convalescență. Restul după-amiezii și-l petrecuse odihnindu-se. Frost încerca să nu-și mai chinuiască mintea în căutarea altor amintiri. Concentrarea era epuizantă și voia să fie în formă la serata lui Pinkham.

Audrey nu mai avea niciun motiv de neîncredere față de el și, înainte de plecare, insistase să ia revolverul Browning High Power. Poate că nu era prea bine ascuns sub smoking, dar Mercenarul avea un presentiment. Pusese în mașină două cutii cu cartușe și îi explicase tinerei femei:

- Dacă cineva ne reperează la prietenul tău, va aștepta să plecăm ca să ne atace.

- Se vede că te pricepi.

- Probabil că ai dreptate, răspunse Mercenarul. Nu-mi dau seama de unde știi toate astea. Dar îmi vin spontan.

- Dacă nu riscăm nimic la Pinkham, spusese Audrey, mai bine să lăsăm și revolverul în mașină. Nu suntem în Statele Unite. Legea armelor este mult mai riguroasă în Anglia.

- Ai dreptate. Cu siguranță că e un obicei prost.

Și lăsase revolverul în Rover.

*

Tânăra văduvă arăta splendid cu rochia ei neagră mulată pe corp și cu bustierul împodobit cu diamante. În timp ce lăsa haina de vizon unei slugi, Audrey îi zâmbi și îl conduse

În vestibul, unde pe jos se întindea un covor gros cu motive complicate. Intrară apoi într-un salon imens unde luxul era de-a dreptul uluitor. Frost nu se putu abține să nu ridice privirea spre lustrele de cristal. Îi făcu semn cu cotul însoțitoarei sale.

- Sper că șmecheriile astea sunt solid agățate. Cred că atârnă sute de kilograme.

- Zău, zise Audrey cu o consternare prefăcută, ești irecuperabil yankeu.

Apoi se îndreptă imediat spre gazda lor și făcu prezentările. John Pinkham nici nu clipi când ea zise cât se poate de simplu:

- Hank Frost, un prieten american.

Urmă o strângere de mână, câteva cuvinte de condoleanțe pur formale despre „bietul și regretatul Stephen”, admirația la fel de formală față de curajul cu care Audrey „făcea față”, după care Pinkham îi însoți politicos spre bar, unde îi lăsă ca să poată primi alți invitați. Prezentările continuă, baronul cutare, contesa drăcescu, baronul lăcescu...

După zece minute, Frost era aproape căpiat și-i venea să-și ia picioarele la spinare. Chiar îi spuse asta însoțitoarei sale.

- Ah nu! protestă ea. Rămânem măcar atât cât să vedem dacă există vreun mijloc de a repera vreun suspect.

Audrey duse paharul cu cocteil la gură. Mercenarul bău o gură de whisky, aprinse o țigară Dunhill și suflă primul fum pe nas întrebând:

- Apropo, cu ce ocazie această recepție?

- Nu ți-am spus?

- Nu. Sau poate că sunt mai amnezic decât am crezut.

Audrey zâmbi.

- Bună seara, herr Graüber...

- Bună seara frau Hewlett-Jones.

Prezentări, banalități, apoi neamțul acela borțos se îndepărtă clătînându-se ușor spre pipița la care trăgea cu ochiul de câteva minute.

- Deci cu ce ocazie a fost organizată această serată?

insistă Frost.

- John dă această recepție în cinstea unui anume Brandilla, un prieten argentinian care a venit să se instaleze la noi. M-a invitat ca să mă oblighe să mai ies din casă. De parcă aş fi avut intenția să mă ascund... în fine, e totuși drăguț din partea lui.

- Da, admise Mercenarul fără prea multă convingere.

Audrey își goli paharul. În secunda următoare luă altul de pe tava care trecea pe lângă ea.

- Ia te uita! zise ea. Brandilla. E tipul înalt care vorbește în acest moment cu John. Frost se întoarse în loc și se uită la cei doi bărbați aflați la celălalt capăt la încăperii.

- Tipul înalt și slab cu cearcăne verzui la ochi?

Audrey chicoti și se lipi ușor de Frost.

- Ai un fel foarte amuzant de a descrie oamenii... murmură ea, lipindu-se și mai mult de el. După câte am înțeles, Brandilla e un fost personaj important de pe vremea generalilor, mai mult sau mai puțin exilat.

- Încântătoare relații mai are și prietenul tău John, zise Mercenarul, care începea să transpire sub smoking.

- Nu e prietenul meu, se fândosi Audrey. E o persoană care a avut relații de lucru cu soțul meu. De altfel, Stephen nu avea nicio stimă pentru el. Îl bănuia că e un individ veros.

- Din ce în ce mai bine, zise Mercenarul.

Audrey se lipi și mai mult de el. Frost simți prin mâneca smokingului un sân palpitând și zise:

- Ai grijă. Am impresia că se uită la noi.

- Puțin îmi pasă. Și sper că tu vei fi în stare să conduci mașina la întoarcere. Cred că m-am cherchelit deja.

Frost se uită la ea. Se înroșise în obraji. Zâmbi și zise:

- Cum vrei. Auzi, nu ți se pare că, are o mutră dubioasă?

Audrey dădu din cap.

- Ba da. Sunt sigură că a torturat oameni.

- Nu, zise Frost, nu vorbeam de Brandilla, ci de John Pinkham. Prima dată când îl vezi te duce cu gândul la Droopy cu fălcile lui. Dar i-ai văzut ochii tulburi? Ai zice că-i ascunde sub pleoape ca în spatele unui paravan. Nu-mi

place deloc.

- Haide, haide, zise Audrey chicotind și gustând din cel de al treilea cocteil. Nu-ți face idei ridicole. John e totuși funcționar la *Foreign Service*! Încearcă mai curând să profiți de timpul liber ca să-ți mai pui puțin mintea la treabă. Uite, de exemplu, îți amintești ce-ai pățit la ochi?

- Zău că nu.

- Fă un efort, insistă Audrey.

Mercenarul zâmbi.

- Ba da, mi-am amintit! Să știi că e o chestie foarte banală. Vei fi dezamăgită.

- Spune totuși.

- Ei bine, e o amintire veche, foarte veche. Asta e și motivul pentru care îmi amintesc atât de bine. Mă văd... eram la școală... Eram un elev foarte bun, după cum probabil bănuiești. Dacă mă gândesc mai bine, cred că eram chiar cel mai bun din clasă...

- Și cel mai modest, desigur, zise Audrey rânjind și testând un alt cocteil.

De data asta se strâmbă și puse paharul pe o masă lungă acoperită cu o fața de masă albă.

- Nu, fără glumă! continuă Mercenarul. Eram foarte tare. Mai ales la engleză: verbele neregulate, prepozițiile și tot restul. Dar în sinea mea ascundeam o pasiune specială pentru știință. La sfârșitul anului, directorul liceului a hotărât ca la serbarea școlii fiecare clasă să se prezinte cu ceva. O realizare originală imaginată de elevi. Eu aveam multă imaginație...

- De asta sunt convinsă.

Frost luă o gură de whisky și se prefăcu că se concentrează pentru a-și aduna amintirile.

- Elevii care voiau să prezinte un proiect îl pregăteau în mod liber, singuri sau în grup, și îl arătau unui grup de profesori care decernau premii. Eu făcusem singur un proiect. Eram o fire individualistă.

Audrey rânji din nou, ținând acum în mână un alt fel de cocteil într-un pahar înalt și subțire.

- Ei! protestă Mercenarul. Cum vrei să mă concentrez

dacă mă întrerupi tot timpul. Unde rămăsesem?

- Juriul de profesori...

- Ah da, continuă Frost zâmbind în colțul gurii. Eram șase elevi în ziua aceea care prezentam un proiect în fața juriului. Eram sigur, mai mult ca sigur, că voi lua marele premiu. Știi ce fabricasem?

Audrey scutură din cap, în timp ce degusta o băutură de culoarea hemoglobinei.

- Construisem un model al sistemului solar la scară redusă. O chestie care funcționa! Se învârtea datorită unui motor electric de care planetele erau legate prin spițe din plastic practic invizibile. Eram foarte mândru de mine.

Audrey se uită la el cu admirație.

- Totul era calculat la aproape un sfert de secundă. O adevărată minune! În ziua prezentării, ne adunasem toți în sala de sport și juriul se deplasa de la unul la altul, dând note tinerilor inventatori sub privirile invidioase ale altor elevi. Îmi pusesem sistemul în funcțiune.

Frost făcu o mică pauză și luă un aer grav.

- Îmi așteptam rândul, încrezător, sigur că sunt cel mai bun. Profesorii examinau proiectul nr. 4, o reconstituire a satului Appomattox cu figurine de zece centimetri. Dar asta era un nimic pe lângă sistemul meu. Și apoi, brusc, s-a produs drama. Niciodată n-am știut prea bine ce s-a întâmplat. Poate o bobină care s-a încălzit prea tare. Fapt e că totul s-a dereglat dintr-o dată.

Ochii tinerei femei se întristară. Scoase două țigări și întinse una lui Frost. Mercenarul îi oferă foc, își aprinse și el țigara, luă din nou paharul de pe masă și continuă:

- N-a fost vorba de un scurtcircuit sau de arderea motorului. Totul a început să se miște accelerat. Planetele au început să se rotească de cel puțin o sută de ori mai repede în jurul soarelui. Mai întâi a ieșit de pe orbită Marte. L-am auzit șuierând și apoi am simțit durerea cumplită, când a intrat în altă orbită, cea a ochiului meu stâng.

- Nu! zise Audrey îngrozită.

- Pe cuvântul meu, răspunse Mercenarul. Dar asta nu e tot. Abia își ocupase Marte locul că Neptun a venit cu viteză

și l-a lovit în plin, făcându-l să intre și mai adânc. Acum știi totul.

Audrey trase din țigară, îi suflă fumul în nas și zise:

- Sper că nu ți-a intrat și cometa Halley în altă parte?

Frost râse.

- În orice caz, exercițiul a fost foarte util pentru memoria mea. Îți spun sincer că nu-mi amintesc unde și cum mi-am pierdut ochiul. Tot ce știu e că a fost îngrozitor.

Audrey se uită la el mirată.

- Atunci nu văd cu ce te-a ajutat asta.

- M-a ajutat. M-ai făcut să-mi amintesc că, chiar și atunci când îmi amintesc, spun totdeauna niște povești delirante celor care mă întreabă cum mi-am pierdut ochiul.

Râse din nou apoi, brusc, râsul îi încremeni pe buze. În ciuda alcoolului consumat până atunci, Audrey își dădu imediat seama.

- Ce e, Hank? Întrebă ea.

- Sunt din nou observat. E cel puțin a zecea oară când îl surprind că se uită la mine.

- Cine?

- Tipul cu moacă de perceptor.

Audrey îi urmări privirea.

- Brandilla? Mie mi se pare mai curând că are o mutră de cioclu...

- Cioclu sau perceptor, e același lucru. Dacă se mai chiorăște la mine așa, să știi că mă duc la el. Și-i rup gura!

Audrey păru că se trezește brusc din euforie.

- Calmează-te, Hank, zise ea prinzându-l ușurel de braț. Cred că nu știe să fie discret. Amintește-ți de grășana de la Acme. Și să știi că am văzut mulți în seara asta privindu-te pe ascuns. Numai că ei au știut să fie mai discreți decât Brandilla. O panglică de piele neagră la ochi intrigă totdeauna...

- Poate, dar trebuie să recunoști că se chiorăște la mine cu un aer ciudat.

- Nu mai fi copil! Locul și momentul mi se pare prost ales pentru un scandal.

- Mda, bombăni Mercenarul. S-o ștergem. Trebuie să ne

odihnim ca să fim bine pe picioare. E aproape miezul nopții și n-am găsit nimic interesant aici cu excepția celor două specimene demne să figureze în analele mondiale ale teratologiei.

- De acord, să mergem, zise Audrey vizibil ușurată. Și eu sunt frântă și am băut puțin cam mult. Dar... unde e John?

- A dispărut în timp ce-ți înșiram povestea cu inelele lui Saturn.

- Perfect, o formalitate mai puțin. O să-i trimit un cuvânt de mulțumire.

Frost o prinse de braț pentru a o conduce spre vestiar. După ce-și luă blana, Audrey se opri brusc în fața ușii.

- Am o idee!

- Ce? Alt prieten de vizitat? bombăni Mercenarul.

Tânăra femeie zâmbi și îi atinse obrazul cu buzele.

- Nu face mutra asta. Aproape că mi-e frică de tine. Ce-ar fi să rămânem la Londra în noaptea asta?

- Ce?

- Am o „garsonieră” la Chelsea. Asta ne va scuti de riscul de a ne întoarce la conac, având în vedere că eu nu sunt în stare să conduc iar tu ți-ai pierdut permisul pe undeva.

Mercenarul se lumină la față.

- OK. Ne vom întoarce în Surrey mâine dimineață pentru plimbarea cu caii.

Plecară fără să mai dea ochii cu gazda lor.

*

Pinkham se afla în biroul său și avea o convorbire telefonică ciudată cu Fitzroy Simmons. Temându-se să nu fie ascultați, cei doi indivizi foloseau un limbaj criptic.

- Da, spunea Pinkham, au plecat să zburde în natură.

- Vă trimit o echipă de veterinari pentru tratament?

- Ai avea toate șansele să-i ratezi. Și pe urmă prefer să evit tratamentele la domiciliul meu. Zgomotul îi deranjează pe vecini.

- Am înțeles, sir. Îi interceptez pe linia dreaptă.

- Nu. Pune doar să fie supravegheat grajdul și împrejurimile. Se vor întoarce cu siguranță acolo. Dai peste ei acolo mâine dimineață.

- Păstrez masculul pentru grajdurile dumneavoastră și injectez femela?

- Nu, răspunse John Pinkham. Au avut prea multe contacte. Sunt bolnavi. Spune-le oamenilor tăi să-i injecteze pe amândoi.

- Am înțeles, sir, îl asigură Simmons înainte de a închide.

CAPITOLUL VI

Locotenentul Jack Thong era un bărbat mic de statură cu umeri pătrați. Mult mai mic dar și mult mai robust decât majoritatea colegilor de la Scotland Yard. De altfel, Thong nu semăna cu niciun om de la Scotland Yard. Nu avea mutră de polițist, știa asta și compensa acest handicap – major după părerea lui – prin mari calități de curaj și încăpățănare.

Thong avea mâini late, antebrațe puternice și acoperite de păr negru. În vârstă de patruzeci de ani, fața lui avea o piele mată brăzdată de cute adânci, pe care probabil că la avea de la naștere și care îi creau o față fără vârstă.

Thong avea un păr negru și aspru, pe care îl vopsea cu grijă ca să-și ascundă firele argintii. De ce avea așa de mare grijă pentru un păr care încadra o față atât de ingrată? Toți oamenii au misterele lor și Jack Thong nu făcea excepție de la regulă.

„Sunt noutăți”, se spunea în dimineața aceea pe culoare. Când Jack Thong se îndrepta spre biroul maiorului Denver, asta însemna totdeauna noutăți, în general în ceea ce privește acțiunea, specialitatea lui Thong.

Ofițerul bătu discret în ușa grea de lemn.

– Intră! zise vocea lui Denver.

Thong păși în încăpere și se așeză aproape cu timiditate pe scaunul de scai verde pe care i-l arătă superiorul. Apoi așteptă în timp ce Denver răsfoia un teanc de hârtii. Maiorul ridică privirea și se uită la subordonatul său:

– Aici avem niște confirmări de informații din surse diferite care ar putea să ne apropie de Thanatos.

Tăcu. Thong așteptă mai departe în tăcere. Denver își drese glasul și continuă:

– Al Best a primit în dimineața asta o cerere de răscumpărare.

– V-a dat-o spontan? întrebă locotenentul mirat.

Denver dădu din cap afirmativ.

- S-a hotărât să coopereze. A înțeles că singur nu are mijloacele necesare pentru a-și găsi colaboratoarea. Ne-a comunicat toate informațiile pe care le are și nu a mai dat niciun anunț în presă. Un băiat cu judecată înțeleaptă. Jurnalismul. OK. Să dezvăluie scandalurile. OK. Dar obiectivul nr. 1 e acum salvarea vieții domnișoarei Bess Stallmann și dovedirea acelor ticăloși precum și a clienților lor, chiar dacă asta nu e profitabil pentru el.

- Foarte înțelept, aprobă Thong.

Denvers se uită la el și își zise că omul din fața lui semăna a tot ce vrei numai a polițist nu. Dar îl cunoștea prea bine.

Jack Thong era un om discret dar de o eficacitate redutabilă, un maniac al treburilor bine făcute.

- Al Best, reluă maiorul, a primit, împreună cu cererea de răscumpărare, fotografii cu domnișoara Stallmann înconjurată de gărzi înarmate cu pistoale-mitralieră, greu de identificat. Combinezoane negre și cagule. Totul pe fondul unui perete alb, complet impersonal. Fotografiile se află la laborator pentru o analiză aprofundată, dar cred că nu vom descoperi nimic în plus, la fel și din cererea de răscumpărare, formată din litere decupate din diferite cotidiane. Împreună cu jurnalista ar mai exista un ostatic. Un anume O'Hara, agent FBI.

Denvers anunțase vestea cu un ton nepăsător. Locotenentul se întrebă dacă auzise bine.

- Cum? Un om al FBI-ului pe teritoriul nostru?

Denvers zâmbi și-l liniști cu un gest al mâinii.

- Venise să-și petreacă concediul la Bess Stallmann. În fine... așa se zice. În fond, dacă ai chef, nimic nu te împiedică să te duci să faci turism în Statele Unite. Oficial, n-avem nimic de zis în privința asta.

Thong încuviință cu o mimică concludentă.

- Îmi închipui că și Frost a venit tot ca să facă turism.

Denvers zâmbi din nou.

- Știi bine că Frost vine totdeauna ca turist. Hai să vorbim de el. A fost desemnat drept intermediarul tranzacției.

- Nu se poate! exclamă Jack Thong. Trăiește? A luat

contact cu Bess?

- La prima, răspunsul e afirmativ. La cea de a doua: nu, după câte știu.

- Poftim? murmură locotenentul, puțin dezorientat.

- Adică trăiește, îi explică maiorul. Dar după câte știu n-a luat contact cu Bess. Dacă răpitorii l-au cerut drept intermediar, asta înseamnă că sunt bine informați și știu că trăiește.

- Sau că blufează, obiectă politicos locotenentul.

- Ce vrei să spui cu asta?

- Pot foarte bine să susțină ceva fals ca să afle ceva adevărat. Sau poate presupun că Frost mai e încă în viață și, deși n-au niciun chef să negocieze, îl numesc totuși pe el intermediar ca să-l oblige să iasă din ascunzătoare și să-l atragă într-o cursă.

Denvers își masă gânditor vârful bărbiei.

- Thong, zise el, dacă n-ai fi intrat în poliție, ai fi ajuns un bandit fără pereche. Ești tare viclean.

Locotenentul se roși ușor.

- Dar, continuă Denvers, alte fapte ne permit să presupunem că Frost trăiește. Mai întâi, văduva Hewlett a ieșit din vizuina ei. Ai să-mi spui că nu vezi legătura și te înțeleg. În realitate, e practic sigur că a ieșit însoțită. S-a dus să-i facă încă o vizită lui Dowell pentru a încerca să-l tragă de limbă. Dowell i-a servit aceeași versiune și ne-a telefonat imediat. Lucru ciudat, câinele lui Dowell a dispărut după trecerea văduvei Audrey Hewlett.

- Poate că n-a închis bine poarta, își dădu cu părerea Thong. Doar nu vă gândiți că a luat câinele cu ea închipuindu-și că va găsi o pistă cu ajutorul lui?

- Cine știe! Trebuie să ne gândim la orice.

Mayorul lovi cu pumnul în palma mâinii stângi și adăugă:

- Nu pot să-ți spun cât regret că n-am lăsat oameni să supravegheze conacul și Shirley Way. Din păcate, cu mijloacele de care dispun...

Lăsă fraza neterminată.

- Și la Kensington? întrebă Thong.

- Doi oameni se schimbă zi și noapte în fața ușii lui

Pinkham. Ieri seară a fost ceva animație, datorită unei recepții date în onoarea lui Brandilla. Printre invitați, oamenii mei au identificat-o pe Audrey. Am verificat numărul vehiculului, un Rover 2800 bordo. Este într-adevăr mașina doamnei Hewlett-Jones. Dar nu ea conducea mașina ci un bărbat în persoana căruia omul meu l-a recunoscut pe ... pe ...

- Hank Frost, completă Jack Thong. Totuși un lucru mi se pare ciudat...

- Da?

Sprâncenele încruntate ale locotenentului îi făceau fruntea și mai ridată ca de obicei.

- Dacă, așa cum credem, Pinkham și Brandilla îl urmăreau pe Stephen Hewlett și tot ei l-au scos din circulație, ei fiind în fond clienții Grupului Thanatos...

Denvers își pierde răbdarea.

- Ei bine?

- Ei bine, dacă ei sunt autorii iar Frost a apărut ieri seară acasă la Pinkham, atunci înseamnă că știu unde se află. Nu mai văd rostul unei cereri de răscumpărare care ar urmări scoaterea lui din ascunzătoare.

Denvers zâmbi din nou.

- Bine gândit, Jack, zise el cu familiaritate. Ai ajuns singur acolo unde voiam să te aduc. Părerea mea e că Pinkham a fost total surprins când l-a văzut ieri pe Frost la el acasă. O invitase pe lady Hewlett ca să... hm... ca să ia pulsul tinerei văduve și să-și dea seama singur dacă avea de ce se teme din partea ei și dacă trebuie să acționeze în acest sens. Bănuiesc că va acționa. Și chiar azi.

- Dar, insistă Thong, de ce a mai trimis cererea de răscumpărare?

- Pentru că n-o mai putea opri. Plicul a fost trimis la orele cinci și jumătate seara.

Denvers tăcu un moment apoi continuă:

- Altă informație. Frost și Audrey au făcut o vizită fulger la Acme, unde americanul a fost categoric recunoscut de funcționara agenției.

- Cum ați aflat?

Denvers îi povesti despre bănuielile funcționarei și despre faptul că telefonase poliției aeroportului. Jack Thong zâmbi.

- Înțeleg. Și m-ați chemat ca să contraatac atacul onorabilului John Pinkham și al bandei sale de ucigași...

- Exact, răspunse maiorul Denver. Jack ai la dispoziție o oră ca să formezi un grup mobil de intervenție format din douăzeci de oameni aleși pe sprânceană. După aceea te vei întoarce la raport ca să primești instrucțiuni și să afli codurile.

- O oră? E prea mult. Iar în privința instrucțiunilor, sir, dacă nu vă e cu supărare, cred că știu deja care sunt. Maiorul primi remarca cu un zâmbet cumsecade.

- Foarte bine, Jack. Atunci ne întâlnim aici imediat ce vei fi gata ca să-ți dau codurile.

Denvers tăcu o clipă, apoi zise:

- Ei, și care ar fi instrucțiunile?

Thong se ridicase deja. Locotenentul răspunse înainte de a părăsi încăperea:

- Îmi propuneți o excursie în Surrey!

CAPITOLUL VII

Noaptea fusese lungă, foarte lungă.

Era patru după-amiaza când Roverul intră pe aleea aproape lipsită de zăpadă și se opri în garajul conacului. Frost luă revolverul, cutiile cu cartușe și zise:

- Mă duc să mă schimb. Simt imediat nevoia unor haine care să semene cu altceva decât cu un sarcofag.

Audrey zâmbi. Îl sărută ușor pe buze și murmură:

- Îi voi spune lui Malcolm să pună șaua pe cai. Mă schimb și eu și vin cu Poonah. N-ai vrea să ieși o gustare înainte de a pleca?

- Nu e timp, răspunse Mercenarul. Trebuie să ne grăbim. Se face repede noapte.

- Ești sigur că știi să călărești? Întrebă Audrey puțin îngrijorată.

- N-aș putea să spun că știu, dar am mai călărit, asta e sigur.

- Bun, am să cer să-ți pună o șauă mexicană.

- Care e diferența?

- Pai aproape ca diferența dintre Papageno și un cal de tracțiune. Șaua engleză e pentru sport, șaua mexicană e pentru călătorie. Poți să și dormi în ea fără să cazi și... n-aș vrea să-ți rupi oasele.

*

Poonah se zbenguia nebunește, ocupat mai mult să găsească vizuini decât pista ucigașilor. Aproape că-și rănisese botul scormonind pământul înmuiat de topirea zăpezii și începuse să semene mai curând cu un mistreț decât cu un labrador galben...

Caii mergeau încet printre hățișuri. Cocoțat pe șaua mexicană, Mercenarul începuse să se obișnuiască și se lăsa legănat. Oamenii și animalele scoteau aburi când respirau,

dar vremea se încălzise considerabil.

- Am impresia că va fi încă o încercare zadarnică, zise Frost pesimist.

- Caută, Poonah, caută, îl îndemnă Audrey.

Tânăra femeie se întoarse spre Mercenar.

- Suntem foarte aproape de locul în care te-am găsit.

El dădu din umeri nepăsător.

- Îți spun eu că am venit degeaba.

Frost se simțea cuprins de disperare. Poate că în acel moment, femeia pe care o iubea suferea. Poate că era chiar moartă. Femeia aceea îi salvase viața. Iar el ce făcuse?

Petrecuse cea mai mare parte a timpului lăsându-se îngrijit și făcând dragoste cu Audrey. Demersurile făcute nu duseseră la nimic. Dacă și acesta se solda cu un eșec, Mercenarul era hotărât să se ducă la poliție. Va încredința altora ceea ce ar fi vrut atât de mult să facă el.

Era chinuit de culpabilitate. Nu voia să vadă nici cea mai mică scuză în amnezia lui.

Deodată, de parcă ar fi vrut să-l dezmință, Poonah se opri la o oarecare distanță de un boschet. Adulmecă aerul și începu să mârâie. Instinctul de războinic se trezi brusc în bărbatul de pe cal. Scoase revolverul și trase piedica. Îi ordonă cu un gest tinerei femei să coboare din șa și să se pună la adăpost după calul ei. Prea târziu.

În secunda în care Frost se lăsa să alunece din șa, Poonah se apropie de boschet și începu să latre furios. Se ridică imediat o siluetă neagră înarmată cu un pistol. Distanța nu-i permitea Mercenarului să recunoască marca dar își dădea perfect de bine seama că era vorba de un calibru mare. Gesturile veniră de la sine. De parcă revolverul Browning High Power ar fi fost o prelungire naturală a brațului său. Trase două gloanțe, unul după altul, obligându-l pe omul în negru să se arunce în hățiș.

- La pământ, Audrey! strigă Mercenarul.

Scăpase frâul lui Papageno și calul o luase la sănătoasa. Tânăra femeie intră în panică și vru să fugă. Întoarse calul și tocmai îi dădea pintenii când o împușcătură răsună din spatele unui copac. Frost ripostă. Trăgătorul se trase la

adăpost.

Mercenarul se întoarse din nou spre Audrey care rămăsese pe cal și strigă din nou la ea:

- La pământ, Audrey, fir-ar să fie! Stai după Naomi!

În acel moment zări sângele țâșnind din gâtul animalului. Calul fusese nimerit. Animalul scoase un nechezat sfâșietor. Audrey avu prezența de spirit să sară în momentul în care picioarele din față ale calului se îndoiau. Naomi se prăbuși.

Audrey se aruncă la pământ, în timp ce Mercenarul, pe burtă, trăgea ca un apucat ca să-i oblige pe agresori să stea la distanță. Sângele animalului continuă să se scurgă, apoi urmă un ultim spasm și capul îi căzu definitiv.

Poonah bătuse în retragere dar continua să latre de la distanță, vizibil terorizat de vacarmul împușcăturilor. Frost reperă cel puțin patru trăgători. Acționând cu abilitate, Mercenarul se acoperi singur și, din câteva salturi, ajunse lângă Audrey în spatele animalului doborât. Ea îl urmărea cu privirea, albă la față de groază. În momentul în care urma să plonjeze pentru a se pune la adăpost, ea strigă din toate puterile:

- Nu! Hank!

Și o văzu sărind. Părul negru zbură prin aer în jurul hainei negre. Și alt păr zbură prin aer. Un păr blond „răspândit în formă de corolă în jurul unei canadiene. Și floarea însângerată se deschise pe haina neagră. Și floarea însângerată se deschise pe canadiana bej. Și Frost se auzi strigând cu o voce neumană, care venea din străfundul ființei sale.

- Bess!

Bess.

O durere insuportabilă explodează în capul său, ca un șoc electric. În momentul în care cădea în spatele animalului mort, întreaga viață dinainte îi trecuse prin minte într-un sfert de secundă.

Acum știa cine era. Nu mai avea impresia că își uzurpează trecutul reconstituindu-l bucătică cu bucătică.

Trecutul acela făcea acum parte integrantă din el. Înțelese că totul se datora șocului și asemănarilor

incredibile a evenimentelor, care îl făcuseră să-și recapete memoria.

Agresorii trăgeau întruna, făcând să tresară corpul inert al animalului. Frost trase câteva gloanțe în punctele periculoase și apoi își reîncărcă cu rapiditate revolverul. Operațiunea i se păru deosebit de lentă. Înjură printre dinți. Ar fi dat mult să aibă în buzunar, ca de obicei, câteva încercătoare pline.

În secunda în care termină de încărcat arma, unul dintre oamenii în negru, încurajat de tăcerea lui bruscă, ieși dintre boscheți și se avântă spre cal. Frost îl doborî cu un glonț în frunte, obligând alt trăgător să lase capul în jos, apoi se aplecă peste Audrey și o întoarse ușor pe spate.

- Nu-i nimic, zise ea.

Dar gemu ușor din cauza durerii când el îi scoase haina.

Tânăra femeie era albă la față ca varul. Frost se ridică pentru a respinge un nou atac. Văzu un om rănit în piept care se retrăgea la adăpostul copacilor.

Frost se întoarse la Audrey. Glonțul o lovise în biceps.

- Te doare?

Ea dădu din cap apoi zâmbi.

- Nu e grav. Ocupă-te de ei. Omoară-i, Hank. Ucide-i pe toți ticăloșii ăștia. Fă dreptate.

Mercenarul o lungi pe spate spunându-i să stea liniștită.

- O să-i omori pe toți, Hank! Promite-mi.

Frost era gata să promită orice ca s-o liniștească. Știa că tânăra femeie se gândea la Stephen. El se gândea la Bess și, acum când își regăsise complet identitatea, înțelegea ce simte.

- Îți promit, zise el cu o siguranță de sine ciudată.

O dată cu memoria îi revenise întreaga experiență. Nu-și făcea deloc iluzii în privința a ceea ce îi aștepta. Mai erau încă opt-zece ucigași, și, numai el singur, Frost nu s-ar fi putut opune multă vreme manevrelor lor de încercuire.

Agresorii aveau arme și muniții la discreție. El nu avea decât un Browning High Power, două cutii cu cartușe și doar un încercător, pe care trebuia să-l umple cartuș cu cartuș. Cea mai mică greșeală atrăgea după sine moartea.

Soarele coborâse în spatele vârfurilor copacilor. În curând avea să se facă întuneric. Iar munițiile lui vor fi pe sfârșite.

Nu mai avea decât o singură soluție. Să pună mâna pe armele celor uciși. Dar pentru asta trebuia să se aventureze în teren descoperit, s-o părăsească pe Audrey în spatele cadavrului calului, care începuse să fie ciopârțit de impactul gloanțelor. Știa că agresorii îi pândeau reacțiile.

Un om în negru porni în zig-zag din copac în copac, încercând să-l atace pe Mercenar din stânga. Era cel care o rănisese pe Audrey. Frost își dădu seama de asta după poziția lui.

Mercenarul trase două gloanțe spre individ. Nu avu timp să-și corecteze tirul. O ploaie de gloanțe îl forță să tragă capul la adăpost. Proiectilele se înfingeau cu un zgomot oribil în măruntaiele calului. Fragmente mici de carne plină de sânge împrășcară fața lui Frost. Mercenarul se șterse cu mâneca și trase rapid spre o altă siluetă care se deplasa pentru a ajunge lângă individul din stânga.

De data asta avu noroc. Primul glonț nimeri în plin. Mercenarul rânji.

- Unul mai puțin.

Cagula neagră zbură prin aer și se opri între crengile unui copac. Frost văzu că victima era un metis. Calota craniană zburase cu cagula, dar omul rămăsese în picioare, cu un pistol mare Astra-Unceta îndreptat spre cadavrul calului.

Cu un ultim reflex, muribundul trase un glonț care se înfipse în pulpa masivă a calului. Apoi genunchii i se îndoiră ușor și căzu într-o atitudine ca de rugăciune.

Riposta celorlalți fu cumplită. Gloanțele şuierau din toate părțile, perforau pielea animalului, creseau copacii, secerau boscheții. Era clar că ucigașii erau înfuriați la culme. Nu se așteptaseră la o rezistență atât de îndârjită din partea unui inamic atât de inferior în privința numărului și armamentului.

Alt om ieși din hățiș și se avântă într-o cursă rapidă spre animalul doborât. Frost apăsă pe trăgaci. Rată. Agresorul era prea departe. Așteptă o secundă și trase din nou, țintind pieptul. Urmă o pocnitură metalică.

- La dracu! izbucni Mercenarul ducând mâna la cutia cu cartușe.

Preocupat să riposteze, Frost nu avusese timp să-și numere gloanțele. Scoase cu furie încărcătorul în care începu să bage cartușe noi. Omul în negru continua să alerge. Apoi, înțelegând brusc că Frost nu mai avea muniții, se opri, ridică încet arma cu ambele brațe întinse și ținti cu grijă.

În ciuda frigului, Mercenarul simți o picătură de sudoare prelingându-i-se pe tâmplă. Ucigașul avea un 44 Magnum. Cu un astfel de calibru și de la o asemenea distanță, avea toate șansele să aplice o lovitură mortală.

Încărcătorul nu era plin în întregime. Disperat, Mercenarul îl împinse în revolver. Apoi, deodată, mai înainte de a fi avut timp să tragă, văzu ca într-o halucinație capul negru al agresorului pulverizându-se în milioane de fragmente.

- Poliția! urlă o voce cu accent german. Vine dinspre drum! Atenție, au o pușcă cu lunetă.

Îi răspunse o voce cu accent britanic:

- Tăiați-le retragerea, băieți! Împiedicați-i să se refugieze în casă!

Era glasul lui Jack Thong. Frost încă nu-l vedea dar ar fi vrut să-l îmbrățișeze.

- La naiba! murmură el. Ca în filme! Cavaleria apare la momentul potrivit!

Audrey nu reacționează. Dinspre nord răsunară strigăte urmate de răpăitul armelor automate. Oamenii din Grupul Thanatos, surprinși de apariția neașteptată a Scotland Yardului, îl abandonaseră provizoriu pe Frost pentru a face față unui pericol mult mai amenințător.

Mercenarul profită de acest răgaz ca să termine cu încărcatul revolverului, apoi se întoarse spre Audrey.

- Grozavă baftă, ce zici...

Restul frazei rămase nerostită. Audrey era inertă. Ochii ei frumoși fixau cerul încremeniți pentru vecie. Maxilarul de jos i se lăsase în întregime.

Frost simți mai întâi șocul, apoi fu cuprins de o furie

oarbă.

- Ticăloșii! strigă el printre dinți. Gloanțe otrăvite.

Crepusculul se întindea ca un catafalc peste mica pădure de brazi.

CAPITOLUL VIII

- Prindeți-i! strigă Jack Thong.

Frost ieși din toropeală. Toată ființa lui era stăpânită de o furie ucigașă. Înțelese motivul strigătului când văzu doi ucigași luând-o la fugă spre conac. El avea o poziție mai bună ca să-i prindă.

Mercenarul se avântă pe urmele lor, sperând că oamenii din grupa de intervenție a Scotland Yardului nu-l vor confunda cu unul din Grupul Thanatos. Fugarul cel mai apropiat se afla la douăzeci și cinci de metri când Frost zări o masă galbenă ieșind din pădure și repezindu-se spre individ lătrând. Poonah!

Individul nu-l băgă în seamă. Gravă eroare! Câinele îl prinse din urmă înaintea Mercenarului și-și înfipse colții în gamba stângă a ucigașului. Răsună un urlet de durere și omul se opri lovind cu piciorul pentru a scăpa de câine. Vru să tragă în Poonah dar Frost fu mai rapid. Primul glonț îl nimeri în șale. Omul căzu gesticulând și scoțând strigăte oribile, cu coloana vertebrală ruptă.

Labradorul nu-i dădu deloc drumul la picior până când Mercenarul ajunsese lângă el și-i dădu lovitura de grație trăgându-i un glonț în cap.

- Haide, vino, dulăule! A mai rămas unul. El a omorât-o pe Audrey.

Frost avu impresia că animalul a înțeles. Poonah o porni la fugă pe urmele siluetei negre care ajunsese deja în grădină, în spatele lor, armele trăgeau cu furie. Polițiștii păreau că au de furcă cu ceilalți membrii ai bandei.

Frost își simți plămânii suflând ca foalele unei forje și, în timp ce alerga, se gândi în mod stupid că țigările Dunhill nu erau nici ele mai bune pentru suflu decât Camelul.

Asasinul tinerei femei ajunsese în dreptul ușii de la intrare, aproape ajuns din urmă de labrador care, deși era destul de gras, alerga cu repeziciune.

Deodată peronul se luminează și un om în negru se pregăti

să urce treptele. Malcolm își făcu apariția în prag, cu o pușcă de vânătoare în mână. Ezită o secundă. Câinele la fel. Ucigașul nu ezită. Trase fără să se oprească din alergare, îndreptându-se acum spre grajd. Malcolm se rostogoli pe trepte și se opri într-o baltă de sânge. Poonah se opri lângă el și începu să urle.

Omul în negru ajunsese la poarta grajdului. Sări cu suplețe peste panoul scund și dispăru înăuntru. Frost se opri din alergare și deschise focul. Riposta nu se lăsă așteptată, forțându-l pe Mercenar să se lipească cu spatele de zid.

Frost trase încă o dată, smulgând așchii din ușă.

Urmă o nouă ripostă. Celălalt mai avea încă muniții. Trăgând mereu pentru a-și ține adversarul ocupat, Mercenarul se retrase încet spre poarta lui Naomi. Cele două boxe comunicau între ele și, cu puțin noroc, ar fi putut să-l atace pe agresor pe la spate.

În acel moment, părăsind cadavrul lui Malcolm, Poonah sosi urlând, turbat de furie, și încercă să sară în grajd. Omul în negru trase câteva gloanțe la nimereală, răbind câinele.

- Pleacă, dulăule! strigă Frost. O să te împuște!

Dar animalul se îndârjea asupra porții, inconștient de pericolul la care se expunea. Diversiunea era perfectă. Frost trase două gloanțe spre deschizătură apoi, cu mare prudență, intră în boxa lui Naomi. Îi trebui o fracțiune de secundă ca să se obișnuiască cu penumbra, apoi distinse clar silueta neagră, cu revolverul în mână, care se profila în cadrul ușii dintre boxe.

Fără să se grăbească, Frost ținti cu cea mai mare grijă, își ținu respirația și apăsă pe trăgaci. Nimeri în plin. Revolverul adversarului zbură la câțiva metri.

- *Hijo de puta!* strigă ucigașul.

- Prost crescut! zise Mercenarul rânjind. Întoarce-te frumos spre mine și ridică mâinile.

Afară, Poonah continua să latre ca un animal turbat.

Ucigașul se întoarse cu fața spre Mercenar. Apoi, cu un puternic accent hispanic, spuse că nu putea să ridice mâinile din cauza răni.

- Ei, pupa-m-ai undeva! răcni Frost. Saltă repede mâinile

și cât mai sus!

Dar, într-o fracțiune de secundă, celălalt se lăsă în jos, scoase un cuțit mic prins la piciorul stâng și aruncă cu el. Frost nu putuse să vadă arma din cauza întunericului. Se aplecă în ultima clipă, simți mișcarea aerului la câțiva centimetri de păr, apoi auzi vibrația sonoră a lamei care se înfigea într-un stâlp de stejar din spatele lui.

Trase!

Omul în negru se prăbuși în paie urlând, cu genunchiul drept rupt. Frost se trase înapoi și, cu mâna stângă, recuperează pumnalul de luptă înfipt în lemn.

- Vezi bine că ochesc ca lumea, zise el, insensibil la suferințele ticălosului care o împușcase pe Audrey. Nu mișca.

- Nu mă omorî, seînor! Te implor! Nu mă omorî!

- Scoate cagula! ordonă Mercenarul apropiindu-se. Vreau să văd și eu cum arată o jigodie ordinară din Grupul Thanatos.

Omul avu o scurtă ezitare apoi se supuse. Frost descoperi în penumbră o față bronzată cu păr negru.

- Spaniol? îl întrebă el.

- Argentinian. N-o să mă omorâți, seînor?

- Mai ești și fricos. Dar tu ai ezitat când ai omorât-o pe Audrey Hewlett-Jones? Și pe servitorul ei? Și pe toți cei pe care i-ai omorât înaintea lor?

În pădure răsunau în continuare împușcături furioase. Poonah lătra din ce în ce mai agitat.

- Îndurare, gemu argentinianul.

- Netrebnicule! izbucni Frost. Ai luptat în armata lui Galtieri.

Argentinianul dădu din cap.

- Cum te cheamă?

- Felipe Mudanza.

- Culcă-te pe spate, cu picioarele și mâinile depărtate.

- Ce... ce vrei să-mi faci? bâigui Mudanza terorizat.

- Să te pipăi puțin ca să mă conving că nu-mi mai rezervi și alte surprize.

Ucigașul făcu întocmai cum i se ceruse. Frost îl pipăi și nu

mai găsi altă armă. Puse revolverul la centura blugilor, apoi se lăsă în genunchi lângă Mudanza și îi lipi de abdomen vârful propriului său pumnal.

- Unde sunt O'Hara și Bess Stallmann?

- Nu știu.

- Răspunde, ticălosule, altfel îți înfig toată lama în burtă! Cred că știi cât e de dureros. *Unde sunt Mike O'Hara și Bess Stallmann?*

- Într-un bârlog secret, lângă New Windsor.

- Trăiesc? întrebă Mercenarul.

Mudanza se strâmbă de durere apoi răspunse cu o voce gemătoare:

- Da. Trăiesc.

O nouă ezitare. Frost își recăpătase toate reflexele de profesionist. Nu avea nici cea mai mică milă pentru acel ucigaș. Apăsă ușor pe mânerul pumnalului. În combinezonul negru al lui Mudanza apărură o mică creștătură, apoi se rostogoli o picătură de sânge.

- Stai! imploră argentinianul cu vocea răgușită de groază. Îți voi spune totul.

Și începu să vorbească. Frost îl ascultă fără să-l întrerupă. La sfârșit știa totul despre Brandilla, despre John Pinkham, despre proiect, despre atentatul împotriva reginei, crimă a cărei vină trebuia să cadă asupra lui O'Hara și Bess.

Împușcăturile de-afară încetaseră. Probabil că polițiștii îi redusese la tăcere pe ucigași. În curând aveau să ajungă acolo. Poonah lătra și zgâria ușa.

- Când are loc atentatul de la Windsor? întrebă Mercenarul.

- La miezul nopții.

- În noaptea asta?

- Da, seșor.

- Dumnezeu mare! Nu e timp de pierdut! În picioare! Mergem la poliție.

- Dar... Dar... protestă slab argentinianul. Nu pot să merg...

În acel moment, afară să auziră pași repezi și găfâieli.

- Nu va fi necesar, zise rânjind Mercenarul. Dacă nu te duci tu la Scotland Yard, vine Scotland Yard-ul la tine...

Un reflector puternic luminează interiorul grajdului.

- Aici locotenentul Jack Thong, comandantul grupului de intervenție al Scotland Yardului. Predați-vă! Sunteți încercuiți!

Frost recunoscuse vocea auzită în pădure.

- Ei! exclamă el. Ușurel! Sunt eu, Hank Frost, cetățean american. Am neutralizat unul dintre ucigași.

- Ieși cu el, ordonă Thong.

- Imposibil, răspunse Mercenarul. Nu se poate mișca.

Urmă o scurtă tăcere.

- Fletcher, Roberts, intrați în grajd. Ai grijă, Frost. Fără gesturi suspecte, altfel oamenii mei vor arunca o grenadă fără cea mai mică ezitare.

- Sunt convins, bombăni Mercenarul. Haide, veniți, sunteți așteptați.

Începea să fie agasat dar înțelegea. Și el s-ar fi comportat la fel ca Thong. Ușa se deschise, lent, dar nu apărură nicio siluetă. Lumina reflectorului se revărsa peste paie, peste Frost și peste rănit.

Mercenarul înțelese că, din prudență, oamenii din grupa de intervenție împinseseră ușa cu un băț. Apoi, brusc, o formă galbenă pătrunse în grajd, îl răsturnă pe Frost și sări la gâtul lui Mudanza scoțând mârâieli de fiară sălbatică.

- Nu, Poonah! Nu! strigă Mercenarul.

Prea, târziu. Nimeni nu avu timp să intervină. Între om și animal avu loc o luptă scurtă și furioasă. Apoi, un urlat lung și strident îi făcu Mercenarului pielea ca de găină. Răsună o împușcătură, apoi se așternu tăcerea.

Poonah căzuse, și rămăsese nemișcat între brațele lui Felipe Mudanza. Glonțul îi fracturase gâtul, dar nu dăduse drumul la pradă.

Thong intră și se uită la Frost, apoi la argentinian și la animal.

- Prea târziu, zise el.

- Moartea lupului... murmură Frost stupefiat de oroare.

- Poftim? întrebă Thong mai impresionat decât voia să

arate.

- Nimic, răspunse Mercenarul. Asta mă duce cu gândul la un poem de Alfred de Vigny.

Reluând un ton de polițist, locotenentul cu părul creț ridică privirea spre el și întreabă:

- Ești căpitanul Hank Frost?

- Sluga dumneavoastră, răspunse ironic Mercenarul. Și... mulțumesc. Îți sunt foarte recunoscător. Din nenorocire, lady Hewlett-Jones nu a avut tot atâta noroc ca mine.

- Știu, zise Thong. Vârful glonțului era otrăvit cu amoniac.

- Un procedeu tipic argentinian, adăugă Frost.

Preț de câteva secunde, americanul înalt și micul britanic curios cu fața ridată se uitară unul la altul. Indiferent cât erau de diferiți, între ei se stabili imediat complicitatea dintre oamenii de acțiune.

Dar secundele trecură repede și Jack Thong zise cu un ton dezolat:

- Căpitane Frost, crede-mă că regret dar, în numele legii și al puterilor care mi-au fost conferite, te arestez. Predă armele.

- Ce! exclamă Mercenarul uluit. Dar am acționat în legitimă apărare! De ce mă acuzi?

Britanicul zâmbi.

- Nu te acuz de nimic, dar n-ar trebui să-ți spun. În mod oficial, motivul arestării este „activități suspecte ale unui cetățean străin pe teritoriul Regatului Unit”. Neoficial e vorba de punerea la adăpost pentru o vreme a căpitanului Frost pentru propria lui siguranță. Haide, predă armele.

Frost îi întinse revolverul și pumnalul.

- Foarte bine, aprobă locotenentul. Toți suntem la fel... Nu poți fi lăsat să te amesteci în treburile noastre. Avem intenția să ne ocupăm noi înșine de cazul Thanatos-Stallmann-O'Hara...

- Brandilla-Pinkham... completă Mercenarul, cu o voce plină de ironie.

- De unde știi? întreabă mirat Thong.

- Mi-a spus o păsărică, răspunse Frost.

Oamenii ieșiră. Jack Thong dădu dispoziții și formulă un

mesaj ce trebuia transmis lui Denver. Apoi ridică privirea spre Frost.

- Și păsărică aia ți-a mai spus și alte lucruri de felul ăsta?

Mercenarul păstră tăcerea, în timp ce străbăteau aleea în direcția drumului. Apoi, de parcă ar fi vrut să scoată în evidență mărimea gradului său, zise:

- Spune-mi, locotenente...

- Da?

- Ai de, gând să te întorci acasă ca să te culci?

- Păi... da. De ce? întreba Thong stupefiat.

- Ar fi o mare greșeală. O greșeală de neiertat.

Omul de la Scotland Yard se opri. Frost îl imită. Se uitară unul la altul.

- Ce vrei să spui? întrebă Thong.

- Argentinianul mi-a făcut mărturisiri complete în grajd înainte de a fi sugrumat de Poonah. Pregătesc o acțiune pentru noaptea asta. O chestie pe care nici măcar n-ai îndrăzni să ți-o imaginezi.

- Ce?

Mercenarul zâmbi.

- Îți voi spune cu două condiții. Ești un om de acțiune și nu te temi de risc...

Thong dădu din umeri cu modestie.

- S-auzim!

- Prima condiție e să mă lași în libertate până la douăsprezece și jumătate noaptea. A doua condiție: după ce-ți voi spune ce mi-a dezvăluit Mudanza înainte de a muri, vei porni o acțiune imediată. Dă-mi voie să iau parte la ea în mod activ. E vorba de viața a doi prieteni.

- E cam mult, își dădu cu părerea Jack Thong perplex.

- Da, dar merită. Dacă n-ai să accepți, vei regreta până pe patul de moarte.

- Serios?

Ochii britanicului îl scrutau pe Frost ca două raze laser.

- Serios, răspunse Mercenarul.

Thong mai ezită o secundă, apoi:

- OK. Accept.

- Pe cuvânt?

- Pe cuvântul meu.

Frost se uită țintă în ochii lui și văzu că era pregătit în mod sincer să-și asume riscul. Începu prin a întreba:

- Ai măști de gaze?

Thong zâmbi.

- Natural. Te referi la cartușele de gaz pe care le au în vehiculele lor? Fii liniștit, suntem stăpâni pe situație.

Mercenarul se gândi un moment, apoi murmură:

- Au gaz... Foarte interesant. Îți voi spune nu numai ce avea de gând Grupul Thanatos să facă în seara asta, dar îți voi oferi și soluția pentru scurtcircuitarea acțiunii lor.

Thong făcu fețe-fețe în timp ce Frost îi explica planul diabolic al Grupului Thanatos, apoi soluția la care se gândise pentru contracararea lui. După ce termină, ofițerul își prinse fața în mâini și păstră o lungă tăcere. Apoi întoarse capul spre Frost.

- Căpitane Frost, sunt de acord cu propunerea. Este singura soluție pentru salvarea suveranei noastre și a prietenilor dumitale. Dar va trebui să fim foarte discreți și foarte rapizi dacă vrem să-i oprim fără să le lăsăm posibilitatea de a executa ostaticii.

Mercenarul întinse mâna. Thong înțelese. Îi înapoie revolverul și pumnalul.

- Căpitane Frost, aș vrea să-ți cer o garanție suplimentară, zise el.

- Te ascult.

- Nu știi pe undeva prin Atlanta o mică grădină simpatcă pentru un tânăr polițist britanic trecut în rezervă anticipat?

Frost se uită la el uluit.

- Da, îi explică Jack Thong. Mi-e teamă că voi fi dat afară dacă nu reușesc.

- OK, zise Mercenarul. Îți caut grădina. Dar cu o condiție.

- Alta! Care?

- Să-mi faci rost de un pașaport ca să pot ieși din țara asta.

CAPITOLUL IX

Din cauza barierei naturale pe care o constituia Tamisa, nu exista legătură directă între M4 și castelul Windsor. Teroriștii ar fi fost deci constrânși să se apropie cu viteză mică.

Frost și Thong presupuneau că ucigașii își vor părăsi vehiculele cât mai târziu posibil și vor intra pe jos în parc dinspre capelă. Tot atunci presupuneau că membrii Grupului Thanatos vor profita de această ultimă oprire pentru a-și pune măștile. Era puțin probabil să-și țină măștile de gaze pe față pe tot traseul dintre bârlogul lor și Windsor.

Thong se uită nervos la ceas.

- Încă zece minute până la miezul nopții, anunță el.

Frost începuse să transpire. Și dacă argentinianul mințise? Doar așa, ca să-i servească o farsă urâtă înainte de a părăsi lumea asta. Firește, Thong luase totul pe contul lui. Nu anunțase pe nimeni, nici la Windsor, nici măcar pe comandantul Denver.

Amândoi suspinară fără să vrea în momentul în care vocea unui inspector se auzi în aparatul de emisie-recepție al lui Thong:

- Sosesc cu viteză foarte mică. Au pătruns pe Long Walk. Trei mașini Land-Rover.

- Am recepționat, răspunse Thong. Îi așteptăm. Poți să-ți dai seama dacă au sau nu măști?

- Numai cagule negre, domnule locotenent.

- Mulțumesc, zise locotenentul.

Jack Thong și Hank Frost se uitară, unul la altul în tăcere. În astfel de împrejurări cuvintele erau total inutile. Locotenentul transmise prin semne ultimele dispoziții oamenilor săi grupați în jurul Porții George al IV-lea, accesul cel mai apropiat de apartamentele regale.

În depărtare se auzea zgomotul motoarelor. În curând apărură siluetele greoaie ale mașinilor Land-Rover. Toate

aveau farurile stinse. Trecură lent prin fața primilor oameni ai lui Thong, ascunși în spatele copacilor de pe marginea drumului, apoi se opriră chiar în mijlocul capcanei. Șoferul vehiculului din față coborî și se apropie de mașina din spatele lui. Întrebă cu glas scăzut:

- Ceva probleme, Tuong?
- Totul merge ca pe roate.
- OK. Puneți-vă măștile. Descărcăm bomba și ostaticii și pornim.

Frost auzi un adevărat vacarm în ultimul vehicul. Zâmbi sub mască gândindu-se că Bess și O'Hara se opuneau cu înverșunare.

Apoi o dungă de lumină aprinse cerul o fracțiune de secundă. Thong dăduse semnalul cu lanterna.

- Ce e asta? zise Tuong Sofot uimit.

Răspunsul îl primi aproape instantaneu sub forma a vreo cincisprezece cartușe de gaz care explodară în jurul micii caravane de mașini.

Totul dură mai puțin de un minut. Ucigașii din Grupul Thanatos, inconștienți, își primiră fiecare perechea lui de cătușe. Bess și O'Hara fură dezlegați. Nu se vărsase nicio picătură de sânge.

*

Bess deschise ochii și zise:

- Frost!

El o sărută și simți o plăcere așa cum parcă nu mai simțise niciodată.

- Frost! Oh, Frost! zise ea imediat ce-și recăpăta răsuflarea. Crezusem că m-ai uitat.

- Să te uit... murmură Mercenarul. Doar un pic de tot. Dar îți promit că nu se mai întâmplă.

Bess clipi de câteva ori și strâmbă din nas.

- Pute. Parcă am fi lângă o uzină petrochimică. Ce e?

- Aăăă... Cred că eu, *baby*. Sudoarea cailor, gazul, noroiul, sângele...

Bess bombăni ceva, se întoarce pe burtă și adormi. Frost zâmbi și-i mângâie părul blond.

- Mereu plină de tandrețe, *baby*. Asta îmi place cel mai mult la tine.

*

Frost aprinse bricheta. Flacăra portocalie străluci în pupila lui de un verde-cenușiu când își aprinse țigara Camel. Suflă primul fum pe nas, închise cu un bobârnac capacul brichetei, o așeză pe masa de sticlă fumurie și murmură:

- Ce plăcut e să-ți regăsești vechile lucruri!

- Niște porcării, bombăni Bess.

Așezat în fotoliul lui, de partea cealaltă a mesei, Michael O'Hara mesteca tăcut în cafea.

- Încă nu te-ai trezit de-a binelea, Mike? Întrebă Frost rânjind.

- Asta, nenișorule, n-o să ți-o iert chiar așa ușor. Să mă gazezi pe mine, Michael O'Hara, agent special FBI...

Răsună soneria de la intrare. Bess se ridică.

- Ah, iată-l pe vizitatorul nostru.

- Stai, mă duc eu să deschid.

- Dar sunt în stare să merg!

Mercenarul zâmbi.

- Știu, *baby*. Dar din cauza lui. E un super-polițist, numai că ochii lui îți vin exact la înălțimea decolteului...

Bess dădu din umeri și se așeză din nou.

- Tare aș vrea să știu dacă atunci când te lovește amnezia ești mai puțin sonat...

- Nu știu, am uitat, bombăni Mercenarul ducându-se să deschidă.

Se întoarce după câteva clipe, urmat de Jack Thong, care salută politicoș, apoi acceptă fotoliul și cafeaua propuse de Bess.

- Deci? Întrebă Mercenarul.

- Deci totul merge remarcabil de bine. Lovitura dată

Grupului Thanatos a fost deosebit de fructuoasă. Câțiva dintre acești domni au trecut la mărturisiri, ceea ce ne-a permis să obținem ceea ce căutam de multă vreme: dovezi suficiente pentru a-l putea inculpa pe Pinkham de crimă împotriva statului. Stimabilul își va sfârși zilele în închisoare.

- Brandilla?

- S-a aruncat sub o ramă de metrou. Persoane importante și printre morți. Fitzroy Simmons, șeful Grupului Thanatos din Regatul Unit. Ludwig Braun, un neonazist căruia i se interzisese șederea la noi în țară. Haim Azira, dezertor din armata israeliană. Dar trebuie să spun că cea mai frumoasă surpriză a mea a fost descoperirea la morgă a vechiului meu prieten O'Hara.

- Ce! exclamă roșcovanul.

Jack Thong zâmbi.

- Sean O'Hara, preciză el. Un specialist în bombe, expulzat din IRA.

- Nu-l cunosc, zise O'Hara cu un aer încruntat.

- Bine dar nimeni n-a acuzat un *turist* onorabil că ar avea vreo legătură de rudenie cu un terorist, sub pretextul că au același nume! zise omul de la Scotland Yard.

O'Hara răspunse cu un mormăit. Bess și Frost băgară nasul în cești ca să nu izbucnească în râs. Numai Thong își păstra seriozitatea tipic britanică.

- Și acum, vestea cea mare, zise el.

Toate privirile se îndreptară spre el.

- Sunteți în mod cordial invitați la un dineu de onoare, vineri seara, la palatul Buckingham, în prezenta Maiestății Sale regina.

- Fantastic! exclamă Bess. Asta va fi o concluzie grozavă la articolul meu despre Grupul Thanatos.

Frost și O'Hara se albiseră la față. O recepție la palat în prezența reginei! Frost trăgea nervos din țigară. O'Hara tremura în timp ce sorbea din cafea. Amândoi tăceau. Nu puteau să refuze o invitație din partea reginei...

Stinghereala lor nu scăpă britanicului Thong care își dresese glasul și, vrând să dea un nou impuls conversației, se

Întoarce spre Mercenar:

- Apropo, Hank... Voiam să te întreb ceva...

- Ce? mormăi Frost.

- Dacă nu sunt prea indiscret... Ai putea să-mi spui cum ai rămas fără ochi?

Mercenarul ezită. În cele din urmă, trase din țigară și o strivi în scrumieră. Se aplecă spre Thong peste măsuta de sticlă.

Bess zâmbea deja, așteptând povestea de adormit copiii. Frost zâmbi și el. Apoi fața lui Mike O'Hara își recăpăta culoarea naturală. Începu și el să zâmbească când îl auzi pe Mercenar începând cu un ton grav:

- Să știi, Jack, că vei fi dezamăgit. În fond e o poveste de o banalitate consternantă...

Hank Frost, un om dur pe care viața l-a obligat să devină mercenar. Un mercenar care s-a legat pe viață și pe moarte cu aventura. Cu toate aventurile - din Africa australă până în Amazonia, din pustiiul Yemenului până în junglele Americii Centrale. Știind că într-o zi va avea întâlnire cu moartea !

MERCENAR MERCENAR

Omul de la FBI căzu și rămase nemișcat. Frost întoarse capul. Bess se ținea cu degetele de nas. Ea înțelesese. Dar cât timp ar fi putut rezista fără oxigen?

Frost se repezi cu capul în jos spre agresori. Simmons aștepta nepăsător. Frost auzi un zgomot în spate, se opri și întoarse capul. Un om în negru se ivise din spatele unui copac și îndreptase spre el o armă Sterling 402 SMKII echipată cu surdină. Bess se aruncă între ucigaș și Frost. Într-o străfulgerare părul blond flutură în jurul capului tinerei femei, apoi corpul se prăbuși cu sângele curgând pe canadiană...

Mercenarul simți că ametește. Inspirase. Genunchii i se îndoiră în clipa în care auzi câteva împușcături înăbușite. O explozie de durere îi invadează capul. Se prăbuși pe burtă ca o păpușă de cârpă, fără să știe dacă murea din cauza gazului sau a glonțului primit în cap.

EDITURA Z EDITURA Z EDITURA Z

